

Пол Дохърти

Убиецът в зелената гора

На сина ми Майкъл, най-добрият художник на прасета.

ПРОЛОГ

В студената си, влажна килия в манастира край Устър летописецът Флорънс повдигна белезникавите си мътни очи и се взря в мрака отвъд прозореца. Как да опише тези времена? Трябваше ли да разкаже всичко, което беше чул? Беше ли вярно, например, че самият Сатана, Принцът на Мрака, е излязъл от адските бездни със своите облечени в черно легиони, за да изкушава човешките души и да ги плаши с видения от геената? Говореше се, че безбройни демони се надигат като кипнало море, бродят по лицето на земята, забавлявайки се да приемат формата на змии, свирепи животни, уродливи чудовища, гнусни зверове и пълзящи твари. В полунощ небето се разтваряло с гръм и светкавици проблясвали над неспокойното море от глави, протегнати ръце и очи, разширени от ужас.

Един монах от неговия орден твърдеше, че видял от небето да се спуска колесница, теглена от жребци с огнени очи и зловонен дъх, в която седял усмихнат скелет с корона от калинови клонки.

Беше време на смърт. Великият Едуард беше в Шотландия и преследваше бунтовническия водач Уолъс, а във Франция среброкосият Филип Хубави от династията на Капетингите кроеше заговори в тайните подземия на Лувъра. Армиите му се виеха като змии по пътищата на Нормандия – конници и пехотинци, стрелци и копиеносци, които се стичаха към северната граница на Франция, за да нахлуят и унищожат Фландрия.

Флорънс беше научил това в трапезарията на манастира, когато приорът посрещаше кралски пратеници, идващи от крайбрежието – потънали в прах и с мрачни погледи. Те съобщаваха на кралските военачалници в Лондон за движението на френските кораби в Ламанша, защото Едуард беше предвидил, че когато френската флота отплава, Филип ще нанесе мощни удари срещу Фландрия и може би по южното крайбрежие на Англия. Но в коя посока щяха да поемат най-напред войските му? Папата в Авиньон се криеше зад престола си и изчакваше. Едуард Английски се въртеше неспокойно във войнишкото си легло, докато умът му тревожно обмисляше ситуацията. Търговците в Лондон също изчакваха: ако Филип завладееше Фландрия, изпращането на кораби с вълна за тъкачниците в Гент и Брюж щеше да бъде прекратено и да доведе до огромни загуби. Цяла Европа беше затаила дъх.

Летописците като Флорънс можеха само да описват ужасяващите предупреждения и предсказания за онова, което можеше да се случи.

Из тъмните парижки улички, които се преплитаха като паяжина от другата страна на Големия мост, по-практични люде крояха интриги и чертаеха планове как да разкрият истинските намерения на Филип. Сър Хю Корбет, главен писар в канцеларията на Едуард I, пазител на кралските тайни и тайния печат на краля, беше наводнил френския град със свои шпиони: търговци, които уж търсеха нови пазари; монаси и калугери, дошли да посетят седалищата на своите ордени; учени, които се надяваха да участват в диспути в местните школи; поклонници, устремени да се поклонят на мощите на Свети Дьони¹; дори куртизанки, които наемаха стаи и забавляваха служителите и писарите от тайната канцелария на Филип.

Работата им беше опасна, защото Гийом дьо Ногаре, който заемаше длъжност, подобна на тази на Корбет във френския двор, както и главният шпионин на Филип, Амори дьо Краон водеха тиха, но кървава война срещу безбройните английски шпиони. Двама писари вече бяха изчезнали, обезобразените им тела бяха открити на калните брегове на Сена. Разлагащите се трупове на други трима от „поклонниците“ на Корбет сега висяха на голямата бесилка при тъмницата Монфокон. Хубавата куртизанка Алисия с копринена кожа и буйни златисти коси беше жестоко пребита до смърт в стаята си в „Сребърната луна“, където мнозина от писарите на френския крал имаха обичай да хапват и пийват.

Това бе безмилостна партия шах – пешка за пешка, офицер за офицер. Залогът беше огромен – истината. Кога щеше Филип да нареди на армиите си да потеглят напред? Откъде щяха да нападнат Фландрия? Ако Филип си запазеше предимството на изненадата, всичко щеше да е наред, но ако Едуард разкриеше плановете му, той щеше да ги предаде на фландърските си съюзници и те щяха да попречат на настъплението на френския крал.

Официално Едуард и Филип бяха в отлични отношения – съюзът им беше непокатим. Английският крал се бе оженил за Маргарет – възрастната сестра на своя царствен приятел, а неговият син, юлският принц, щеше да мине под венчило с Изабела, единствената дъщеря на французина. Едуард получи от Франция чифт скъпи копринени ръкавици, украсени в горната част със скъпоценни камъни и изпрати в замяна

---

1. Светец – покровител на Франция, според легендата първият парижки епископ. На мястото на предполагаемия му гроб е издигната катедралата „Сен Дьони“, където са погребани почти всички френски крале. – (Бел. ред.)

часослов, всяка страница от който беше украсена с изящни многоцветни рисунки. Филип наричаше английския крал „скъпи мой братовчед“. Едуард му отвърщаше с мили поздрави до „моя брат во Христе“. Но по уличките и из схлупените кръчми всеки от тях водеше своята тиха война.

В кръчмата „Лилията“, която се намираше на улицата на капуцините, Ранулф-ат-Нюгейт, прислужник на Корбет и неофициален пратеник на Едуард във френския двор, седеше в един ъгъл с Бардолф Ръшгейт. Млад мъж с неясен произход и обвито в тайнственост минало, с невинно лице и златисти къдри, Бардолф беше вечен студент; учеше ту в този, ту в онзи френски университет на издръжка на държавната хазна. Беше получил напътствия да не се задълбочава в тайните на квад-ривиума², а да събира сведения за своите господари.

Сега той се бе облегал на стената със затворени очи, преструвайки се на пиян. Ранулф също изглеждаше като човек, прекалил с чашките – червената му коса беше разрошена, очите – притворени, устата – полу-отворена. Дори беше натрил бялото си лице с креда, за да изглежда още по-блед. За всеки страничен наблюдател те бяха поредните англичани, за които френските вина се бяха оказали твърде силни.

– Смяташ ли, че прислужницата ще ни помогне? – промърмори Бардолф.

– Надявам се.

– Колко са?

Ранулф се взря през задушната шумна кръчма към групата продавачи на реликви. Те май бяха по-заинтересовани да гледат към тях, отколкото да продават дрънкулки от подносите, които бяха оставили на пода до себе си.

– Колко са? – повтори Бардолф.

– Шестима – отвърна Ранулф.

Стомахът му се сви и той протегна ръка под масата, за да се успокои от допира до острата уелска кама в колана си и острия нож, пхнат в един от високите му ботуши за езда.

Над тях, в едно от тесните килерчета, които ханджията наричаше „стаи“, Клотилд – приятно закръглена мома, с гладка кожа, тъмна като маслина, отработваше полученото сребро. Тя се търкаляше върху паян-товото старо легло, обвила ръце и крака около Анри дьо Савини, писар

---

2. Квадравиум – образователен цикъл в средните векове, включващ музика, аритметика, геометрия и астрономия, който заедно с тривиума съставлява Седемте свободни изкуства. – (Бел. прев.)

от канцеларията на Филип. Ранулф го беше подмамвал дни наред. Французинът, похотлив като разгонен пес, не можеше да повярва, че най-после има щастието да бъде с тази скъпо струваща проститутка, която първоначално му беше отказала. Но той не беше глупак и осъзнаваше цената на онова, което му беше поискала – копие от шифрованото писмо, което Филип бе раздал на военачалниците си по френските граници.

Първоначално писарят беше отказал. Дори беше заявил, че ще отиде при Ногаре и ще му разкрие всичко. В отговор Бардолф Ръшгейт го беше попитал дали по този начин няма да обвини и себе си. Дьо Савини беше облизал дебелиите си червени устни, беше огледал за пореден път пищната гръд на Клотилд и колебливо се бе съгласил да достави писмото в замяна на кесия с пари и безплатните услуги на проститутката. Пък и какъв смисъл да отказва? Беше видял писмото и нищо не беше разбрал, откъде накъде един проклет англичанин би могъл да разбере тогава? Затова спокойно се бе отдал на удоволствието и ръцете му шареха по гладкия гръб на Клотилд. Беше омаян от начина, по който тя отмяташе страстно глава и буйната ѝ черна коса се разстиляше като ореол около главата ѝ, докато го молеше да не спира.

Клотилд погледна през рамото му към малкия свитък пергамент, който бе хвърлил на масата. Той не я интересуваше. Ранулф-ат-Нюгейт се бе оказал привлекателна възможност, особено след като ѝ бе предложил и пари. Бяха достатъчно, за да напусне Париж, да се върне в Прованс и да си купи малко земя или дори кръчма. Мъжете бяха толкова глупави! Бяха готови на всичко за една нощ с нея. Тя продължи да издава стонове и да шепне в престорен екстаз. Ранулф-ат-Нюгейт се промъкна като сянка в стаята. Прекоси я, взе пергамента, намигна на Клотилд и излезе, тихо затваряйки вратата след себе си.

– Ще ми дадете ли това, мосю?

Ранулф бързо се обърна. Двама от продавачите на реликви стояха на стълбищната площадка. Единият се бе облегал на стената и дъвчеше сламка, а другият стоеше до перилата на стълбите. Ранулф изруга. Някой ги беше предал. Чу как в стаята зад него Клотилд се смее. Усмихна се и кимна.

– Сестра ти ли е вътре? Имаш много поздрави от нея.

Онзи със сламката се обърна и в същия момент Ранулф заби юмрук в корема на другия продавач на реликви. Първият нямаше време дори да вдигне камата си, когато англичанинът преряза ловко гърлото му. После хукна надолу и нахлу в кръчмата.

– Бягай, Бардолф! – изкрещя той.

Вечният студент не чака да го подканят втори път. Двамата изхвърчаха навън, преди останалите продавачи на реликви да разберат какво става. Водачът им прати двама от тях към стълбите.

– Вижте какво е станало! – нареди им той. Двамата мъже сритаха подносите с реликвите, извадиха арбалетите, скрити под наметките си и хукнаха нагоре по стълбите. Единият от другарите им лежеше в безсъзнание, а другият се гърчеше с прерязало гърло. Те не му обърнаха внимание. Единият ритна с всички сили вратата на стаята, която отхвъркна назад. Клотилд и дъо Савини погледнаха уплашено, но нямаха време да кажат и дума, преди хората на Ногаре да изстрелят по една стрела в гърлата им.

Долу останалите французи преследваха Ранулф и Бардолф из мрачните улици. Двамата англичани тичаха с всички сили, хлъзгайки се по калдъръма.

– Кой им е казал? – изсъска Бардолф.

– Клотилд – задъхано отвърна Ранулф. – Кой друг? Не е казала с кого ще се срещне – иначе дъо Савини нямаше да влезе в кръчмата жив. Сигурно им е казала само, че ще действаме тази вечер. Работила е и за нас, и за тях.

Бардолф спря на един ъгъл, облегна се на стената и си пое дъх.

– Лъжлива кучка! Ще я убия!

– Няма нужда – отвърна Ранулф, побутвайки го напред. – Тя и дъо Савини вече са мъртви и ние ще ги последваме, ако не побързаш.

Двамата англичани се спуснаха из лабиринта от улички. Ранулф се беше подготвил за подобна възможност. Ако стигнеха брега на реката, щяха да се спасят. Беше успял да вземе безценния ръкопис. Други хора на служба при господаря „Кисела физиономия“, както Ранулф тайничко наричаше Корбет, щяха да им осигурят безопасно пътуване до Булон и кораб до Англия.

Отначало чуваха виковете на преследвачите си, но те постепенно заглъхнаха. Мракът беше непрогледен, а калдъръмените улички се губеха в сенките. Ранулф и Бардолф решиха, че са в безопасност. Излязоха от улицата с тъмни къщи с високи фронтони и тъкмо пресичаха един площад, когато чуха вик:

– Ето ги! Спрете, в името на краля!

Ранулф и Бардолф хукнаха с всички сили. Стрела от арбалет профуча над главите им. Почти бяха стигнали края на улицата, когато Бардолф извика, разпери ръце и се просна на калдъръма. Ранулф спря и изтича обратно.

– Не ме оставяй – помоли го младежът. Ранулф опипа гърба му и откри назъбената стрела, впита в основата на гръбнака му.

– Раната ти е лоша. – Той погледна отчаяно през площада към тъмните силуети, които тичаха към тях.

– Тогава не ме оставяй жив – примоли се Бардолф. – Моля те, Ранулф, убий ме.

Обляното му в пот лице се сгърчи и той се взря в очите на Ранулф.

– Моля те! Ще ме мъчат седмици наред! Ранулф дочу стъпки по калдъръма наблизко. Бардолф с мъка отметна глава, Ранулф пререза гърлото му, прошепна набързо молитва и изчезна в сенките.

Гората беше тук от стари времена – балдахин от дървета, скриваш земята от небето. Зеленият свод, който се простираше докъдето поглед стига, беше виждал убийства още от времето, когато се беше появил човекът. Отначало дойдоха ниските мургави хора, които затваряха жертвите си в клетки и ги провесваха по дърветата, за да умиловят разгневените богове на войната или да почетат великата Богиня-Майка, чието име не биваше да се споменава. След тях дойдоха по-войнствени люде, които провесваха жертвите си по дърветата като жертвоприношение за Тор или едноокия Один. Но те също изчезнаха и на тяхно място дойдоха мъжете, които се кланяха на бледия Христос и строяха храмове за своите небесни покровители.

Дърветата бяха видели всичко това – чепатите дъбове, брястовете с провиснали от старост клони. Гората беше опасно място и жив свят, в чиито зелени сенки се промъкваха маскирани мъже, познаващи тайните ѝ пътеки и опасните мочурища. Само глупак би се отклонил от утъпканата пътека, която се виеше през Шъруудската гора на север към Барнс-лидейл или на юг към Нюарк и широкия път към Лондон.

Бирниците си припомняха легендите за гората, докато напредваха бавно, превозвайки парите на краля в обковани с желязо сандъци, заключени с вериги и натоварени на закрити каруци, към хазната в Уестминстър. Следваха таен маршрут, минаваха по рядко използвани пътеки, така че дори местният шериф сър Юстас Веки да не знае откъде ще се придвижат. Конвойт беше охраняван от малка група стрелци и неколцина ездаци, които бдително оглеждаха дърветата от двете страни за следи от засада. Денят беше горещ. Слънцето вече се беше издигнало в небето като златен диск и войниците се потяха и ругаеха под ризниците си и тесните шлемове. Искаше им се по-скоро да стигнат Нюарк и да се приютят в хладните помещения на замъка.

Главният бирник Матю Уилоуби пришпори коня си, следван от

помощника си Джон Спенсър. Двамата яздеха начело на колоната, търсейки с поглед края на опасната гора. Но всичко, което виждаха, беше морето от зеленина и белия пращен път.

– Поне няма никой на пътя – дрезгаво каза Уилоуби. Спенсър погледна назад към колоната.

– Мислиш ли, че сме в безопасност?

– Надявам се. Кралят очаква парите си. Трябва да стигнат до хазната след седмица и до Дувър към края на месеца.

Те спряха и потупаха изпотените си коне, изчаквайки останалите да ги настигнат. Спенсър се изправи на стремената.

– Ще починем...

Не успя да довърши изречението. Дълга стрела с пера излетя измежду дърветата и го улучи в гърлото. Той се свлече от седлото, давейки се в собствената си кръв.

Уилоуби се огледа ужасен. Трима души от охраната вече бяха убити, а двама от каруцарите бяха приковани на капрата, облени в кръв, отметнали глави. С трелите ги бяха улучили в гърдите и корема. По лицата им бе застинал ужас. Последва нов залп стрели. Някои от ездачите се уплашиха, а стрелците падаха един подир друг, преди да успеят дори да опънат лъковете си.

– Спрете! – разнесе се глас от сянката на дърветата. – Мастър бирнико – продължи гласът, – кажи на хората си да оставят оръжието. И застани пред тях.

Един от конниците, по-смел или по-глупав от останалите, извади меч си и препусна напред. Две стрели го пронизаха в гърдите и го запариха в прахта. Стрелец извади стрела от колчана си и се затича да се прикрие зад каруцата, но не успя да стигне до нея. Стрела, с железен връх, дълга близо метър, прониза бузата му. Той се замята и загърчи на земята, вдигайки облаци прах.

– Достатъчно! – извика отчаяно Уилоуби. – Сложете оръжията на земята.

Той също пусна влажната от пот дръжка на меч си, докато група въоръжени мъже, облечени в зелено и с черни кожени маски, изскочиха от гората. Движеха се безшумно като призраци или като блуждаещите огньовете, които се носят над тресавищата, тъй безмълвни и ужасяващи, че Уилоуби ги взе за демони от свитата на Ловеца Хърн³.

---

3. Хърн бил главен ловец на крал Ричард II, изпаднал в немилост и се обесил на един дъб в Уиндзорската гора. Според легендите духът му, предвестник на нещастия, блуждае из горите начело на призречен лов. – (Бел. ред.)

Но това не бяха призраци, а мъже, въоръжени с мечове, ками и щитове, с големи лъкове и колчани със стрели, праметнати през рамо или прикрепени отстрани към телата им. Повечето от тях останаха близо до дърветата. Уилоуби преброи поне четиридесет-петдесет души, а Бог знае колко се криеха по-навътре. Той задъвка нервно устни. Колко бяха неговите хора? Погледна назад по пътя – имаше поне седем мъртви, само тринадесет от охраната бяха оцелели. Мъжът, прободен със стрела в лицето, още викаше. Един от разбойниците се приближи към него, хвана го за косата и бързо преряза гърлото му.

– Света Дево! – промърмори Уилоуби. – Стига толкова смърт! – изкрещя той.

Един от разбойниците пристъпи напред. Човек от охраната на Уилоуби извади внезапно нож от ръкава си. Нови силуети се появиха измежду дърветата и преди някой да направи нещо, тетивите на лъковете им извъняха и нещастният войник се свлече на земята, пронизан от множество стрели. Водачът на разбойниците пристъпи по-близо.

– Слез, мастър бирнико – гласът му прозвуча приглушено. – Не прави глупости. Животът на останалите ти хора е в твои ръце.

Уилоуби изтри потта от лицето си.

– Правете, каквото ви казват! – извика той. – Без повече глупости.

Загледа се в предводителя на разбойниците, но освен че беше висок и имаше акцент на северняк, не можеше да каже нищо друго за него, защото маската и качулката напълно прикриваха лицето му.

– Последвайте ни! – извика водачът. – Всеки, който не се подчини, ще бъде убит.

Накараха ги да тръгнат обратно, после разпрегнаха конете, свалиха ковчежетата от каруците и дългата редица от разбойници и пленници потъна в зеления полумрак.

Досега Уилоуби не беше влизал в толкова гъста гора. Короните на дърветата скриваха изцяло слънчевата светлина. Можеше само да се мъкне безпомощно след разбойниците, следвайки пътека, известна само на тях. Те спряха само веднъж, за да утолят жаждата си от малък поток, после продължиха напред. Един от каруцарите, който досега бе вървял без да се оплаква, въпреки забитата в бедрото му стрела, най-накрая падна на пътя. Водачът на разбойниците му прошепна нещо тихичко и той се усмихна. Мъжът мина зад него и Уилоуби видя да проблясва нож. Нещо изсвистя и каруцарят се затърчи, облян в кръв.

Падна здрач, но те продължаваха да вървят. От време на време прекосяваха някоя открита поляна. Когато вдигнеш поглед, Уилоуби

виждаше обсипаното със звезди небе и лунния сърп. Из храстите шумоляха дребни животинки. От време на време някой бухал издебваше плячката си и тя пронизваше тишината с ужасени писъци.

Най-после точно когато Уилоуби мислеше, че не може да пристъпи и крачка повече, гората оредя и те се озоваха на широка поляна, обляна от лунната светлина. Горяха насмолени факли, прикрепени към колове. Той се огледа. В края на просеката се издигаше голямо каменисто възвишение. Пещерите в подножието му вероятно служеха за жилища. Близко до тях гореше буен огън, подклаждан от други разбойници, които посрещнаха другарите си с радостни викове, а пленниците им – с обидни подмятания.

– Имаме гости за пиршеството! – извика някой. После пристъпи и доближи мръсното си лице до Уилоуби.

– Имаме си тлъст елен! – промърмори разбойникът. – От кралските. – И той посочи към мястото, където няколко души кормеха тлъст мъжкар и го подготвяха за печене.

Сега приближи водачът на разбойниците.

– Пиршеството е в твоя чест, мастър бирнико.

– Няма да ям с вас – отвърна Уилоуби. Стрелците веднага опънаха лъковете си.

– Нямаш избор – подразни го водачът им.

– Как се казваш? – попита Уилоуби.

– Стига, сър, ти знаеш и името, и титлата ми. Аз съм Робин Худ, Робин от зелената гора, страшният разбойник и майстор стрелец.

– Ти си долен убиец! – отвърна Уилоуби. – И мръсен лъжец. Кралят те помилва веднъж, но когато отново те залови, ще увиснеш на въжето.

Водачът на разбойниците стисна китката му и бирникът примигна, когато очите зад маската се впиха в него с изпепеляваща омраза.

– Това е моят дворец – продължи разбойникът. – Това е моята църква. Аз съм кралят на зелената гора и ти, мастър бирнико, си мой слуга. Ще трябва да се научиш да ми отдаваш подобаващото уважение. Хванете го!

Трима от подчинените му скочиха и преди Уилоуби да успее да помръдне, опънаха дланта му върху един пън и разтвориха пръстите. Тананикайки си, водачът им извади камата си и сръчно отсече върховете им. Уилоуби изкрещя от болка и падна на тревата. От ръката му шурна кръв, изпъстряйки дрехата му с яркочервени петна.

После водачът се отдалечи и се върна с малка купа с катран. Отново стиснаха ръката на Уилоуби, а мъжът, нарекъл се Робин Худ, се

постара да я потопа в катрана.

Уилоуби не можеше да понесе повече болка. Изкрещя отново, затвори очи и припадна. Когато се свести, непоносимото страдание беше преминало в постоянна болка. Притиснал осакатената ръка към гърдите си, бирникът огледа поляната. Сандъците, донесени от каруците, бяха изпразнени и хвърлени в буйния огън. Конете бяха изчезнали. Оръжията на охраната бяха струпани под едно дърво, а бившите им притежатели седяха пребледнели и уплашени близо до огъня. Всяко желание да се съпротивляват беше изчезнало; изглеждаха ужасени от хладнокръвната жестокост, на която бяха станали свидетели.

Водачът на разбойниците се приближи и приклепна пред Уилоуби. Пъкна парче печено еленово месо в здравата му ръка и остави чаша гъсто червено вино до него. Уилоуби отмести поглед. Месото, което се печеше на огъня, издаваше апетитна миризма и въпреки болката, той осъзна, че не е ял от предишната вечер.

– Съжалявам – прошепна Робин Худ, без да сваля маската от лице-то си, – но нямах избор. Огледай се, бирнико. Това са сурови мъже, главорези. Ако оставя на тях, биха избили всички ви. Те ви мразят, въпреки че сте кралски служители и смятат, че парите от онези сандъци са по право техни. Сега ела при огъня и се дръж прилично.

Той изправи на крака примирения Уилоуби и го бутна към средата на поляната, а после му разчисти място до огъня. Бирникът гледаше как разбойниците си режат огромни парчета от печеното, без да се пазят от пламъците. После натъкваха месото в устата си и дъвчеха, а сокът му се стичаше по брадите им. Въпреки болката, Уилоуби също започна да се храни и от време на време отпиваше от чашата с вино. Чудеше се дали възнамеряват да го убият. Щеше ли някой от пленниците да оцелее? До него главатарят се хранеше мълчаливо.

Най-много говореше един едър мъж, когото останалите наричаха Малкия Джон. Очевидно той беше помощник на водача и не бе участвал в нападението. Гигантът също носеше маска, както и жената, седнала от дясната му страна. Тя беше облечена в зелена рокля, която стигаше до конحوвете на ездитните ѝ ботуши, а корсажът подчертаваше пищните ѝ гърди. Очевидно присъствието на толкова много мъже не я притеснява, забеляза Уилоуби. Около тях разбойниците бърбеха и се шегуваха, неколцина запяха. Очите на бирника натежаха, болката в ръката му се усили. За да я притъпи, той отпи голяма глътка вино. Най-после сънят го надви и въпреки подигравателните подвиквания на разбойниците, той се изтегна върху тревата, без да се интересува какво ще стане По-нататък.

Събуди се на сутринта, премръзнал и мокър от росата, с пулсираща от болка ръка. От огъня бяха останали само тлеещи въглини, покрити с пепел. Той се огледа, но поляната беше пуста. Изправи се и отиде до пещерите. Видя набързо направени постели от папрат и клонки. Отново се озърна, стенойки от засилващата се болка.

– Смили се, Иисусе – изстена. – Тук няма никого.

Наистина, по земята имаше останки от храна, а над него птиците кряскаха, подплашени от присъствието му.

Уилоуби почувства, че му призлява от болка и преумора. Коленичи, за да си поеме дъх и да преодолее гаденето. После чу как някакво клонче зад него изпука.

– Кой е там? – извика той.

Не последва отговор. Той различи някакво бледо петно между дърветата, но очите му бяха замъглени от ужасната болка. Седна на земята. Главата му пулсираше и цялото тяло го болеше. Усещаше вонята от дрехите си. От разбойниците нямаше и следа, а единствените следи от среднощното пиршество бяха останките от храна и димящата пепел.

Той поседя така още известно време. С въгълчето на окото си отново зърна бледото петно, но умът му беше замаян, а тялото изтощено. Не беше в състояние да се съсредоточи. Болката пронизваше яростно ръката му. Почувства, че го тресе и почти му се прииска да бе умрял бързо предишния ден. Голяма сврака, дръзка и нагла, долетя измежду дърветата и закълва парче мазно месо с голямата си жълта човка. Уилоуби се изправи на крака и тръгна към гората. Погледна нагоре, отново видя бледото петно и се втренчи в него.

– О, не! – изстена той. – Иисусе, смили се.

После падна на колене и се огледа обезумял. Сега вече видя и другите бледи петна наоколо.

– Негодници – прошепна той, после се свлече на земята и заплака като дете. От клоните на дърветата край поляната, събути и съблечени, висяха всичките му придружители.

ГЛАВА ПЪРВА

– Убийство, сър Питър. Това е причината кралят да ме прати на север.

Сър Хю Корбет, пазителят на тайния кралски печат, се втрени през масата към сър Питър Бренууд, назначен за шериф на Нотингам след загадъчното убийство на сър Юстас Веки. Корбет подпря лакти на масата и започна да изброява на пръсти.

– Разбойникът Робин Худ не спазва условията, при които беше помилван. Отново е събрал бандата си главорези и се крие в Шъруудската гора. Оттам напада търговци, поклонници, а отскоро и кралски бирници. Плячкосва всичко живо. А сега е убил и кралския наместник тук! За това дойдох, сър Питър.

Лицето на Бренууд дори не трепна. Той подпря с ръка главата си и почеса късо остриганата си черна коса.

– Тогава, сър Хю – каза той бавно, – разбери, че много ще се радвам, ако заловиш престъпника. Той уби моя приятел сър Юстас, ранява и убива прислужници и придворни от този замък. Той пречи на управлението. Нападна и ограби дори моето имение край Нюарк, опожари хамбарите ми, изкла добитъка – Бренууд облиза устни. – Направи ме за посмешище и продължава да се гаври и надсмива над службата ми, както и над короната – той стана и погледна през една от бойниците. – Ела да видиш, сър Хю.

Корбет отиде при него.

– Виждаш замъка и градските стени, нали? Какво друго виждаш?

– Гора – отвърна Корбет.

– Да – въздъхна Бренууд. – Гора! Ловувал си, нали, Корбет? – попита той, без да изчаква отговор. – Иди там, както съм ходил аз – придружен от много войници на коне – и на един изстрел от пътеката ще се окажеш в такъв мрак, че и най-яркото слънце не може да го разкъса. Подгони елен и ще разбереш колко е трудно да го настигнеш. Преследвай разбойник и ще разбереш, че си играеш със самата смърт – Бренууд се отдалечи от крепостната стена. – В Шъруудската гора, мастър писарю, е много лесно ловецът да се превърне в плячка – той отри ръце в тъмнозелената си роба и намести бойния колан около тънкия си кръст. – Не можеш да имаш доверие – продължи шерифът – дори на войниците, които водиш със себе си, защото някои от тях сигурно са хора на Робин

Худ.

Бренууд долови недоверчивия поглед на Корбет.

– Да, той има свои хора дори тук. Как иначе би могъл да убие Юстас Веки? Този проклет град и замъкът са построени на скала, под която има толкова тайни проходи и тунели, колкото в заешка бърлога. Някои от тях стигат чак до гората. – Бренууд замълча. – Да предположим, че можеш да се довериш на войниците – продължи той след миг. – Когато влязат в гората, настроението им се променя. Те са суеверни и се боят от нея. Още вярват, че там живеят дребни мургави хора, които могат да те омагьосат и да те отнесат в Страната на феите. Преди три дни... – той се обърна и посочи към набития началник на стражата, седнал на масата. – Каж ми ти, Нейлър.

Мъжът се размърда и черният му кожен елек, украсен с железни пулове, изскърца, когато раздвижи ръцете си. Лицето му с остри черти и оплешивяващата глава напомняха на Корбет на скален къс, оживен само от пронизващите, неспокойни очи.

– Както каза сър Питър, отидохме в гората – войникът изглежда студено Корбет. – Само след четвърт час двама от войниците ми липсваха. Оттогава никой не е виждал нито конете, нито ездачите. На другия ден самият Робин Худ влезе в Нотингам и безочливо закачи римувана балада на една от страничните порти на замъка. В нея се говореше, че сър Юстас Веки е известен с това, че не го бива за шериф, както и като мъж.

Очите на Нейлър се отместиха от Корбет към двамата му прислужници Ранулф-ат-Нюгейт и Малтоут, които тихо седяха в края на масата.

– И как – подсмихна се той – негово величество кралят смята, че един писар и двама прислужници ще се справят с това?

– Не знам – замислено отвърна Корбет. – Бог знае, че умът на краля е зает най-вече с нападението на французите над Фландрия, но той не може да позволи бирниците и войниците му да бъдат бесени като престъпници, а убийството на неговия шериф да остане неизяснено – Корбет се обърна към Бренууд. – Кога започнаха тези нападения?

– Преди около шест месеца.

– А кога бяха обрани и убити бирниците?

– Преди три седмици. Един селянин открил Уилоуби да броди обезумял из гората и го доведе в града.

Корбет кимна и отмести поглед. Беше видял Уилоуби в Лондон. Никога нямаше да забрави тази среща. Достойният някога бирник се беше превърнал в трепереща човешка отломка. Мръсен, рошав и дрипав,

Уилоуби се вираше в обезобразената си ръка и постоянно си спомняше как са загинали другарите му. Когато научи за случилото се, Едуард бе обзет от гняв и Корбет беше принуден да присъства на един от обичайните му яростни пристъпи. Едуард риташе всичко наоколо и удряше по стените, докато юмруците му се окървавиха, разхвърля документите от писалището си и разкъса гоблените по стените. Дори кралските хрътки се спотаиха някъде. Корбет също се беше отдръпнал встрани, докато гневът на краля не утихна.

– Какъв крал съм аз – крещеше Едуард, – ако ме правят за посмешище в собственото ми кралство? Ще отидеш на север, Корбет. Ще отидеш в проклетия Нотингам и ще се погрижиш Робин Худ да увисне на бесилото!

И така, Корбет пристигна в Нотингам. Носеше гневното писмо на краля до шерифа сър Юстас Веки, но при пристигането си в замъка, откри, че той е бил отровен в собствената си стая.

– Разкажи ми пак – каза Корбет, изтръгвайки се от мислите си – как умря сър Юстас.

– Сър Юстас – бавно започна Бренууд – беше извънредно потиснат. В сряда вечеря в залата тук. Почти не говореше. Едва хапна, но пийна доста. Накрая се изправи, каза, че ще си ляга рано и последван от прислужника си Лъокроа, занесе чаша вино в спалнята си. Веки спи в голямо легло с балдахин, а Лъокроа – на сламеник в ъгъла на същата стая.

– Имаше ли някаква храна там? Бренууд направи гримаса.

– Малко. Чиния сладкиши и чашата вино. Но когато открихме трупа на Веки, лекарят опита и едното, и другото и заяви, че са безвредни.

– Ходил ли е някой при него през нощта?

– Не. Веки беше заключил вратата на стаята и беше оставил ключа в ключалката. Отпред стояха на пост двама войници от личната му охрана. Никой не се е доближавал до стаята.

– Ти спомена нещо за тайни проходи.

– Да, под замъка има такива, но стаята на сър Юстас е на горния етаж. Дори плъх не би могъл да се промъкне там.

– Ами прозорците?

– Както тук – просто тесни отвори за стрелците.

– Значи – размишляваше Корбет, – един човек е бил отровен в заключена стая. Никой не е влизал нито през вратата, нито през прозореца, няма и тайни проходи. И казваш, че е ял и пил същото като всички останали?

Бренууд изсумтя.

– Не само това. Накара мен, Лъокроа и лекаря да пробваме всичко преди него. Сър Юстас имаше кошмари за Робин Худ. Смяташе, че разбойникът иска да го убие – ако не със стрела или нож, с отрова.

Корбет кимна и се върна при масата.

– Значи е станал от масата в добро здраве. Занесъл е чаша вино горе, може би е хапнал и сладкиш, но те не са били отровни.

– Да – потвърди тихо Бренууд. – Иди лично в стаята, мастър писарю. Естествено, тялото му вече не е там, но по мои и на лекаря нареждания, нищо друго не е местено. Виното и сладкишите – всичко е още там.

– Бих искал да разпитам прислужника му Лъокроа.

– Ще го намерим, но със сигурност той не е виновен – обясни Бренууд. – Лъокроа е прост човек и много обичаше господаря си.

Ранулф-ат-Нюгейт най-после се обади, вбесен от начина, по който го гледаше Нейлър.

– Но ти каза, сър Питър, че Лъокроа е спал в същата стая. Би трябвало предсмъртната агония на господаря му да го е събудила.

Бренууд сви рамене.

– Веки беше пил много, Лъокроа – също. А слугата спи като пън. Пък и според лекаря някои отрови убивали бързо и безшумно.

Корбет потърка лицето си и отиде до прозореца, привлечен от шума долу в двора. Видя малката група прислужници, която се беше събрала около импровизирания ешафод, на който стоеше палач с червена маска. Корбет гледаше като хипнотизиран как един мъж с вързани зад гърба ръце беше избутан по стълбите. Положиха главата му на дръвника, брадвата се вдигна, проблесна на слънчевата светлина и шумно се стовари. Корбет примигна и отмести поглед, когато горещата кръв плисна в дъга.

– Какво има, господарю?

Ранулф и Малтоут станаха от масата и погледнаха през рамото на Корбет.

– Виж – прошепна Ранулф на Малтоут, – очите му още мигат, а устните се движат.

Кръглоликият коняр, който не понасяше вида на кръв, независимо негова или чужда, бързо се отдалечи, молейки се да не припадне. Корбет погледна шерифа.

– Кървава жестокост, сър Питър.

– Не, добър урок – отвърна Бренууд, играейки си с пръстена на слабата си загоряла ръка.

Корбет примигна, когато брадвата отново се стовари и съзря

искрица на удивление в очите на Бренууд.

– Какво става? – Писарят посочи с глава към прозореца.

– Ти си гост в Нотингам, сър Хю и сигурно не знаеш. В града има чума.

Корбет потръпна и се извърна. Слава Богу, помисли си, че не беше довел Мейв и малката Елинор.

– Обитателите на една къща на Касъл стрийт заболяха от чума и група нощни пазачи, спазвайки градския правилник, я затвориха и нарисуваха кръстове по вратата и прозорците.

Корбет произнесе наум кратка молитва: ако чумата се появеше в някой дом, всичките му обитатели страдаха.

– Във всеки случай – продължи Бренууд – един мъж, съпругата му, момиче, момче и двама слуги бяха обявени за мъртви. Трупове трябваше да бъдат отнесени във варовиковите кариери извън градските порти. Обикновено в такива случаи всички се държат настрана, но този път един любопитен роднина, по-смел от останалите, отишъл да им отдаде последна почит. Скрил се в сенките и когато измъкнали един от трупове, видял как главата му се отметнала встрани. Гърлото му било прерязано. – Бренууд кимна към прозореца. – Убийците са нощните пазачи. Избили цялото семейство и ограбили къщата. Сега ще заплатят за това в името на Бога и краля.

Корбет се върна при масата, опитвайки се да изключи от съзнание то си поредните удари на брадвата, последвани от бърборенето на малката тъпна зяпачи.

– Трябва да огледам трупа на сър Юстас – заяви той.

– Отнесоха го. – Бренууд сви рамене. – Заради горещината. В дома за покойници, в една градина близо до страничната врата.

– Сега е най-удобният момент – бързо каза Корбет. – Сър Питър, ще ни покажеш ли пътя? – заместникът на шерифа го поведе навън, а Нейлър, Ранулф и Малтоут ги последваха. Корбет се огледа внимателно. За кралски замък Нотингам беше ужасно западнал. Мазилката по стените се лющеше, камъните от настилката бяха неравни, влажни и напукани. Бренууд ги преведе през една мръсна кухня. По стените личаха следи от отдавна готвени ястия, а ята мухи лениво бръмчаха над локвите кръв, докато потният готвач и нацупените му помощници се бяха надвесили над огромно парче говеждо. Корбет зърна корито с мръсна вода, покрита с пяна. Преглътна и тайно се закле да внимава какво яде тук. Прекосиха един празен двор, минаха по други коридори и излязоха в малка градинка. Може би при предишните шерифи тя е била

поддържана, но сега очуканата статуя в средата беше полускрита от избуялите храсти и бурени.

– Това място има нужда от повече грижи – промърмори Ранулф.

– Ние сме кралски войници, не градинари! – отсече Бренууд. – А благодарение на Робин Худ бедният Веки едва можеше да се грижи и за себе си.

Прекосиха високата трева и преципа към малката каменна сграда с плосък покрив, чиято напукана врата висеше накриво на кожените панти. Бренууд я дръпна и покани Корбет вътре. Миризмата беше толкова противна, че той стисна с пръсти носа си.

– Днес е петък – промърмори си писарят. – Веки е починал късно през нощта в сряда.

Огледа се, взе дебела лоена свещ, шракна с огнивото и влезе навътре. Ранулф и Малтоут благоразумно останаха навън. Тялото на мъртвия шериф беше поставено на пода, завито с мръсно ленено платно.

– Съжалявам – извика Бренууд през притворената врата, – но знаехме, че ще дойдеш, мастър Корбет и лекарят ни каза да не мием тялото, докато не го огледаш.

Корбет повдигна мръсното платно и се опита да събере сили. Иначе щеше да се задуши или повърне. Веки беше оплешивяващ мъж на средна възраст с малко шкембе, макар че стомахът му беше още по-подут от газовете. Очите му още бяха полуотворени. Като се опитваше да преодолее отвращението си, Корбет прегледа посинелите устни и откритите ранички от двете им страни. От похода в Уелс знаеше, че те са резултат от лошо хранене – прекалено много месо и твърде малко плодове. Внимателно огледа пръстите и ноктите на мъртвеца, но не забеляза нищо необичайно освен че кожата на ръката му беше на допир като мокра вълна. Корбет въздъхна, дръпна платното и отново излезе в градината.

– Сър Юстас има ли роднини?

– Има син в кралската войска в Шотландия и дъщеря, омъжена за корнуолски рицар; беше вдовец. Вероятно останките му ще бъдат приютени в някоя от градските църкви, докато синът му не ни уведоми за волята си.

– Можете да го отнесете – промърмори Корбет. – Това тяло е страдало достатъчно!

Нейлър се приближи към тях, газейки решително из високата трева. Сега изглеждаше по-дружелобен и се усмихваше на Корбет.

– Всички са готови. Събрах ги в залата – съобщи той. Ранулф, който седеше на една пейка и се приличаше на слънце, погледна с присвити

очи началника на стражата, когото моментално бе възненавидял.

– Кой е готов? – попита той.

Преди да получи отговор, още трима души влязоха в градината. Първият беше дребен, плешив и загорял монах с лъснало лице и очи, които надничаха между гънки лой. До него вървеше млад писар с гъста коса, отрязана много късо. Беше облечен в кадифена туника до коленете. Под нея носеше елек, копринена риза, а на главата му имаше малко кепе с пискюл. Писар, помисли си Корбет, при това конте. Но момчешкото лице и усмихнатите очи му допадаха. До него стоеше строг мъж със сребристосива коса, продълговато бледо лице и голяма трапчинка на брадичката. Мъжът беше облечен в синя подплатена роба, обточена по врата и маншетите с черна агнешка вълна, която почти изцяло скриваше мършавите му крака. Бренууд им направи знак да доближат. – Сър Хю, позволи ми да ти представя трима от моите служители. Отец Томас, писаря ми Ротбоъф и лекаря Маре.

Последва размяна на любезности, Корбет представи своите придружители и видя как Ранулф намигна бързо на приятеля си. Корбет знаеше, че прислужникът му се забавлява от името на младия писар, което преведено от нормански френски, означаваше „печено говеждо“. Схватливият младеж улови размяната на усмивки.

– Името ми – засмя се той високо – говори за произхода ми, но не и за качеството на ястията, които поднасят в замъка.

Сподавеният смях, към който не се присъединиха само Маре и мрачният Нейлър, секна, когато Бренууд вдигна ръце и високо заяви:

– Имаме достатъчно проблеми, но ви уверявам, че готвачът или ще се промени, или ще напусне!

– Кой знае – остроумно забеляза Ротбоъф, – сър Юстас, Бог да го прости, може да е бил отровен от собствения си готвач.

– Тогава нямаше да умре толкова бързо – отсече лекарят раздражено и почеса върха на носа си. – Сър Юстас беше убит. А и ти, сър Питър, се отърва на косъм.

Корбет забеляза раздражение по навъсеното лице на Бренууд.

– Какво иска да каже лекарят, сър Питър?

– През нощта, когато сър Юстас умря, вечеряхме на масата в залата. Тръгнах си след него. После се върнах, за да допия виното си. Отпих, но вкусът му беше неприятен и го излях. Когато се прибрах, ми приля и започнах да повръщам. Прекарах цяла нощ в нужника. Вътрешностите ми бяха станали на вода. – Сър Питър прочисти гърлото си. – На другата сутрин чувствах слабост. Мислех, че е от нещо, което съм ял, докато

трупът на сър Юстас не беше открит, когато се съветвах с лекаря.

– Той беше отровен – заяви тържествено докторът, сякаш предизвикваше някой да му възрази.

– С какво? – попита Корбет.

– Не знам, но ако сър Питър беше допил онази чаша вино, със сигурност щеше да умре. Казах му да не яде двадесет и четири часа и да пие колкото се може повече вода от кладенеца на замъка.

Корбет огледа присъстващите.

– Каза, че някой ни чака.

– Да, двамата пазачи и Лъокроа са в малката зала.

– Онези, които са пазили стаята на сър Юстас?

– Именно.

– Тогава да не ги караме да чакат. И бих искал – продължи Корбет – всички да присъстват на разпита.

Върнаха се обратно в малката зала на замъка. Корбет забеляза, че в нея също се усещаше общата атмосфера на разруха, която витаеше из целия замък. Тя представляваше мръсно помещение с каменен под, чиито тесни прозорци бяха закрити от дървени капаци, а няколко – с рогови пластини. По гредите на тавана Корбет зърна огромни паяжини, а по мръсните варосани стени висяха щитове с избелелите гербове на предишните шерифи. Огнището беше изронено, а решетката – скрита под пепелта от отминалата зима. На пода нямаше килими или розогки, за сметка на това беше плътно покрит с вар. До стената имаше две пейки, покрити с възглавници, но те бяха протрити и избелели. Имаше много малко мебели – две маси, целите в мазни петна, и няколко пейки и столове. На пейката откъм стената седяха трима мъже, простовати на вид хора. Когато Корбет влезе, те се изправиха. Двамата пазачи бяха навъсени и с мазни коси, а лицето на Лъокроа, което се подаваше изпод кичур рошава черна коса, беше доста пълно и украсено с разрошени мустаци и брада, които трябваше да прикрият заешката му уста.

– Да се настаним удобно – предложи Бренууд. Подредиха пейките и столовете в полукръг и всички послушно седнаха, докато сър Питър отново представяше Корбет.

– Сър Питър – започна писарят бързо, опитвайки се да разсее напрежението, – кажи ми още веднъж какво стана през нощта, когато умря сър Юстас.

– Всички се бяхме събрали тук. Храната беше гранива, както винаги. Готвачът каза, че било свинско печено, но беше влажно, лигаво и пресолено.

Тези думи предизвикаха кикот сред другарите му.

– Някои от нас пиха вино, други – ейл. – Сър Питър почеса брадата си, докато се опитваше да си припомни всичко. – Имаше и някакво ястие със зеленчуци, както и сладкиши.

– Нищо ли не се случи, докато се хранехте? – попита Корбет.

– Онези, които бяха гладни, ядоха, после – както обикновено – се разприказвахме.

– И сър Юстас ли?

– Да.

– Колко продължи това?

Корбет огледа лицата на останалите – от израженията им направи извода, че шерифът казва истината.

– Около час и половина, после си легнахме.

– Какво стана след това?

– Станах рано на другата сутрин. Както вече обясних, не се чувствах добре цяла нощ – продължи Бренууд. – Отидох на службата и се върнах тук, за да закуся. Очаквах да заваря сър Юстас. Когато не дойде, се качих до стаята му и попитах двамата пазачи дали вече е станал.

Те поклатиха глави, сякаш предчувствайки въпроса на Корбет.

– Не бяхме чули нищо – каза един от тях с тежък провинциален акцент. – Не бяхме чули, затова сър Питър захлопа по вратата.

– Какво стана тогава? Лъокроа излезе от унеса си.

– Аз се събудих – промърмори той. – Разбираш ли, сър, аз спя тежко.

– Или пиеш много! – отсече Маре.

– Бях пил много – възкликна Лъокроа, – но бях и уморен!

Корбет внимателно го наблюдаваше. Забеляза играещите му очи, слюнката, стекла се по заплетената брада. Този човек не е съвсем с ума си, помисли си той. Ум на дете в тяло на мъж.

– Мастър Лъокроа – спокойно каза той, – никой не те обвинява. Каж ми просто какво се случи.

– Бях заспал на сламеника, сложен върху две дървени магарета в другата част на стаята. Винаги спя там. Тропането на сър Питър ме събуди и главата ме заболя още повече. Отидох до леглото на сър Юстас и дръпнах завесите на балдахина. Той лежеше там. – Долната устна на Лъокроа затрепери и очите му се напълниха със сълзи.

– Продължавай – тихо го подкани Корбет.

– Разбрах, че нещо не е наред. Тялото на господаря ми беше сгърчено, лицето – обърнато на една страна, устата – отворена. Очите му бяха

изцъклени. Напомняха очите на куче, премазано от каруца. – Лъокроа обхвана главата си с ръце. – Сър Питър продължаваше да чука, а главата – да ме боли, затова отидох и отключих вратата.

– И ти влезе вътре, сър Питър? – попита Корбет.

– Всички влязохме – обясни шерифът. – Изпратих един от пазачите долу в залата. Нейлър, Ротбьоф и, разбира се, доктор Маре се присъединиха към мен.

– Когато влязох – обясни лекарят, – Лъокроа беше коленичил до леглото и плачеше – той потупа прислужника по раменете. – Лъокроа обичаше господаря си. Една от завесите на леглото беше дръпната и точно както каза той, сър Юстас лежеше проснат, сякаш беше получил пристъп. От вида на кожата, очите и устата му, веднага заключих, че е бил отровен.

Корбет се изправи и невярващо поклати глава.

– Нека повторя още веднъж. Сър Юстас е ял и пил само онова, което са поднесли на вечеря.

– Да – потвърди сър Питър. – И настоя Лъокроа, Маре и аз да опитваме всичко преди него.

– Не е ли ял или пил нещо друго?

– Не – отвърна Маре. – Когато излезе от залата, аз го придружих до стаята му. Лъокроа носеше чашата му с вино. Сър Юстас беше потънал в мислите си. Не беше на себе си от страх, когато разбра за посещението ти, сър Хю. Смяташе, че кралят ще го държи лично отговорен за обира и убийството на бирниците. Както и да е, пожелах му лека нощ, взех чашата вино от Лъокроа и я сложих в ръцете му. Дори тогава Веки ме накара да я опитам и аз го направих.

Корбет се върна и застана до прислужника.

– Лъокроа! – прошепна той.

Мъжът погледна нагоре и от страх лицето му погрозния още повече.

– В спалнята си господарят ти е изпил виното – продължи Корбет. – Нещо друго?

– Хапна сладкиши – промърмори Лъокроа. – Винаги държеше там малко от тях, но аз също ядох.

– Пи ли вода?

– Не – рязко се обади Маре. – В стаята има само купа с вода за мие-не. И двамата с Ротбьоф я проверихме и огледахме кърпата, с която се беше избърсал. Нямахме нищо необичайно. Можеш да видиш сам, сър Хю – те са още там, както и сладкишите, и остатъкът от виното. Настоях стаята да бъде запечатана, за да не се мести нищо.

– Маре казва истината – добави Ротбюф. – Аз хапнах от сладките. Опитах и водата от купата.

Корбет погледна към плесенясалата стена и за миг затвори очи. Нещо не е наред, помисли си той. Как би могъл човек да бъде отровен в заключена стая и да няма и следа от отровата, която го е убила? Въздъхна дълбоко.

– Вижте – Корбет вдигна ръце, – сър Юстас е умрял от отрова. Как му е била дадена и кой му я е дал все още не е ясно. Но той сигурно би изпитал болка и виковете му щяха да събудят Лъокроа.

– Не е задължително – бързо отвърна Маре. – Бог знае какво е убило сър Юстас Веки, но има отрови, сър Хю – бял арсеник, бучиниш, напръстник – които убиват бързо като стрела, пронизала сърцето. Не забравяй, че сър Юстас не беше много здрав. Беше пълен и сърцето му беше слабо. Може би са били нужни само няколко секунди, за да умре.

Ранулф, който се бе облегал на стената, разтвори ръце и пристъпи напред.

– Възможно ли е – попита той – Лъокроа или някой друг да е подменил водата или виното?

– Не – обясни Маре. – Проверих. В стаята на сър Юстас прозорците са просто цепнатини. Внимателно ги огледах. Нищо не беше изхвърляно, а дори да беше така, как са щели да го заменят? В стаята нямаше друга кана с вода или вино.

– Значи – заключи Корбет, – имаме сър Юстас, който яде и пие, но само онова, което ядете и пиете вие, при това го опитва последен. Качва се в стаята си с половин чаша вино, което очевидно не е било отровно. Същото се отнася до подноса със сладки, които е държал там и водата, с която е измил ръцете си. – Той погледна към Лъокроа. – Господарят ти изми ли се, преди да си легне?

Мъжът кимна.

– И така, сър Юстас си ляга, заключен в стаята си, с ключ от вътрешната страна на вратата. Нали така? – Той погледна към Бренууд, който внимателно го наблюдаваше.

– Да – отвърна шерифът. – Лъокроа отключи вратата. Чух как ключът се завърта в бравата.

– А вие – Корбет посочи към войниците – не сте напусkali поста си и никой не е посещавал сър Юстас тази нощ.

Двамата мъже кимнаха.

– Същата вечер – продължи Корбет – ти, сър Питър, си се върнал в залата за чашата вино, която си оставил там. Ако можем да вярваме на

добрия лекар, то също е било отровно. Една глътка е била достатъчна, за да ти разбърка червата. – Корбет погледна към монаха, който седеше на стола полузадрямал, отпуснал ръце на коленете си. – Отче, извинявай, къде беше ти, когато откриха тялото на сър Юстас?

– Бях се върнал в параклиса, за да почистя след службата. Сър Питър изпрати един прислужник да ме повика. Качих се горе и направих единственото, което можех. Помазах тялото и го опростих.

– Много трупове ли си виждал, отче?

Веселите очи на монаха се вдигнаха към лицето на Корбет.

– Да, сър Хю, повече от теб. Бях кралски капелан във войската по време на шотландския поход.

– След като си видял трупа и си го помазал, можеш ли да кажеш дали сър Юстас е бил мъртъв отдавна или е умрял малко преди сър Питър да почука на вратата?

Монахът присви очи.

– Трупът вече бе започнал да се вкочанява – колебливо каза той. – Още беше мек, но крайниците бяха вдървени. Сър Юстас се оттегли час преди полунощ. Помазах бедното му тяло между осем и девет сутринта. – Той вдигна поглед към Корбет. – Честно казано, сър Хю, смятам, че сър Юстас може би е умрял около полунощ. – Монахът се изсмя горчиво. – Зловещият час, когато най-много души отиват при Бога.

Корбет почеса челото си, уморен от пътуването и объркан от загадката. Потри очи. Нищо, помисли си, тук няма и следа от нещо необичайно.

– Значи – тихо каза той – не знаем как е умрял сър Юстас или кой го е убил.

– Напротив, знаем – обади се сър Питър. – Разбойникът Робин Худ.

– Как би могъл? – попита Корбет. – Да влезе в замъка посред нощ и да даде смъртоносна отрова на човек, който вече е бил предупреден за него? Защо смяташ така?

Сър Питър бръкна в кесията си и хвърли на масата мазно парче пергамент.

– Защото самият Робин Худ твърди така.

ГЛАВА ВТОРА

Корбет недоверчиво се втренчи в надрасканите думи върху пергамента:

Сър Юстас Веки, самозван шериф на Нотингам, екзекутиран по заповед на Робин Худ. Питър Бренууд, самозван помощник-шериф, екзекутиран по заповед на Робин Худ.

Корбет прочете бавно думите наум и погледна към Бренууд.

– Значи ти също е трябвало да умреш. Но защо не ми показва това съобщение веднага?

– Казах ти, че Робин Худ е виновен! Веки е мъртъв, както трябваше да съм мъртъв и аз. Няма съмнение, че разбойникът има поддръжници в замъка. Помислих си – той се изкашля гузно, – че трябва да те наблюдавам и да разбера до какви заключения ще стигнеш – той сви рамене. – И ето, давам ти го.

Корбет отново погледна пергамента.

– За Бога! – изсумтя той. – Този разбойник много държи на титлите и правото да ги връчва. И завършва писмото си: „Написано в моя замък в Зелената гора“ – Корбет хвърли пергамента обратно на Бренууд. – Искам да видя как този негодник ще увисне от крепостните стени! Къде беше намерена тази бележка?

– Изпратиха я със стрела във външния двор.

Корбет погледна голямата паяжина в един от ъглите на тавана.

– Писмото доказва едно – заявя той. – В него пише „по заповед на“ – следователно отровителят трябва да е в замъка. Не вярвам някакъв разбойник да има чудодейната способност да минава през каменни стени. – Корбет замълча. – Ти каза, че тук има тайни проходи.

– Да, цял лабиринт, но те са в избите. Замъкът и градът са издигнати върху огромна скала. Пещерите и тунелите са били използвани от хората дълго преди римско време.

– Но защо? – Ранулф пристъпи напред, без да обръща внимание на изненаданите погледи на служителите на сър Питър. – Защо един разбойник да убива кралски шериф и да се опита да премахне и заместника му? Би трябвало да знае, че това само ще предизвика гнева на краля.

Корбет кимна. Ранулф беше прав – разбойникът и бандата му можеха да бродят из горите и да плячкосват. И други го правеха из цялото

кралство. Защо му беше да привлича вниманието върху себе си?

– Сър Питър, въпросът на прислужника ми е уместен. Помощник-шерифът сви рамене и разпери ръце.

– Първо, сър Юстас издаде прокламация, в която се казваше, че всеки има право да убие Робин от Локсли или Робин Худ без предупреждение. Наричаше го страхливец, мерзавец и предател. Разбойникът отвърна с искане сър Юстас да се разкае публично за думите си или да си носи последствията. Сър Юстас отказа и... – гласът му секна.

– Но защо с отрова? – настоя Корбет. – Защо не на публично място? Сър Юстас разхождаше ли се из града?

– Мастър писарю, бил ли си войник?

– Да.

– Виждал ли си хората да губят смелост? Същото стана и с Юстас. Той отказваше да излиза от замъка. Беше обсебен от идеята, че и тук има предател, може би между собствената му прислуга. Веки се промени. Беше нервен, разтревожен, занемари се, пиеше много.

Корбет се огледа. Тук има твърде много уши, помисли си той. Наведе се и прошепна нещо на ухото на сър Питър. Шерифът погледна към пазачите и Лъокроа.

– Свободни сте.

Войниците бързо излязоха от залата, но прислужникът се бавеше. Подръпвайки мустаците си, той се затътри до вратата, но там рязко се обърна.

– Господарят ми беше спретнат човек – заяви той, сякаш очакваше потвърждение от Ранулф и Бренууд.

– Какво искаш да кажеш? – попита Корбет.

– Нищо – отвърна Лъокроа. – Много държеше на вещите си. – И той излезе от залата.

Корбет изчака вратата да се затвори, после се обърна към Ротбьоф.

– Ти си писарят на замъка и си бил секретар на шерифа?

Младежът кимна жизнерадостно.

– Той каза ли ти нещо? Каквото и да било?

– Не. Сър Юстас не споделяше нищо, само гледеше всички мрачно и заплашително.

– Опитах се да поговоря с него – намеси се отец Томас, – но той ми каза да си гледам работата, а той щял да се оправи със своята.

– Ами ти, сър Питър, защо Робин Худ би искал да те убие? – Корбет долови проблясък на омраза в очите на мъжа. – Сър Питър?

Мъжът разтвори пръсти и внимателно започна да ги изучава.

– Преди осем години пътувах на север през гората Барнслидейл. Надявах се и все още се надявам да се ожения за лейди Маргарет Пърси. Бях и купил копринен плат, който струваше много скъпо. Робин Худ и разбойниците му ме спряха, взеха ми подаръците, съблякоха ме гол, вързаха ме за коня и ме направиха за посмешище на всички.

Ти умееш да мразиш, помисли си Корбет, забелязвайки как един мускул трепка високо на скулата на Бренууд. Помощник-шерифът с мъка преглътна.

– Когато сър Юстас издаде прокламацията си, аз открито предизвиках Робин Худ, наричайки го страхливец, предател и мерзавец, незаконен син на йомен. Предизвиках го на дуел а outrance⁴ на Хай Пейвмънт⁵. – Той направи гримаса. – Знаеш какъв беше отговорът му.

– Сигурен ли си – попита Корбет, сменяйки рязко темата, – че разбойникът не идва никога лично в Нотингам?

– Защо питаш?

– Защото мисля, че по-лесно можем да го заловим с хитрост, отколкото със сила. Негово величество кралят настоява да го хванем. Щом тази заплаха бъде премахната, Едуард ще влезе в сражение с шотландския бунтовник Уилям Уолъс. – Корбет погледна към Ранулф и си спомни странното съдържание на съобщението, което беше получил от Париж. Затвори очи. – Да, както казах, кралят има нужда пътищата на север да бъдат безопасни за преминаването на войската му и обоза, затова Робин Худ трябва да бъде убит.

– И как ще стане това? – подигравателно се усмихна Бренууд. – Ти и твоите двама прислужници ли ще го направите?

– Не – отвърна Корбет засегнат. – Чувал ли си за сър Гай от Гизбърн?

– Да, той притежава земите до Стифорд на границата с Ланкашър. Беше шериф тук по време на предишните грабежи на Робин Худ.

– Гай предложи услугите си на краля и той ги прие. Никой не познава гората по-добре от Гизбърн. В момента той е в Саутуел с дузина опитни лесничей и шестдесет стрелци. – Корбет с удоволствие видя как надменното изражение на Бренууд се стопи. – Кажи ми – продължи той бързо, – какво знаеш за разбойника?

Бренууд изглеждаше смутен от споменаването на Гизбърн и Корбет мислено се наруга за глупостта. Сега излизаше, че кралят няма доверие

---

4. (фр.) – до край, до крайност; при дуел – „без пощада“. – (Бел. ред.)

5. Една от централните улици в Нотингам. – (Бел. ред.)

на шерифа, а и присъствието на Гизбърн трябваше да се пази в тайна.

– Робин от Локсли – бавно започна Бренууд, събирайки мислите си – е по произход йомен. Наследи малкото имение Локсли заедно с полята край него и правото да ползва пасбищата. Като младеж се бил в кралската войска в Уелс, където се научил отлично да си служи с лъка.

Корбет кимна. Познаваше мощта на това оръжие, което английски-те стрелци използваша все повече вместо арбалетите. Дълъг колкото човешки бой, изработен от полиран тис, с него се изстрелваха стрели, дълги близо метър, които можеха да пронизат ризница.

– Робин от Локсли е роден за воин – обясни Бренууд. – След като участвал във войните при царуването на стария крал, се върнал в Локсли, където влязъл в бой с местните лесничей. Говори се, че те били убили баща му. Робин убил трима от тях и потърсил убежище в Шъруудската гора.

Корбет слушаше внимателно – онова, което Бренууд разказваше, съвпадале с наученото от него в Уестминстър.

– Робин бил опитен стрелец – продължи Бренууд, – добър войник, който познавал горските пътеки като петте си пръста. В гората към него се присъединили лейди Мериън от Лидсфорд и францисканец по прякор отец Тък Корбет погледна към отец Томас, който му се усмихна в отговор.

– Не всички монаси са Божии хора – остроумно отбеляза той. – Отец Тък беше разбойник, който излежаваше присъдата си в Копмънхърст близо до Фаунтиндейл. Когато кралят помилва Робин Худ, Тък беше изпратен на хляб и вода в един от нашите манастири в Корнуол, където по-късно умря.

– Нещо друго? – попита Корбет.

– И други се присъединили към Робин – обади се Ротбьоф. – Един гигант, по-едър и от Нейлър, с прякор Малкия Джон, и бившият войник и първи помощник на Робин, Уил Скатлок или както му казват, Аления.

– Имай предвид – прекъсна го Бренууд, – че Робин от Локсли не е обикновен разбойник. Той налага на хората си определени порядки и не закача селяните или онези които могат да го предадат. Ограбва духовници или лордове, а онези, които не може да спласи да мълчат, подкупва – Бренууд сви рамене. – Останалото знаеш. Преди шест години негово величество кралят дойде на север. Помилва Робин и хората му, дори – добави той горчиво взе разбойника на служба при себе си. Заедно с хората а Робин участва в похода срещу Шотландия.

Корбет вдигна ръка.

– Виждал съм го – промърмори той. – Висок мъж с мургаво лице и гарвановочерна коса. Под наметалото с кралските цветове винаги се обличаше в зелено. Беше командир на отряд кралски стрелци. Имаше жестоко лице – замислено каза Корбет. – Напомняше ми на ловец-сокол. Но стига за това – заключи той. – Какво предлагаш да направим сега, сър Питър?

– Утре сутринта – отвърна помощник-шерифът – възнамерявам да отида с отряд войници в Шъруудската гора. Предлагам ти да дойдеш с нас, сър Хю.

– Безопасно ли е това? – попита Корбет.

– Не, мастър писарю, не е. Но какво мога да направя? Да се крия в замъка като вдовица в траур? Аз съм кралският наместник в тази област. Не мога да позволя на Робии Худ да петни авторитета на краля.

– Не е ли по-добре да изчакаме Гизбърн?

– Гизбърн да прави, каквото иска! – отсече Бренууд. – Искаш ли сега да видиш стаята на Веки?

Корбет кимна и Бренууд освободи останалите, с изключение на Нейлър, и ги поведе по спираловидно каменно стълбище към втория етаж. Стаята на убития шериф още беше запечатана и заключена. Бренууд махна восъчния печат, отключи вратата и покани Корбет да влезе.

Спалнята беше запусната като останалата част от замъка. Голямо очукано легло с дебели вълнени завеси заемаше по-голямата част от пространството. В долната му част се намираще дълъг, обкован с желязо сандък. Имаше маса, няколко стола и два други сандъка, а в единия ъгъл се издигаше дървен умивалник, върху който стоеше голяма калаена купа с вода. От другата страна на стаята се виждаше сламеник, поставен върху две дървени магарета и покрит с няколко вълнени одеяла.

– Там ли е спал Лъокроа? – попита Корбет. Бренууд кимна. Корбет разрита мръсните рогозки и застана в центъра на стаята. Тя беше почти гола, напомняше на монашеска килия. Стените бяха варосани, а единствените прозорци бяха три тесни прореза за стрелба на отсрещната стена. Бренууд запали евтина маслена лампа и я подаде на Корбет, който отиде до леглото и дръпна завесите. Възглавниците, постелите и одеялата бяха избелели и мръсни. Бренууд беше прав. Явно сър Юстас Веки се беше занемарил през последните си дни. Корбет огледа постелите, възглавниците и одеялата, но не усети нищо, освен мирис на застояла пот. После се зае с бокала, в който още имаше малко вино, но то изглеждаше безвредно, както и няколкото сладкиша върху калаената чиния в средата на масата. Над тях бръмчеше рояк мухи. Корбет събра смелост, затвори

очи, лапна един и го задържа внимателно, докато не му се повдигна от сладост. Отиде до един от тесните прозорци и го изплю, а после избърса устни с опакото на ръката си.

– Ранулф! Малтоут! – нареди той. – Огледайте рогазките.

Докато те се занимаваха с това, Корбет опита водата, вече преседяла и покрита с мръсотия.

– Господарю – обади се Ранулф, – нищо не открихме. Корбет погледна студено към Бренууд.

– Прав си, сър Питър. Тук няма нищо. Как тогава е бил отровен Веки?

– Не съм лекар. Маре каза, че отровата трябва да е била силна. Бучиниш, арсеник или напръстник.

Корбет взе кърпата от умивалника. По нея имаше следи от пръсти и той долови мириса на сладкишите. Спомни си раните около устата на Веки.

– Ранулф, какво ще стане, ако имаш струпеи и си избършеш устата с кърпа?

– Тя често ги разчопля и започват отново да кървят.

– Значи Веки определено е използвал тази кърпа. По нея има следи от кръв. – Корбет махна с ръце ядосано. – Тук няма нищо – промърмори той. – Бог знае как е бил убит Веки.

– Ела – повика го сър Питър почти радостно. – Сър Хю, сигурно си уморен. Нека те разведе из замъка, а после ще си починеш.

Корбет се канеше да откаже, но осъзна, че огледът на замъка ще му бъде от полза и всички последваха Бренууд три етажа нагоре, за да излязат на укрепленията. Сър Питър застана до назъбената стена и Корбет заслуша с половин ухо описанието на останалата част от замъка. Наслаждаваше се на хладния вятър и красотата на залеза. Изведнъж нещо в думите на сър Питър привлече вниманието му. Той проследи накъде сочи ръката му и се загледа на север, отвъд отрупаните къщи и улици на Нотингам, към необятното море от горска зеленина, което се простираше, докдето стигаше погледът.

– Разбираш ли проблема, сър Хю? Как можеш да заловиш някого в такова огромно пространство? Конниците не вършат работа, а пешаците се боят. Там може да се скрие цяла войска и лесно можеш да попаднеш в засада.

– Разбойникът използва ли коне? Сър Питър се усмихна злорадо.

– Там е неговата слабост. Тъй като не може да язди добре, предпочита да ходи пеш. Разбира се, между дърветата конниците са

безполезни.

После сър Питър поведе Корбет и другарите му надолу по стълбите. Минаха по прашни коридори, под арки, украсени със зигзаговидни орнаменти и излязоха на двора. Във вътрешния двор миеха импровизирания ешафод. Зад него прибираха обезглавените трупове на престъпниците в сандъци за спрели и заковаваха капациите, преди да ги погребат в градските гробища. Сивокоса жена оплакваше мъртвеца в един от тях, докато привикналите войници събираха отрязаните глави като тикви и ги прикрепяха на колове, които щяха да побият край крепостните стени.

Полуголи деца играеха в прахта, без да обръщат внимание на ужасиите край тях. Ковачите работеха здраво, огньовете в ковачниците горяха буйно, а шумът от ударите на чукове по наковални беше оглушителен. Пилета ровеха за някое зрънце в надпревара с мършави мръсни прасета. Жени перяха дрехи в бъчви с мръсна вода, а малко момиченце, въоръжено с пръчка, се опитваше да събере гъските, уплашени от лая на едно куче. Във външния двор няколко войници се упражняваха лениво, докато не се появи Нейлър. Тогава се спуснаха енергично срещу стълбовете с въртящите се мишени и натъпканите със слама дрехи, привързани към колове. Замъкът беше военно укрепление, обкръжено от стени. Крепостта беше в средата му, а войниците от гарнизона със семействата си спяха в стаи и външни постройки, издигнати до стените. Тук имаше всичко – Корбет видя постройки за домашни птици, малък зайчарник, от който зайчарят осигуряваше прясно месо и голям гълъбарник, разположен в началото на малка овощна градина. Макар че всички изглеждаха заети с обичайните си задачи, Корбет имаше чувството, че крепостта е под обсада, сякаш гарнизонът не смееше да излезе извън портите.

– Колко войници имаш тук?

Бренууд спря и погледна към червенозлатистото небе.

– Пълен гарнизон. Един рицар, петима сержанти, ръководени от Нейлър, двадесет конни алебардисти, трийсети пешаци и още толкова стрелци.

Корбет погледна към крепостната стена отгоре, където знамето на сър Питър – три златни замъка върху черен копринен фон – се вееше дръзко на вечерния вятър.

– Мислиш ли, че е разумно да влезем утре в гората?

– Както казах – отсече Бренууд, – нямам друг избор. Трябва да покажа, че не ме е страх от този разбойник. Но ела да видиш избите.

Той ги въведе обратно в крепостта през обкована с желязо врата до тъмните, мрачни подземия, доста по-високи от човешки ръст, които се

простираха под крепостта. В тях имаше малки ниши. Две мъшави котки ловуваха в мрака, докато сър Питър ги превеждаше покрай бъчви с вино, бурета с ейл, пристегнати с железни обръчи, чували със зърно и други провизии.

– Ти каза, че имало тайни входи – напомни му Корбет.

Сър Питър, който беше взел факла от скобите на стената, ги подкани към една ниша, отмести чувал със зърно и им показа един капак на пода.

– Както обясних, замъкът е построен върху скала, прорязана от тунели и проходи. Това е един от входовете.

– Това не прави ли замъка уязвим?

– Не. Ако започне обсада, тези входи ще бъдат запечатани.

Той ги поведе обратно нагоре по стълбите и нареди на Нейлър да им покаже стаята, казвайки, че има други задължения.

Корбет не обърна внимание на това незачитане. Нейлър ги заведе до стаята им на втория етаж на крепостта, в същия коридор, където се намираще спалнята на сър Юстас. Помещението беше дълго, ниско и с почернели греди на тавана, но сравнително чисто. Каменният под беше преметен и покрит с прясна тръстика, още зелена и гъвкава. Постелите и одеялата на леглата също бяха чисти. Имаше сандъци и ковчезета, някои заключени, маса, плетен стол, пейка и няколко столчета. Стените бяха наскоро варосани, макар и доста набързо – работниците бяха замазали умрелите по тях мухи и едва бяха покрили неумелото изображение на лъв, рисувано от някой отдавна споминал се художник. Имаше куки, където да окачат дрехите си и голямо черно разпятие, на което беше увиснала разкривената, измъчена фигура на Христос.

Щом Нейлър излезе, един прислужник донесе дървен поднос с кана студен ейл и чаши. И тримата пиха жадно, после започнаха да вадят багажа от дисагите си. Корбет видя, че Малтоут взема бойния му колан, за да го остави на леглото.

– Недей – нареди му той.

Младежът го изпусна, сякаш пареше, а Ранулф се усмихна.

– Казвал съм ти и преди – прошепна му той, – че старият господар „Кисела физиономия“ мрази да пипаш оръжие.

– Чух те, Ранулф – извика Корбет през рамо. – Малтоут, ти си най-добрият ездач, когото познавам, но знаеш заповедите ми. Никога в мое присъствие не докосвай меч или кама. Ти си по-опасен от някой пиян войник, който размахва оръжието си из препълнена кръчма. – Корбет го погледна подозрително. – Нали не носиш кама?

Кръглоликият коняр го погледна с широко разтворени детски очи, изпълнени със страх.

– Добре – промърмори Корбет. – Тогава довърши разопаковането на багажа си. После слез в килера. Поискай или си вземи нещо за ядене и пиене и иди с коня си до Саутуел. Покажах ти пътя, когато влизахме в Нотингам. Когато стигнеш до кръстопътя, тръгни на юг към Нюарк. Ще намериш сър Гай от Гизбърн в странноприемницата „Змията“. Кажу му, че сме пристигнали в Нотингам и утре ще влезем в гората. Но той не бива да мърда оттам, докато не е говорил с мен. Доведи го тук, но не в замъка, а го помоли да отседне в хана в подножието на скалата. Как се казваше?

– „Пътят към Йерусалим“ – обади се Ранулф.

Той забелязваше всяка кръчма, край която мине, защото там можеше да утоли жаждата си, да подмами наивниците в игра на зарове или да продава „чудотворните“ си лекарства на онези, които бяха достатъчно глупави, за да ги купят.

– Заведи го там – нареди Корбет. Малтоут кимна, изми лицето и ръцете си и излезе навън.

– Прекалено си строг с него, господарю – усмихна се Ранулф. – Той има голямо желание да се научи да се бие с меч.

– Не и докато съм жив – промърмори Корбет. – Ранулф, той е опасен за околните. Видя ли го на вечерята на лейди Мейв преди да тръгнем от Бред Стрийт? Режеше парче месо и едва не си отрязва пръстите. – Корбет отново се зае с багажа си. – И кой е този господар „Кисела физиономия“?

– Никой – отвърна гузно Ранулф. – Един наш общ познат.

Корбет се усмихна вътрешно, подреди последните си дрехи в един от сандъците и окачи двете си роби на окачалка. Опитваше се да не мисли за жена си Мейв, която така спретнато беше сгънала всичко, бъррейки непрестанно, за да прикрие безпокойството си от заминаването на съпруга си. Той си я представи – бялата като слонова кост кожа, тъмно-сините очи и красивото лице обкръжено от дълги златисти коси.

– Би трябвало да съм при нея – промърмори той – отидем с малката Елинор и чичо Морган в имението ни в Лейтън.

Корбет отвори дисагите си и извади малкия поднос с принадлежности за писане, от който взе парче пергамент, мастилница, нож и перо. Вдигна поглед. Ранулф мрачно гледаше през един от тесните прозорци.

– Хайде! – подкани го Корбет, настанявайки се на стола. – Да

разкрием тази мистерия.

Ранулф не помръдна, затова господарят му сви рамене, взе перото и го натопи в синьозеленото мастило.

– Първо – обяви той, – кралските дела в Лондон.

Разви мръсното парче пергамент, което прислужникът му беше донесъл от Париж и го приглади внимателно. Бардолф беше заплашил за него с живота си и писарят гузно си спомни посещението си при съпругата му на Гръбъл Стрийт, близо до Крипългейт. Кралят ѝ беше обещал пенсия, но жената само крещя и руга, докато Корбет не напусна дома ѝ.

– За какво умря Бардолф? – каза той на глас. – Какво означава това закодирано писмо? „Les trois rois vont au tour des deux fous avec deux chevaliers.“ Тримата крале – преведе той – отиват в кулата на двамата глупаци с двама конници.

Корбет притвори очи и се опита да си представи картата на северна Франция, която писарите му бяха начертали в Уестминстър. В момента Филип беше струпал армиите си там – десетки хиляди пехотинци, ескадрони тежковъоръжени рицари, каруци с провизии. Щом започнеш жътвата, войската му щеше да навлезе във Фландрия. Но къде? Дали в шифрованото съобщение се съдържаше това сведение?

– Къде ще нанесе удара? – промърмори той тихичко. – Дали френската войска ще връхлети като вълна или ще се подреди като острие и ще влезе по един път в определен град?

Фламандските съюзници на Едуард настойчиво молеха за тези сведения. Ако знаеха откъде ще мине Филип и какъв е планът му за нападение, можеха да му се противопоставят, но войската им беше малка и прекалено разпръсната, за да реагира на всички възможности.

Корбет си спомни побелялото от гняв лице на краля в Уестминстър.

– Приличае на котка, която дебне хиляда миши дупки. Къде във Фландрия ще насочи удара си този негодник?

В отговор Корбет беше притиснал множеството си шпиони в Париж да разкрият тайната. Сега те разполагаха със сведенията, но не можеха да ги разберат.

– Какво означава това? – беше изкрещял кралят. – За Бога, какво значи това?

Корбет беше обяснил спокойно, че шифърът е нов, създаден от един от главните писари на Филип. Навярно беше известен само на краля, близките му съветници и военачалниците по френската граница.

– Защо не можеш да го разгадаеш, Корбет? – умолително беше попитал кралят.

– Защото не прилича на нито един от онези, които сме виждали досега.

Кралят беше започнал да повтаря яростно думите му.

– Твое величество – тихо беше настоял Корбет, – ако трябва да цитирам един известен принцип на логиката, „всяка задача трябва да съдържа своето решение“.

– Господи, благодаря ти! – беше изръмжал Едуард и го беше изгледал с яростните си, кръвясали очи. – И какво ще стане, ако разгадаеш шифрованото писмо, писарю? Сега Филип знае, че то е у нас. Може да промени решението си.

Корбет възрази:

– Знаеш, че няма да го направи. Подготовката е завършена – всяка промяна в плановете ще предизвика ужасен хаос. Има достатъчно време и може да нападне когато и да е през юли.

– В такъв случай – изръмжа кралят – имаш на разположение само няколко дни.

Корбет затвори очи. Точно преди да напусне Уестминстър, предположението му за Филип се беше оказало правилно – французинът беше предприел нови предпазни мерки по отношение на шифъра, довели до смъртна опасност за писаря. Той въздъхна, отвори очи и отново погледна пергамента. Колкото по-кратък беше текстът, толкова по-трудно беше разшифроването му.

– „Тримата крале отиват в кулата на двамата глупаци с двама конници“. Какво означава това, Ранулф?

Прислужникът му продължаваше да гледа мрачно през прозореца.

– Липсва ли ти Лондон? – попита Корбет. – Или може би още страдаш по лейди Мериън Невил?

Ранулф чу господаря си, но продължи да гледа навъсено към слънцето, опитвайки да овладее гнева, който бушуваше в душата му. Беше обичал лейди Мериън Невил с цялото си същество – черната ѝ лъскава коса, устните, които се бяха притискали към неговите, когато го покани в леглото си и уви хладното си бяло тяло около неговото. После го беше зарязала, както би направила с досадно ръкоделие. Пърхайки с мигли, беше казала, че трябва да се върне на север заедно с Ралф Дейкър, когото представи за далечен роднина. Ранулф знаеше, че го лъже: Дейкър беше придворно конте с къдрава, фризирана коса, тесни панталони, обувки в катарамии и син подплатен елек, който свършваше точно над внушителната издутина между краката му. И така лейди Мериън беше излязла от живота на Ранулф, оставяйки го да кипи от недоволство. Той

погледна през рамо към Корбет. Сърдечните му неволи си бяха негова работа.

– Не става дума само за лейди Мериън! – отсече той.

– За длъжността на писар ли говориш?

– Да, мастър. Благодарение на теб аз владея добре френски, испански и познавам протокола, но кралят все още отказва да ми даде това място.

– Играе си с теб – отвърна Корбет. – Иска да те изпита.

Ранулф се изсмя подигравателно.

– Благодаря, господарю, но подозирам, че и мястото на писар ще ми избяга, както лейди Мериън Невил.

Корбет отиде при него, хвана го за раменете и го разтърси.

– Това ли е прочутият Ранулф-ат-Нюгейт, любимецът на жените, безстрашният боец? Имам нужда от теб, Ранулф, а ти си се облегал на стената като някоя нещастно влюбена слугиня.

Зелените котешки очи на Ранулф светнаха от гняв.

– Вярно е! – изръмжа Корбет. Отиде до разпятието и сложи ръка върху него, а другата вдигна за клетва. – Аз, сър Хю Корбет, пазител на кралския печат, тържествено се заклевавам, че ако ми помогнеш в задачата, ако разгадаеш това проклето писмо, ти, Ранулф-ат-Нюгейт, ще присъстваш на службата в параклиса „Свети Стефан“ в Уестминстър, където ще бъдеш приет за писар и ще получиш своята плата и роба.

Ранулф умееше да съзира възможностите и веднага се усмихна.

– Защо си губиш времето, господарю? Нямаше нужда да се кълнеш.

– Напротив! – отвърна Корбет и седна отново на масата. – Но да оставим засега писмото и да се съсредоточим върху предстоящите дела. – Той взе чисто парче пергамент и започна да пише.

– Първо, Робин от Локсли, Робин от Зелената гора, Робин Худ е бил и е престъпник. Той е опитен стрелец, добър командир, бил е помилван веднъж, но се е върнал в гората, за да продължи да плячкосва. Според Уилоуби, в бандата му има една жена и огромен мъж. Значи лейди Мериън от Лидсфорд и някогашният му другар Малкия Джон трябва отново да са се присъединили към него.

Ранулф седна срещу него.

– Този Робин – обади се той – се е върнал, за да си отмъсти. Не само граби, но убива и осакатява хората. Нападението върху бирниците е било особено кърваво. Той има пръст в убийството на Юстас Веки и се е опитал да убие Бренууд.

– Но защо? – размишляваше Корбет. – Защо са тези убийства? За

какво е това лично отмъщение?

– Може би Робин е очаквал нещо повече, след като са го помилвали.

– Второ, хората от замъка – продължи да пише Корбет. – Какво мислиш за тях, Ранулф?

– Бренууд мрази Робин. Нейлър е грубиян и негодник. Отец Томас... – Ранулф сви рамене. – Знаеш какви са свещениците. Както и да е, Ротбоф е онзи, който ме озадачава. Забеляза ли, господарю, че двата пръста на дясната му ръка са силно задебелили и носи кожена лента на лявата?

– С други думи, той е професионален стрелец. Ами Лъокроа? – попита Корбет.

– Слабоумен, който е бил силно привързан към господаря си.

– А смъртта на Веки?

– Бог знае как е бил отровен, господарю. Но съм съгласен, че в замъка има предател. Бренууд може би знае кой е – Нейлър, отец Томас или дори нашият приятел Ротбоф.

Корбет взе друго перо и в този миг чу викове от укрепленията. В същото време нещо изсвистя във въздуха и стрела с железен връх се заби в отсрещната стена. Той замръзна на мястото си, когато виковете отвън се засилиха и други стрели влетяха в стаята. Ранулф хвана господаря си и го събори на пода. После погледна към прозореца. Чу как нещо тупна глухо в стената отвън и видя струи кръв върху перваза на прозореца. Чу се шум от тичане по коридорите и Нейлър извика пред вратата:

– Сър Хю, нападнаха замъка!

ГЛАВА ТРЕТА

Корбет и Ранулф отвориха вратата и изтичаха в коридора. И двамата бързо запасаха бойните си колани и последваха Нейлър надолу по стълбите. Във вътрешния двор цареше суматоха. Войници тичаха по стълбите към крепостните стени. Пищящи жени дърпаха борещите се деца. Кучетата лаеха близо до конюшните, а едно се търкаляше на земята със забита в гърба стрела. Бренууд дотича бързешком, облечен в лека броня, с меч в ръка.

– Негодник! – изкрещя той преbledнял. – Този проклет разбойник има наглостта да ни нападне тук! За Бога, сър Хю, стой вътре.

И преди Корбет или Ранулф да възразят, той направо ги избута в крепостта. Те стояха в задушния мрак, наблюдавайки как сенките се удължават, докато Бренууд, Нейлър и останалите войници от гарнизона се опитваха да въведат ред. Хората бяха прибрани от дворовете, виещото куче – убито. Влязоха двама войници, носейки трети, ранен със стрела в рамото. Измина час преди Бренууд да се появи отново с мрачно лице, обляно в пот. В ръката си носеше мръсно ленено платно.

– Нападението свърши – промърмори той и се усмихна безрадостно. – Един ранен войник и едно убито куче. Най-голям удар понесе гордостта ни. И неговата – той ги въведе в залата, остави платното на земята и внимателно го развърза. Корбет се задави, а Ранулф тихо изруга. В него лежеше отрязана глава. Едната страна на лицето беше смазана, очите – изцъклени, косата – окървавена. Беше трудно да се прецени на колко години е била жертвата или как е изглеждала приживе.

– Мили Боже! – въздъхна Корбет. – Сър Питър, видях достатъчно. Кой е той?

– Хобуел. Беше ми оръженосец.

Бренууд подритна встрани кървавия вързоп. После отиде до малката маса, наля вино в три чаши и изръмжа на Нейлър да отнесе главата.

– Къде? – попита той.

– За Бога, човече! – изрева Бренууд. – Кого го е грижа! Зарови я.

Щом Нейлър излезе, Бренууд им поднесе виното. Седнаха на пейка на масата върху подиума.

– Кой беше Хобуел? – попита Корбет. – Разбрах, че ти е оръженосец, но защо са постъпили така с него?

– Преди седмица – започна Бренууд – Хобуел се престори, че е

разбойник, който търси убежище в гората. Трябваше да се присъедини към бандата. – Шерифът сви рамене. – Останалото ви е ясно. Бил е предаден и Робин Худ ни праща отговора си.

Един войник влетя в залата.

– Сър Питър – извика той задъхано, – новини от града. Пет или шест разбойници с качулки и маски са извършили нападението от една каруца. Под балите със слама открихме малък катапулт.

– Катапулт!? – прошепна сър Питър. Войникът безпомощно сви рамене.

– Каруцата е още там, но разбойниците са избягали. Войникът излезе. Сър Питър обхвана лице с дланите си.

– Значи Хобуел е бил предаден – възкликна Корбет, – разбойниците са го обезглавили и са изстреляли главата му заедно с облак стрели, две, от които едва не ни улучиха.

Сър Питър вдигна глава.

– Добре дошъл в Нотингам и привет от Робин Худ на кралските пратеници! – Той огледа залата. – Виж – прошепна безпомощно. – Виж колко тъмно става.

Корбет проследи погледа му и забеляза как последните слънчеви лъчи проникват през прорезите на стената.

– Мразя това място – продължи Бренууд. – То е прокълнато и обитавано от духове. На никого не е донесло късмет. Преди сто години дядото на сегашния ни крал обесил двадесет и осем уелски момчета заложници, заради въстанието в Уелс. Оставили ги да висят от крепостните стени. Хората казват, че духовете им още бродят тук и носят нещастие. Гай от Гизбърн ще го потвърди. Сър Юстас също си изпати, а сега е мой ред.

Мрачните думи на Бренууд бяха прекъснати от Нейлър, който влетя в залата.

– За Бога, елате!

– Какво има?

Той се облегна на стената, едва поемайки си дъх.

– В избите – Лъокроа се е обесил!

Те го последваха надолу по стълбите в мрачното подземие.

– Слязох да изнеса буре с ейл – обясни Нейлър, посочвайки свещта, закрепена в една ниша.

На светлината на потрепващия пламък тялото на Лъокроа изглеждаше още по-ужасно, увиснало от гредата, то сякаш танкуваше кървав танц. Корбет и останалите гледаха, ужасени от гротескната гледка –

очите на трупа бяха изскочили, езикът – прехапал, вратът и главата – изкривени под странен ъгъл, панталоните – мокри от урина.

– Доведи доктор Маре и отец Томас! – нареди Бренууд.

– За Бога! – изръмжа Ранулф. – Господарю, дръж тялото.

Корбет притвори очи и хвана трупа през кръста, докато Ранулф пререза въжето с меча си. Двамата внимателно оставиха тялото върху влажния под, точно когато брат Томас и Маре влязоха. Лекарят хвърли един поглед към тялото и се извърна с ръка пред устата.

– Мъртъв е! – възкликна той.

– Откога? – попита Корбет.

Маре коленичи и докосна с опакото на ръката си врата и бузата на мъртвеца.

– От около час.

– Значи е умрял по време на нападението?

– Така мисля – отсече Маре, бръчкайки презрително нос.

Корбет коленичи от едната страна на трупа, а отец Томас – от другата. Духовникът прошепна формулата на покаянието в ухото на мъртвеца и го прекръсти от разстояние, докато Корбет внимателно оглеждаше тялото. След като се увери, че по китките и глезените му няма следи от въжета, той разкопча колана на мъртвеца. Наведе се и подуши устата му, опитвайки се да не обръща внимание на засъхналата слюнка по брадата му. После ощипа носа му и погледна към Бренууд.

– Бил е пиан, когато се е самоубил. Дъхът му мирише на вино.

Нейлър, който палеше факлата на стената, се отдалечи към вътрешността на изба.

– Едно от буретата с вино е пробито.

Корбет се взря в мрака. Видя дървен сандък встрани и до него калана чаша.

– Той обичаше чашката – отбеляза Маре.

Корбет кимна и погледна към въжето, вързано за гредата и отново към сандъка и катурнатата чаша.

– Някой от вас виждал ли го е скоро? – попита той.

– Аз – отвърна отец Томас, по чието пълно лице вече нямаше и следа от веселие. – Точно преди нападението го срещнах по стълбите. Беше пил много.

Корбет огледа още веднъж тялото, обръщайки особено внимание на пръстите. Забеляза, че тези на лявата ръка бяха силно загубели.

– Левичар ли беше? – попита той.

– Да, да – промърмори Бренууд. – Сър Юстас вечно го ругаеше, че

му поднася от другата страна.

Корбет стана и отри ръце в робата си.

– Бог знае защо – заяви той, – но навярно нападението го е побъркало съвсем. Предполагам, че е слязъл тук, за да се скрие. Пробил е бурето с вино и вече пиян е решил да отнеме собствения си живот. Качил се е на сандъка, преметнал е въжето през гредата, ритнал е сандъка и животът му е угаснал като свещ.

Корбет се загледа в пода. Нещо не беше наред, но не можеше да разбере какво. Затвори очи. Беше видял достатъчно за един ден. Беше изтощен след пътуването в прахта и горещината по древния римски път, от разкритията на Бренууд, от смъртта на Веки, неочакваното нападение на замъка, а сега и това.

– Сър Питър – каза той, – ти си прав, този замък е прокълнат.

– Затова утре – отвърна Бренууд – ние ще върнем проклятието в гората. Ще заловя разбойника жив и ще го обеса на пазарния площад. Нейлър, изнеси тялото.

– Къде?

– В дома за покойници при господаря му. Отче Томас, недей да казваш как е умрял. Бедният Лъокроа няма да липсва на никого, пък и кого го е грижа, че се е самоубил? Ще го погребем заедно с господаря му.

Шерифът ги поведе навън от подземиято обратно към залата, където подреждаха господарската маса за вечеря. До вратата чакаха прислужници с купи вода и кърпи. Всички се измиха хубаво и заеха местата си на масата. Отец Томас каза молитвата й със Бренууд нареди да поднасят храната. И на Корбет, и на Ранулф им се гадеше от спомена за видяното, както и от мисълта как изглеждаше кухнята, но храната се оказва много вкусна – крехко младо прасенце със сос. Сър Питър щедро наля в чашите Изстудено елзаско вино. Той се усмихна на гостите си.

– Не мога да ви гарантирам, че храната и напитките не са отровени, но в кухнята вече стои въоръжен пазач. Заклех се, че ако още някой умре, ще обеса готвача и помощниците му.

– Доктор Маре – настоя Корбет, – извинявай, че отново те питам, но знаеш ли от каква отрова е умрял Веки?

Лекарят рязко вдигна поглед.

– Не, но предполагам, че е била отвара от изсушено отровно растение.

Корбет отпи от чашата си.

– И не можеш да предположиш как са му я дали?

– Вече ти казах – отвърна лекарят, – огледахме всичко, което Веки

яде и пи на масата и в стаята си. Защо ме питаш пак?

– Мислех си за Льокроа. Може ли той да е бил виновникът? Възможно ли е между него и господаря му да е съществувала тайна вражда? А след това, обзет от разкаяние да е посегнал на живота си?

– Аз също помислих за това – каза Маре.

– Но защо? – намеси се отец Томас. – Льокроа беше простичък човек. Едва можеше да напълни чаша, камо ли да купи смъртоносна отрова и да я даде на господаря си, без никой да разбере.

Корбет отпи от виното си. Допускаше, че Льокроа може да е бил убиецът, но в избата имаше нещо не на място и докато разговорът се насочи отново към нападението на разбойниците над замъка, той размишляваше какво е пропуснал.

Поднесоха нови ястия – риба в пикантен сос, печено говеждо, задушено с лук, малки бели хлебчета. Корбет се хранеше мълчаливо, слушайки с половин ухо плана на сър Питър за следващата утрин. Очите му натежаха. През ума му минаваха образите на Мейв, на чичо Морган, който реве с пълно гърло някаква уелска песничка, на Едуард, който му крещи от трона си в Уестминстър за проклетия шифър, трима крале, които посещават кулата на двамата глупаци с двамата конници...

Усмивнатият Ранулф го смушка, за да се събуди.

– Господарю!

Корбет се усмихна и вдигна чашата си с вино. Беше му тежко. Рядко му се случваше да яде толкова много и да пие тъй бързо. Той разхлаби колана си и се изправи.

– Разбира се! – прошепна той на изненаданите си сътрапезници. – Разбира се!

– Какво има? – извика Бренууд. Корбет го погледна.

– Сър Питър, моите извинения, но току-що осъзнах, че Льокроа е бил убит.

– Какво имаш предвид? – попита рязко Бренууд.

– Нищо – отвърна кисело Корбет. – Само начина, по който човек си слага колана. Къде е сега трупът на Льокроа?

– Където го оставихме – в избата, покрит с платно. Познаваш войниците, сър Хю. Те са суверени и отказаха да местят тялото на самоубиец през нощта.

– Тогава най-добре да слезем долу – настоя Корбет.

По заповед на Бренууд войниците се появиха с факли и ги поведоха към избата. Корбет приклепна в светлината и отметна платното.

– Нали Льокроа е бил левак? – попита той.

– Необходимо ли е това? – апатично попита Ротбьоф. – За Бога, човече! И жив като го гледах, ми се повдигаше, камо ли сега!

Корбет не обърна внимание на кикота.

– Пипал ли е някой тялото?

– Не, разбира се.

– Добре – каза Корбет. – Погледнете колана му.

– За Бога! – нетърпеливо извика Бренууд. Корбет почука с пръсти по колана на Льокроа.

– Забелязвате ли, че краят, който влиза в катарамата, е от лявата страна?

– Е, и?

– Льокроа е бил левак. Открих го по-рано, когато оглеждах трупа. Коланът би трябвало да е наобратно – този край да виси отдясно.

– Бил е толкова пиян – промърмори Нейлър, – че е цяло чудо как изобщо е успял да го закопчее.

Корбет сви рамене.

– Мислих за това и си спомних нещо друго. Виждате ли как се закопчава този колан? – Той внимателно го разкопча и го вдигна. – Всички дупки освен една са здрави, защото никога не са били използвани. Коланът е много лична вещ. Закопчаваме го по един и същ начин всеки ден – освен, разбира се, когато надобелеем. – Корбет показа една дупка, доста по-високо от онази, която Льокроа обичайно беше използвал. – Виждате ли как е разкъсана тази дупка? По бялата кожа отдолу личи, че това е станало съвсем скоро – той остави колана и се изправи. – Питам ви: защо Льокроа си е закопчал колана наопаки? И второ, видяхме дупката, която е използвал редовно – защо тази, която е доста по-нагоре от нея, е разкъсана?

Всички го гледаха и мълчаха – Сър Питър с отворена уста; Нейлър премигваше, сякаш не можеше да разбере думите на Корбет. Брат Томас гледеше очаквателно, а в очите на Ротбьоф проблесна разбиране.

– Според мен – заключи Корбет – този колан е бил свален от Льокроа и използван, за да пристегне нещо. Затова е била направена втората дупка. Смятам, че е бил увит около самия Льокроа, след като е умрял. Или е по-добре да кажа, след като е бил убит? – Корбет коленичи още веднъж до трупа и дръпна ръкавите на излинялата му роба. – Нека предположим, че Льокроа е бил убит. Някой го е довел тук или го е открил мъртвопиян. Льокроа не беше измежду най-умните Божии създания, мир на душата му, и често дори без да пие вино, е заспивал дълбоко. А след като е изпил толкова, съмнявам се, че е помнел и собственото си

име. Така че – заключи Корбет, – щом Лъокроа се е напил, убиецът е свалил колана му и го е пристегнал около него, за да обездвижи ръцете му. – Корбет взе колана и внимателно го уви около трупа, а после го закопча така, че ръцете на убития бяха здраво притиснати към тялото.

Ранулф чу одобрителен шепот и се усмихна вътрешно. Най-после старият господар „Кисела физиономия“ им беше показал, че не е глупак, защото коланът беше пристегнат точно на дупката, която беше разкъсана наскоро.

– Разбирате ли ме? – Корбет се огледа. В светлината на факлата видя, че всички кимнаха с напрегнати и съсредоточени лица. – Вижте – повтори той, – сега коланът е пристегнат около ръцете му. После убиецът е взел пияния Лъокроа, принудил го е да се качи на онзи сандък, нахлузил е примката на шията му и е ритнал сандъка, оставяйки го да се задуши. Когато бях тук първия път, се сетих за тази възможност и внимателно прегледах китките му. – Корбет разкопча колана и дръпна ръкавите на робата нагоре, разкривайки големи синини точно под лактите.

– Бил е убит! – заяви Бренууд.

– О, да – продължи Корбет. – Ужасно дело. Вероятно са били нужни няколко минути, за да умре. Когато Лъокроа вече бил мъртъв, убиецът се измъкнал от сянката, свалил колана и бързо го закопчал на кръста му. Тъй като е бил десняк, го е сложил не така, както би направил убитият. И кой би забелязал? Кой би открил дупката в колана или синините по ръцете? А и ако някой би ги открил, би ли ги свързал? – Корбет се изправи и поклати глава. – Аз също се сетих за това, едва когато разкопчах колана си горе в залата.

– Но защо? – приведе се Ротбьоф.

Корбет забеляза, че лицето на писаря беше бледо и покрито с пот.

– Защо някой би убил бедния Лъокроа?

– По две причини – намеси се Ранулф, смигайки на господаря си. – Не е ли явно? Първо, ако повярваме, че Лъокроа е посегнал на живота си, естествено е да си помислим, че е гузен, защото е убил господаря си. Така смъртта му би прикрила истината.

– А каква е тя? – рязко попита Бренууд.

– Знам какво ще каже Ранулф – намеси се Корбет. – Лъокроа е размишлявал за смъртта на господаря си. Може би си е спомнил нещо, което не е било наред в стаята и убиецът е разбрал това. Но какво е било то? – Корбет се огледа. – Говорил ли е с някой от присъстващите?

– С мен – обади се Ротбьоф от сенките, където стоеше. – Повтори ми, че господарят му бил спретнат човек.

– Какво искаше да каже?

– Нямам представа. Просто го повтаряше.

– Но това не е вярно! – почти извика Ранулф. – Този замък има нужда от почистване, от боядисване... – Гласът му секна, когато думите му предизвикаха гневно мърморене.

– Ранулф иска да каже – тактично добави Корбет, – че нападенията на разбойника са разстроили ума на сър Юстас. Но по-важното е – продължи бързо той, че Лъокроа е бил убит, защото е видял нещо, което може да разкрие виновника за смъртта на господаря му. А сега ви пожелавам лека нощ.

Корбет излезе от избата, следван от Ранулф. Едва когато вратата на стаята им се затвори след тях, Корбет си позволи да се усмихне. Разкопча колана си и го хвърли на леглото.

– Е – каза той, – пуснахме котката сред гълъбите! Трябваше да приедем убийството на Веки, но спечелихме една победа. Сега убиецът знае, че не сме толкова глупави, за колкото ни мислеше – той седна на леглото и се загледа в Ранулф. – Ето какво ще ти кажа, Ранулф-ат-Нюгейт, верни прислужнико и бъдещ писарю: ако открием убиеца на Лъокроа или Веки, ще пипнем и Робин Худ.

Корбет отиде до сандъка пред леглото. Извади малко, обковано с желязо ковчеже, дълго не повече от една стъпка и заключено с три ключалки, които отключи с един от ключовете, които висяха от колана му.

– Господарю?

– Да, Ранулф.

– Съгласен съм с това, което каза, но погледни го по друг начин – ние с теб сме сами в този замък, заобиколени от убийци. Какъв е смисълът да разберем истината ако това ще доведе до смъртта ни?

Корбет порови в малкото ковчеже, извади свитък пергамент и го подхвърли на Ранулф.

– Вярно е – промърмори той, – но не е ли винаги така Ранулф? Позволи ми да те разтревожа още повече. Робин Худ може би не е единственият, който желае смъртта ни.

– Говориш и за убиеца в замъка ли?

– Не, може би има още някой.

Ранулф пребледня и се отпусна на леглото.

– Дево Марийо, помогни ни! – Прислужникът поглед на към пергамента, който Корбет му беше подхвърлил – Това има ли нещо общо с тази работа?

– Нещо повече – Корбет си пое дъх. – Помниш ли, че след

аудиенцията ни с краля и преди да заминем от Уестминстър, той ни изпрати до двора и ме дръпна настрана.

– Да – отвърна Ранулф. – С краля отидохте в малката розова градина. Прекарахте там известно време. Чудех се какво не е наред. Негово величество не само не обърна внимание на мен, но накара и скъпия си приятел, графа на Съри, да го чака.

– Ставаше дума за шифрованото писмо – избъбри Корбет засрамено. – Трябваше да ти кажа по-рано.

– Какво? Знае ли кралят отговора на загадката за кулата на глупците и тримата крале, които водят двамата конници натам? – стреснато попита Ранулф.

– Не, шифърът е загадка и за него, както и за мен. – Корбет облиза устни. – Френският крал и двамата му съветници, нашите стари приятели сър Амори Дьо Краон, проклет да е, и Ногаре, знаят, че сме се добрали до шифъра. Знаят и че сме наясно с факта, че времето е на тяхна страна. Скоро армиите на Филип ще навлязат във Фландрия. Ние знаем – продължи мрачно Корбет, – че французите ще направят всичко възможно, за да ни попречат да разкрием шифъра им. Ти си комарджия, Ранулф. Казано направо, французите са решили да запазят мизата си. Те имат опитен наемен убиец, за когото знаем единствено, че е приел името на един от демоните на сатаната – Ахитофел – Корбет погледна в очите прислужника си. – Амори дьо Краон и хората му смятат, че шифърът ще ми бъде предаден. Един от шпионите ни в Лувъра е изпратил на благородния Едуард плашещите новини, че Ахитофел е бил изпратен в Англия, за да ме убие. А ако е необходимо – и онези, които работят за мен.

Челюстта на Ранулф увисна. Той погледна изумено господаря си. Не се боеше от опасността. Беше роден боец, отрасъл в мръсните улички на Съдърк. Но ако нещо се случеше на сър Хю Корбет, кой щеше да се грижи за Ранулф? Кой го беше грижа, че той няма да стане писар или да получи служба при краля?

– Кой би могъл да е той? – заекна прислужникът.

– Всеки. Скитащ актьор, монах, просякът на ъгъла. Има и нещо полошо – Ахитофел винаги остава в сянка. Знаем, че е отговорен за смъртта на поне дузина от агентите ни във Франция и Фландрия. Понякога той – макар че всъщност може да е и тя – убива сам; друг път наема някой друг да извърши това. Ахитофел може да е в този замък или да е подкупил някого тук. Но задачата е винаги една и съща: да ме убие.

Ранулф се облегна и изстена.

– Ахитофел – промърмори той, – убиец в замъка, разбойници в гората и кралят, който ни заплашва, защото никой не може да разбере проклетия шифър! – Прислужникът повиши глас. – Тримата крале отиват в кулата на двамата глупаци с двама конници. – После вдигна очи. – По дяволите, господарю!

– Да не говорим повече за това – бързо каза Корбет и се изправи. Извади принадлежностите си за писане, приглади парче пергамент на масата и приближи свещта до него. – Поупражнявай се в четене, Ранулф. Прочети ми какво беше написал писарят от Уестминстър за Робин Худ.

Ранулф се изправи и разви пергамент, който Корбет му беше дал. – Заразглежда го внимателно, мърдайки беззвучно устни. Той се гордееше с уменията си да чете и никога не пропускаше възможност да го покаже пред господаря си.

– Сър Питър Бренууд вече ни каза по-голямата част от това – започна Ранулф. – Името на разбойника е Робин от Локсли. На шестнадесет или седемнадесет години се е бил със Симон дьо Монфор срещу краля.

– Спи!

Корбет откъсна очи от пергамент и се взря в сребристото нощно небе, което се виждаше през тесния прозорец. Нещо го притесняваше. В Уестминстър кралят беше пропуснал да му каже това. Имаше ли нещо друго, което Едуард бе премълчал? Симон дьо Монфор, граф Лестър, беше оглавил преди повече от четиридесет години голямо въстание срещу краля. Дьо Монфор, собственик на земи около Нотингам, бил разбит след кървавата битка при Ишвъм. Нима оттогава Робин Худ имаше зъб на краля?

– На колко години трябва да е Робин сега? – попита Корбет рязко.

Ранулф съсредоточено присви очи.

– Трябва да се е родил през 1265 – та, така че сега е на петдесет и пет-шест години.

– Мм! – размишляваше Корбет. – Стар е, но кралят и военачалниците му са още по-стари, а са способни да изпреварят всички в най-уморителните походи из шотландските долини.

Ранулф поклати глава.

– Онова, което не разбирам, господарю е, че според този писар Робин Худ е разбойник, който граби само богатите. Бил добре известен с щедростта си, особено към бедните, които открито го подкрепят и укриват. Да, той води редовно битки в гората, но нито веднъж не е избивал несправедливо, нито е убивал тайно някого, какъвто е случаят с

избиването на бирниците и горкия Веки. Защо тогава е постъпил така сега?

– Може би се е променил. Ранулф уморено хвърли пергаментна на леглото.

– Господарю, изтощен съм. Денят беше доста тежък. Той започна да се съблича и Корбет, който усещаше, че клепачите му натежават, направи същото. Духна свещите и за миг се загледа в мрака. В съзнанието му нахлуха образи. Шифърът; лицето на Мейв, когато се сбогуваха; кралят, който крещеше гневно; трупът на Лъокроа, люлеещ се на гредата и трупът на Веки – студен и забравен в дома за покойници. Навън едно куче виеше срещу луната. Прилепи пърхаха покрай крепостните стени. От близката горичка скръбно избуха бухал. Корбет потръпна, обърна се и се унесе, чудейки се какво ли ще му донесе утрешния ден.

Съвсем близо до крепостта убиецът Ахитофел седеше и пиеше в кръчмата „Пътят към Йерусалим“. Човекът, чиито ръце бяха изцапани с кръвта на враговете на Филип, бавно отпиваше от виното си и оглеждаше претъпканата с войници и прислужници от замъка кръчма. Седеше в сянката, вираше се през отворения прозорец в тъмните очертания на крепостта и планираше смъртта на Корбет.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На другата сутрин Корбет и Ранулф закусиха с ейл и пресен хляб от фурната на замъка, после излязоха на двора. Небето беше покрито с плътни черни облаци, идваше дъжд. Бренууд се присъедини към тях, облечен в ризница, нахлупил качулката от метални халки. Под мишница стискаше шлем.

– Надявам се, че няма да вали – мрачно каза той. – Иначе ще трябва да се върнем.

– Разумно ли е това? – попита Корбет.

– Да. Нямаме избор.

Един войник тичешком слезе по стълбите, носейки знаме с герба на Бренууд.

– Дори само жителите на града да видят, че влизаме в гората и се връщаме, това ще бъде победа.

Бренууд се обърна и започна да издава заповеди. Дворът се превърна в бръмчаш кошер, когато конярите заизвеждаха конете, а войниците ги проверяваха и ги възсядаха. Жените и децата излязоха да се сбогуват. Корбет преброи, че отрядът им е от около тридесет конници и още толкова стрелци. Най-накрая сър Питър даде заповед да потеглят.

Нейлър изсвири пронизително с рог, портите се разтвориха и отрядът потегли по виещия се път покрай къщичката на вратаря и двора на пивоварната, по Касъл Стрийт и Фрайъри Лейн, която водеше до пазара. Сър Питър яздеше най-отпред, следван от Корбет и Ранулф, а Нейлър сновеше напред-назад покрай колоната, за да въдворява ред. Когато се разминаваха с жителите на града, някои ги изглеждаха намръщено, но други им пожелаваха успех и Корбет разбра, че въпреки поста си, Бренууд се радва на доста симпатии.

Излязоха на пазара, минаха покрай къщите и конюшните на търговците на домашни птици и дивеч, които се подготвяха за търговия: лекият ветрец носеше перушина; жени и деца скубеха пилета. После ги предаваха на чираците, за да ги изкормят, после да ги попарят в огромни бурета с гореща вода и да ги увесят над сергиите за продажба, докато просяци и кучета се биеха за дреболиите, изхвърляни в мръсните канавки.

Две деца крещяха радостно, докато се мъчеха да яхнат прасе. Куче ухапа едното от тях и веднага беше подгонено към колоната на

стрелците на Бренууд, където беше наказано допълнително, преди да изчезне в една малка уличка. Група буйни мъже, облечени в дрипи, с боядисани в кафяво и зелено лица, изпълняваха странен танц около кози череп, забит на прът. Те не обърнаха внимание на Бренууд, който им нареди да освободят пътя и се отдръпнаха, едва когато Нейлър се спусна към тях с изваден меч. Колоната прекоси пазара и тръгна по улицата към портата „Сейнт Питър“, където тълпата беше по-гъста и въздухът миришеше на пот; а жителите на града ходеха от сергия на сергия и шумно се пазаряха с калайджиите, чираците и калфите.

Колоната трябваше да се отдръпне встрани, за да пропусне стадо уплашени говеда, подкарани към кланиците. Те бяха последвани от духовник и проститутка, уличени в непристойно поведение, които развеждаха из улиците, за да бъдат опозорени публично. Мъжът и жената бяха съблечени, доколкото позволяваше приличието, вързани гръб до гръб и сега двама ухилени пристави ги разхождаха из града. Войниците се присъединиха към всеобщия смях, после се обърнаха да видят един луд, който скочи върху една сергия. Беше обут в мръсни ботуши, очевидно направени от самия него, носеше дрипава роба и държеше голям ясен прът. Очите му, диви като на животно, оглеждаха войниците, докато той крещеше, че е архангел Гавриил, изпратен от Бога, за да ги предупреди, че приближава Страшният съд. Войниците не му обърнаха внимание и важното съобщение на ангела бе заглушено от освирквания и подвиквания. Нейлър, с почти скрито от железния шлем лице, извика за тишина и си запробива път през тълпата с меч в ръка.

Най-после стигнаха градските порти и колоната излезе на белия пращен път, който се виеше между просторните поля отвъд крепостните стени. Пред тях се виждаше Шъруудската гора, чиито вековни зелени дървета сякаш докосваха снижилите се черни облаци. Корбет погледна към Ранулф и забеляза огромните сенки под очите му и преbledнялото от тревога лице.

– Добре ли спа, Ранулф? Прислужникът се обърна и плю на земята.

– Просто мразя гората – измърмори той. – Сенките, шумовете. Предпочитам улиците на Съдърк.

Корбет се опита да го окуражи, но когато влязоха в гората, започна да го разбира. Сър Питър спря на малка поляна и изпрати разузнавачи от двете страни на пътеката, за да проверят дали не ги очаква засада. После колоната потегли и бе погълната от зеленикавия мрак. Внезапно усетиха колко зловеща е тишината. Небето изчезва. Корбет долавяше всеки шум, издаван от конете и хората по пътя и тревожно следеше

сенките между дърветата наоколо. Облян в пот, той внимателно се ви-
раше в гората от двете страни на пътя, а въображението му рисуваше
какви ли не страшни сцени, вдъхновено от млччанието на птиците, пу-
кащите клонки и странното шумолене из храстите. После препусна
напред.

– Колко навътре ще яздим, сър Питър?

– Докъдето стигнем за час-два. После ще се върнем обратно. Не
търсим никого. – Докато говореше, шерифът също се вираше в сенките
от двете страни на пътеката. – Трябва да им покажем, че не сме просто
посетители от замъка. – Той сви рамене. – Кой знае? Може пък да имаме
късмет и да заловим нещо в храстите.

Походът продължи, от време на време разувнавачите се връщаха и
докладваха на Бренууд. Понякога пресичаха гостоприемни полянки, къ-
дето сенките не бяха толкова заплашителни и Корбет си спомни за ле-
гендите, които разказваха за Малкия народ от тъмната гора, страховити-
те истории за таласъми и елфи. Осъзнаваше, че гората е напълно разли-
чен свят от онзи, в който живееше той. Кралските заповеди и закони ня-
маха нищо общо с нея. Той се вцепени и стомахът му се сви от ужас, ко-
гато един огромен елен, вирнал рога, изскочи от дърветата пред него.
Самецът погледна надменно към ездачите, преди безшумно да потъне в
сенките.

Сър Питър вдигна ръка, колоната спря и той се озърна.

– Сега разбираш ли за какво ти говорех, сър Хю? Той се канеше да
даде заповед да продължат напред, когато от мрачните глъбини на гора-
та се чу пронизителен и скръбен звук на ловджийски рог. Подплашени,
конете се размърдаха, войниците замърмориха и извадиха мечовете си.
Свистенето на желязото прозвуча неестествено силно. Стрелците при-
готвиха лъковете си. Звукът от рога заглъхна само за да прозвучи по-
наблизо и по-силно от другата страна на гората. Облак стрели връхлетя
върху тях. Сър Питър извади меч си и Корбет го последва. Ранулф бе-
ше обезумял от страх. Нейлър изкрещя някаква заповед и стрелците от-
върнаха на огъня, докато конниците се опитаха да се прикрият зад щи-
товете си. Ранулф скочи от коня и се промуши между подплашените
коне.

– Няма никой! – извика той. – Не виждам негодниците!

Викът му бе последван от странен шум – като от пърхане на птица.
Един войник, свалил щита си, се загърчи, улучен от стрела в гърдите, а
непокойният въздух отново бе пронизан от летящата смърт. Конник се
свлече на земята в предсмъртна агония, пронизан в гърлото, точно над

бронята. Корбет обърна коня си.

– Сър Питър! – извика той. – Бързо!

Съзря сенки, които се носеха между дърветата, но въпреки свистящите стрели, се изправи на стремената и посочи към тях. Бренууд извъртя увенчаната си с огромен шлем глава и проследи погледа му.

– Ще ни обкръжат! – изрева той.

Свали шлема си и нареди на Нейлър да изсвири три пъти с рога – сигнал за отстъпление. Колоната не чака втора покана. Ранулф скочи на коня си и последва Корбет по пътеката сред свистящите стрели, една, от които отскочи от високия рог на седлото му. Предупреждението на Корбет беше дошло точно навреме, защото разбойниците се приближаваха, опитвайки се да обградят колоната. Стрелците на шерифа тичаха или се вкопчваха в стремената на ездачите. Цареше неопишуема суматоха. Един кон, обезумял от страх, се изправи на задни крака и захвърли ездача си в близкия храсталак. Мъжът се изправи и докато се чудеше какво да предприеме, една стрела го улучи в устата.

Най-накрая, макар и в безпорядък, отрядът успя да се отдалечи от мястото на засадата. Сър Питър нареди всички да спрат, освен Нейлър, който тръгна назад по пътя, за да подбере неколцината изоставани.

– Не можем да спираме, сър Питър! – задъхано каза Корбет.

– Ще се оттеглим в боен ред – отвърна шерифът, оглеждайки леко порязване върху опакото на ръката си.

Нейлър се върна. Конниците обградиха стрелците с вдигнати щитове и сър Питър поведе своя окървавен и дезорганизиран отряд навън от оредяващата гора. Едва когато излязоха на обсипана с маргаритки поляна, спряха да починат. Войниците превързаха набързо раните си и провериха оръжието. Сър Питър седеше мрачен на земята, хванал юздите на коня си. Най-накрая погледна с неприязън към Корбет и Ранулф, които седяха на седлата.

– Мастър писарю, нали сега няма да кажеш, че си ме предупредил?

– Колко души загубихме? – рязко попита Корбет.

– Можеше да бъде и по-зле – отвърна Нейлър. – Един алебардист, двама стрелци и трима конника.

Сър Питър изруга.

– Кажи на хората да слязат от конете. Ще заобиколим и ще влезем в града през страничната порта.

Корбет и Ранулф вървяха с останалите, докато войниците на сър Питър се затърсиха обратно по улиците, водейки уморените, запенени коне. Хората не бяха по-добре от конете. Един беше тежко ранен,

останалите имаха по-леки наранявания. Раненият – улучен от стрела точно под коляното – се олюляваше на коня с преbledняло лице. Едва ли щеше да остане в съзнание, ако един от другарите му не беше извадил главата на стрелата, почистил раната му с вино и стегнал здраво кървящата рана с парче плат.

Корбет благодареше на Бога, че е невредим. Ранулф изглеждаше доволен, че се е измъкнал от гората.

– Изглеждаш ужасно – прошепна той на Корбет, загледан в разрошената му коса и изподраното от клони лице.

– Всички можем да загинем! – възкликна Корбет. – Това беше глупаво. Освен това срещата не беше случайна. Разбойниците ни прицелваха. – Той повиши глас. – Сър Питър!

Шерифът се приближи.

– Кой би могъл да ги предупреди – попита Корбет, – та да ни направят засада?

Бренууд поклати глава.

– Не знам, сър Хю, но ако разбере, ще ти кажа, преди да обеса този негодник!

Въпреки мерките на Бренууд, прибирането и състоянието им не останаха незабелязани. Новината за поражението им ги беше изпреварила по някакъв начин и гражданите се тълпяха от двете страни на пътя, който водеше към страничната порта. Корбет го понесе с безразличие, но съчувстваше на шерифа, който също чуваше кикотенето и приглушения смях. Унижението на сър Питър беше пълно. Той седеше на коня си като човек, когото водят на смърт, а не като кралски наместник.

Щом влязоха в замъка, лекарят и брат Томас се спуснаха към тях. Първият се погрижи за ранените, а монахът се зае със сър Питър. Отведе го внимателно вътре, шепнейки му кротко, сякаш утешаваше ученик, набит от другарите си. Корбет хвърли юздите си на един коняр и за миг остана с Ранулф, наблюдавайки как войниците разседлават конете си и прибират оръжията. Когато новината за завръщането и загубите им се разпространи, оплаквачките завиха и Корбет се обърна е отвращение.

– Ела, Ранулф. Това е кралски замък в графство Нотингам, а не част от шотландския поход.

Върнаха се в стаята си, където се измиха и почистиха раните си.

– В момента е най-добре да се държим настрана – промърмори Корбет, отпуснат на леглото. – Едва ли сър Питър ще иска да му се мяркаме пред очите днес.

Ранулф седна на едно столче и задъвка устната си.

– Господарю, кой би могъл да е предателят?

– Всеки – отвърна Корбет. – Всеки в този замък, който е знаел къде отиваме. Сър Питър искаше да покаже силата си, но дали си струваше?

– Но как ще заловим разбойника? – попита Ранулф. Той отиде до прозореца, но предпазливо застана встрани, защото не беше забравил вчерашното нападение.

– Нашият мил Робин – саркастично забеляза Корбет – няма да бъде заловен със скитане в гората. Нямам никакво намерение да се връщам там и да чакам някоя стрела да ме улучи в гърлото. Трябва да го накараме да излезе от гората, но каква примамка бихме могли да използваме?

– Има и друг начин – започна Ранулф. – Ако откриеш кой е шпионинът му в замъка...

Корбет седна.

– Странно е, че го казваш. Забеляза ли, че Нейлър беше с нас в гората, Маре и брат Томас ни посрещнаха, но мастър Ротбьоф изобщо не се появи?

– Смяташ ли, че той би могъл да е предателят?

– Възможно е. Не скърбеше особено за смъртта на сър Юстас и, както забеляза ти, умее да си служи с оръжието. Тогава защо не дойде с нас или поне не ни посрещна? – Корбет загриза нокътя на палеца си, после се усмихна на разрошения си блед прислужник. – Не се тревожи, Ранулф, едва ли ще се върнем в гората, но ти си прав. Ако заловим предателя, ще премахнем най-важния съюзник на Робин Худ и което е по-важно, вероятно ще обесим убиеца на сър Юстас и бедния Лъокроа. – Корбет спусна крака от леглото. – Да се хващаме на работа.

– Какво ще правим?

– Вече не можем да разпитаме Лъокроа. Той се отправи при създателя си. Затова нека си представим, че сме актьори от пиеса и да изиграем отново действията на Веки през нощта, когато е умрял. В същото време ще повикаме Ротбьоф.

Корбет напълни чашата си с вино и слезе в залата. Тя беше пуста с изключение на един слуга, когото той изпрати за Ротбьоф. Част от гарнизона се беше събрала на групи в двора, за да чуе за поражението в гората, други чакаха да превържат раните им или, подобно на сър Питър, се бяха усамотили и ближеха раните си.

Корбет отиде до масата на подиума.

– Доколкото знаем, Веки си е тръгнал оттук, последван от Лъокроа и Маре. – Той отиде до вратата. – Шерифът носел чаша вино, която били опитали на масата, както и всичко останало, което сложил в уста.

Качил се в стаята си. Никой от останалите в замъка не е пострадал, с изключение на сър Питър, който се върнал за своята чаша. Виното имало странен вкус и той го изхвърлил. – Корбет тръгна нагоре по стълбите, следван от Ранулф. Спряха пред стаята на Веки. – Какво е станало после?

– Според лекаря, сър Юстас го накарал отново да опита виното. После влязъл в стаята си – продължи Ранулф, – придружен от Лъокроа. Вратата била заключена отвътре, а двама войници стояли на пост отпред.

– Което означава – поде Корбет, – че Маре, брат Томас, Питър Бренууд, Ротбьоф или който и да е друг може да се е промъкнал обратно в залата и да е сипал отрова във виното на Бренууд.

Корбет отвори вратата и влезе в стаята на мъртвеца. Тя беше все тъй мрачна и занемарена. Мръсните рогозки бяха струпани на купчини, завесите на леглото – дръпнати на половина, одеялата и постелите – разхвърляни. Чашата с остатъка от виното беше непокътната, както и покритата с мръсна пяна вода в купата на умивалника, и чинията със сладкиши, над която се рояха мухи. Ранулф седна на леглото на Лъокроа, докато Корбет се опита да повтори действията на Веки, макар че не отпи от виното, не докосна водата, нито опита от сладкишите. После се престори, че се мие и подсушава лицето и ръцете си, като внимаваше да не докосне опръсканата с кръв кърпа и легна върху вмиряната на пот одеяла.

– Пропуснах ли нещо? – попита той. Ранулф поклати глава.

– Тогава, за Бога...

Думите му секнаха, когато вратата с трясък се разтвори и разтревоженият Ротбьоф влезе в стаята.

– Смъртта на шерифа още ли е загадка за теб, сър Хю?

– Всичко е много загадъчно – отсече Корбет и се изправи. – Защо Робин се е върнал в гората? Защо е започнал да убива? Как са били убити сър Юстас и Лъокроа? И най-вече кой е предателят, заради когото всички щяхме да умрем? – той погледна мрачно писаря. – Точно затова те повиках.

Ротбьоф отстъпи назад.

– Защо не дойде с нас? – попита дръзко Ранулф и посочи към кожата лентата на китката на писаря, която се показваше изпод ръкава му. – Ти си опитен стрелец.

– Аз съм писар.

– Аз също – отсече Корбет.

Ротбьоф почеса главата си и седна на столчето, издърпвайки така силно панталоните си, че Ранулф си помисли, че ще се скъсат.

– Защо не дойде? – повтори Корбет.

– Какъв е смисълът да крия! – въздъхна Ротбьоф. – С една дума, сър Хю, аз съм страхливец. Мразя гората и нямам желание да умра в нея.

– В Нотингам ли си роден? – попита Корбет, без да обръща внимание на оправданията му.

– Да, зад стените на града.

– Тогава знаеш легендите за Робин Худ?

– Всички ги знаят.

Ротбьоф се изправи и неспокойно се огледа. Корбет усети, че той е изпълнен с тревога и подозрения.

– Какво има? – настоя Ранулф. – Никой не би искал да умре, особено улучен със стрела в гърлото в някаква проклетата гора. Но от какво те е страх сега?

Ротбьоф се усмихна насила.

– От нищо! Просто ми е жал за сър Питър. Всички смятаме, че в замъка има предател и никой не е извън подозрение. – Той се приближи към Корбет. – Но ако наистина искаш да разбереш нещо за Робин Худ, защо питаш мен? Иди в манастира, който се намира в подножието на скалата, върху която е издигнат замъка. Помоли приора⁶ да говориш с Уил Аления, който е послушник там.

– Аления? Някогашният помощник на Робин?

– Същият. Когато за пръв път излязъл в гората, Робин бил младеж, а Аления е доста по-възрастен от него. Когато разбойниците били помилвани от краля, Аления се прибрал у дома, но жена му умряла от чума. Той приел това като Божие наказание, затова отишъл на покаяние в манастира.

– Защо сър Питър Бренууд не ни каза това? Ротбьоф се огледа тревожно.

– Какво значение има, сър Хю? Аления е помилван от краля. Ако Веки или Бренууд подозираха, че не спазва условията на помилването, щяха да го обесят на крепостните стени за назидание. Казвам ти това, защото като кралски пратеник, можеш да го успокоиш.

Ротбьоф ги изгледа, сви рамене и излезе от стаята. Корбет се

---

6. В католическите манастири – свещенически сан, непосредствено след абата – (Бел. ред.)

втренчи в полуотворената врата.

– Този човек е много уплашен – забеляза той. – Хайде, Ранулф, да излезем от този прокълнат замък и да се разходим, докато е още светло. Да посетим Аления.

– Ами Ахитофел? – възрази Ранулф. – Ако те дебне, сигурно е в града и чака удобен случай.

Корбет се усмихна.

– Дьо Краон се мъчи да ме убие от години. Но досега, слава Богу, не е успял.

Излязоха от замъка през една странична порта и тръгнаха по виещата се около скалата пътека, покрай тъмните отвори на пещерите. Корбет спря пред „Пътят към Йерусалим“.

– Още няма и следа от Малтоут – забеляза той, наблюдавайки очивения двор, в който калфи, калайджии и пътуващи търговци слизаха от конете, за да похарчат припечеленото през деня.

Тръгнаха по малка уличка, над която надвисваха стрехите на къщите. Деца тъпчеха из дълбоката до коляно канавка, хвърляха камъни по кучетата и гонеха прасетата с малки остри пръчки. Завиха зад ъгъла и спряха пред манастира.

Мърморещ послушник отговори на позвъняването им и ги преведе по настаните с плочи коридори до стаята на приора. Той не ги посрещна радушно. Висок и суров на вид мъж, брат Йоаким ги изгледа с неприкрито подозрение. Едва когато Корбет извади кралските заповеди, той се успокои и им предложи храна и пиене, които писарят учтиво отказа.

– Значи – игуменът препиете тънките си пръсти и се облегна на писалището – искате да говорите с брат Уилям.

Корбет протегна крака.

– Отче игумене, какво има? Аз съм кралски пратеник. Брат Уилям няма защо да се бои от мен.

Абатът размести няколко пергамента върху писалището.

– Той е помилван от краля – продължи Корбет. – Няма от какво да се бои.

– Брат Уилям не мисли така. – Абатът рязко отметна глава. – През последните няколко месеца, откакто разбойникът се върна в Шъруудската гора, брат Уилям отказва да се среща с когото и да било или да приема дарове. Разбираш ли, сър Хю, брат Уилям е един от най-известните членове на нашето братство. Подвизите му с Робин Худ са легендарни.

– Но сега не се вижда с никого?

– Точно така.

– Защо?

– Не знам – игуменът прехапа устни. – Живеем в размирни и опасни времена. Може би брат Уилям трябва лично да ти отговори.

Той ги поведе през двора покрай входа на малката църква към градините. Плещест градинар се бе надвесил над лехите с билки. Той ги изгледа мрачно, после им обърна гръб, докато игуменът ги водеше към каменната килия пред малката овощна градина. Там почука на вратата.

– Кой е? – попита писклив глас.

Игуменът обясни. Корбет дочу тътрещи се стъпки, после в ключалката се превъртя ключ и вратата се отвори от висок мъж, облечен в тъмна роба. Вратът му беше дълъг и тънък, а лицето – дребно и сбръчкано, но очите му бяха изненадващо умни и проникателни. Абат Йоаким тихо ги представи и каза, че ще изчака отвън. Брат Уилям покани Корбет и Ранулф в малката си белосана килия, почти лишена от мебели. Централно място заемаше огромно разпятие. Корбет забеляза, че монахът заключи вратата, преди да ги покани да седнат на пейката. Самият той се отпусна на тънкия сламеник върху нара си.

– Нямам с какво да ви почерпя. – Брат Уилям извинително разпери загорелите си пръсти.

– Не сме дошли да ядем и пием.

Монахът се усмихна, докосна побелялата си коса и намигна на Ранулф.

– И аз навремето бях червенокос като теб, оттук и прякорът ми. – Внезапно усмивката му изчезна и очите му се изпълниха с тревога. – Да ме разпитвате ли сте дошли?

– Да, братко, и първият ми въпрос е защо си тук.

– Да се покая за греховете си, да се моля на Бог и Христовата майка, да търся изкупление за безразсъдствата, които върших като млад.

– Какви безразсъдства, братко?

Монахът леко се усмихна и отклони поглед.

– Бях волен като кралските елени – каза той замислено. – Бях разбойник в гората, взимах, каквото исках и не мислех за утрешния ден. Но Бог ме наказва. Жена ми умря и съзрях в това Божията ръка. Когато умра – добави Уилям сякаш на себе си, – не искам да ме погребат тук, а до нея – под стария тис в селското гробище.

– Защо се криеш сега?

– Казано направо, сър Хю, уплашен съм. Живеех с Робин, бягах с

него, бих се редом с него срещу кралските войници, пих и се забавлявах. Но сега... – гласът му пресекна.

Корбет мълчаливо наблюдаваше как Уилям Аления поглади избръснатата си брадичка и се втренчи в пода.

– Отначало – бавно започна той – всички се бихме за Симон дьо Монфор, граф Лестър, който трябваше да поиска сметка от господарите за деянията им. След смъртта му при Ишвъм аз и останалите – Робин, Малкия Джон, отец Тък, Алън-а-Дейл и другите – избягахме на свобода в гората. Аз бях най-възрастният, точно бях навършил трийсет лета, но кръвта ми още беше гореща. Нападахме бирниците и тлъстите абати, защото Робин беше приел идеите на Монфор – че Адам и Ева са били голи пред Бога, равни във всичко. – Монахът сви костеливите си рамене. – Затова ограбвахме богатите и раздавахме на бедните. – Той вдигна поглед и се усмихна.

– Е, не всичко. Запазвахме нещичко и за себе си, но повечето раздавахме. Това не само ни караше да се чувстваме добре, но и ни осигуряваше безопасност. Подкупвахме кралските лесничей и те си държаха устата затворена.

– Той прехапа устни. – Робин срещна лейди Мериън, както я наричаха всички, и годините минаваха една след друга. После старият крал умря и Едуард дойде на север подобно на златокосия Александър, раздавайки щедро злато и опрощение. Робин прие да бъде помилван. Присъедини се към съветниците на краля и се би в неговите войни. – Очите на монаха яростно просветнаха. – Аз също приех опрощението му, но не можех да бъда купен. Останах в Нотингам, докато другите се разпръснаха, а когато жена ми умря, дойдох тук.

– Защо тогава се боиш?

Брат Уилям се изправи и застана до прозореца.

– Бил ли си преследван от призраци, Корбет? Отмъстителни духове, върнали се от ада? Точно това става сега. – Той се обърна. – Да, Робин се върна в гората. Малкия Джон май също се е присъединил към него. Може би дори лейди Мериън е напуснала абатството Кърклийс.

– Защо е отишла в гората? – прекъсна го Ранулф, преди Корбет да успее да го спре.

– Един Бог знае – отвърна старият монах. – Бяха се скарали сериозно с Робин. Тя смяташе, че като е приел опрощението на краля, ни е предал. Може би беше права. Сега аз се крия зад стените на този манастир, защото се боя от Робин, който избива бившите си другари.

– Наистина ли? – попита Корбет.

– Да. От време на време новините стигат и Дотук. Мъч, синът на мелничаря, бил намерен удавен в реката. Хик, превозвачът на сено – удушен на полето. Кой знае? – тихо добави той. – Може би старият Уил Аления ще е следващият?

– Тогава – каза Корбет – кажи ни как да го убием. Старият монах се обърна с насълзени очи.

– Не мога – прошепна той. – Не познавам този Робин.

ГЛАВА ПЕТА

Малко по-късно Корбет и Ранулф напуснаха манастира и слязоха до пазарния площад на Нотингам. Писарят вървеше малко по-напред, озадачен от наученото. Защо Робин се беше върнал в гората и каква бе причината да промени поведението си? Мина покрай Петак Лейн, която обикновено беше пълна с проститутки, но сега заради чумната епидемия улицата беше преградена с дебели греди, обвързани с железни вериги.

Погребалната процесия на три жертви на чумата си проправяше път към църквата „Света Богородица“. Ковчезите от брястово дърво подскачаха върху раменете на потъналите в пот носачи. Свещеникът, отслужващ литургията, вървеше пред тях със запалена свещ в ръка, но заупокойните молитви почти не се чуваха заради лудия, облечен в черно от глава до пети, с изрисуван скелет върху наметката, който танцуваше пред процесията и яростно дрънкаше със звънче.

Корбет стигна до пазарния площад, където хората продаваха и купуваха, без да се притесняват от погребалното шествие. Шумът беше оглушителен. Купчини отпадъци, струпани между сергиите и препълващи широките канали, които минаваха през пазара, воняха под горещото лятно слънце. Смрадта беше толкова силна, че всеки, който минаваше оттам, запушваше устата и носата си. Чираци крещяха „Зелено сукно!“ и „Пресни яйца!“ Малка групичка хора беше наобиколила две продавачки на риба, които се търкаляха по земята, скубейки косите и късайки дрихите си като градски побойници. Боят спря веднага щом една каруца, карана от двама пристави, влезе на пазара. В задната ѝ част беше вързан един пекар със свалени до глезените панталони. Един от приставите го налагаше с пръчка по дебелия задник. Табела, изписана с едри червени букви, която носеха с нежелание чираците на пекаря, обявяваше, че е продавал баница с месо от плъхове. Имаше и други наказани. Следваха двама кавгаджии, чиито уста бяха принудително разтворени от железни оглавници. Водеха ги към реката, където щяха да ги принудят да пият от мръсната вода.

Корбет и Ранулф стояха и гледаха как оживените пазарлъци заглъхват, когато тълпата се обърна и скупчи около стегите, за да наблюдава как двама измамници крещят напразно, докато безмилостно им режат ушите. Близо до тях беше окован с оголен задник шавач, сипал конска

пикня в ейла на съперника си.

– Защо гледаме всичко това? – прошепна Ранулф.

– Когато има наказания – промърмори Корбет – и най-голямата измет на града излиза от дупките си.

Думите му се оказаха пророчески: всички отрепки на Нотингам бяха налице. Апашите и измамниците, нощните разбойници, главорезите и проститутките със своите перуки и силно гримирани лица се струпаха наоколо, озъртайки се за някоя подходяща жертва. Група прислужници от къщата на богат търговец, облечени в лекьосани ливреи и пияни, си пробиха път през тълпата, пеейки мръсна песен. Продавач на реликви крещеше, че предлага един от камъните, с които е бил убит свети Стефан, а гърбав свирач на арфа извади изпод елека си няколко парчета пергамент и обяви на всеослушание, че продава песни.

– Да, всички негодници са тук – забеляза Ранулф.

– Огледай ги внимателно – настойчиво каза Корбет. – Търси някой, който се озърта или има кожена лента на китката.

– Смяташ, че разбойниците от Шъруудската гора биха се осмелили да дойдат тук?

– Възможно е. Спомни си нападението над замъка. Ранулф, който се гордеше с умението си да разпознае всеки престъпник дори на претъпкана улица, внимателно огледа тълпата, но не видя никой, който да отговаря на описанието на Корбет. Когато наказанията свършиха, тълпата се разпръсна отново към сергиите. Внезапно зад тях прозвуча глас:

– Предизвиквам ви. Аз, Рахиър от Линкълн, майстор на гатанките и пазител на тайните на север и юг от река Трент, за когото няма неразрешими загадки, ви предизвиквам!

Корбет и Ранулф се обърнаха и видяха млад мъж с дълга светлокафява роба, обшита с кожа от плъх, облечена върху кървавочервена риза и зелени панталони. Той стоеше върху едно буре и крещеше към пазара. Имаше пясъчноруса коса, гладко лице, дръзки очи и остър нос; говореше носово като свещеник. Докато повтаряше думите си, той въртеше между пръстите си една сребърна монета и Ранулф се усмихна. Познаваше този тип хора – пътешественици, които знаеха отговора на всяка гатанка и задаваха такива, които биха накарали и най-учения човек да се чеше по главата цяла вечност.

После погледна младата жена, която стоеше до бурето, облечена в кафява рокля, обточена по ръкавите и деколтето с агнешка кожа. Лицето ѝ беше скрито от качулка, но внезапно тя я отметна и сърцето на Ранулф замря. Цялата му скръб по лейди Мериън Невил изчезна за миг, защото

жената беше изумително красива. Лице с цвят на слонова кост, идеален нос над пълни червени устни, кестенява коса под бял ленен воал и леденосини очи, които искряха. Ранулф забеляза, че плътното прилепналата рокля беше здраво опъната от пищни гърди. Тънката ѝ талия, която човек можеше да обгърне с длани, беше препасана със сребърен шнур, а краката ѝ бяха обути в ботуши от червена кожа. Тя отметна косата от лицето си с изящно и красиво движение – като пеперуда.

– Ей, ти!

Ранулф откъсна поглед от красавицата и се взря в майстора на гатанките.

– Кажи ми, каквато искаш гатанка и ако не ти отговоря, докато сърцето ти отброи двадесет удара, тази монета е твоя.

– Ами ако има два отговора? – попита Ранулф, смущавайки бързо Корбет.

– Стига отговорът ми да е верен, монетата ще остане тук.

– Кой ходи сутрин на четири крака, по обед – на два и вечер на три? – извика Ранулф, забелязвайки, че около него се събира тълпа.

– Човекът! – бързо отговори майсторът на гатанките. – Когато сме малки, ходим на четири крака, в разцвета на живота си – на два, а когато остареем – на три.

Ранулф се усмихна и кимна.

– Задай ми друга!

– Кой съд на ябълка прилича, в средата влажен, цветен и красив, но често в него сол намираш ти? – напевно произнесе Ранулф.

– Много добре! – Извика майсторът на гатанките. – Това е окото!

Ранулф кимна утвърдително, а лицето на Рахиър стана сериозно.

– Ще черпя една кана ейл, сър – той погледна с подозрение към Корбет. – Но не и твоя мрачен спътник. Рахиър, майсторът на гатанки от Линкълн, отказва да пие с човек, който никога не се усмихва.

Корбет се размърда притеснен и дръпна Ранулф за ръкава.

– Хайде! – прошепна той, когато други хора от публиката започнаха да задават гатанки. – Да се връщаме в замъка.

Пробиха си път през тълпата.

– Ей, червенокосия! Ранулф се обърна.

– Не забравяй – извика майсторът на гатанките, – че сестра ми Алиша и аз ти дължим кана ейл. Ще дойдеш ли в „Петела и обръча“?

Ранулф се канеше да откаже, но младата жена му се усмихваше. Той колебливо се обърна, за да последва господаря си обратно през тълпата към Фрайъри Лейн. Бяха почти в подножието на скалата под

огромния нотингамски замък, когато Корбет спря.

– По-добре се върни.

– Защо, господарю?

– Иди в „Петела и обръча“. – Корбет се усмихна. – Ранулф, Ранулф – прошепна той, – никога не си бил в състояние да устоиш на три неща – бокал вино, игра на зарове и хубавичко лице.

Ранулф не изчака да го поканят втори път и затича по улицата. Корбет го проследи с поглед.

– Ще ти дойде добре! – извика той, но прислужникът му беше твърде далеч, за да го чуе, а и разпитваше някакъв минавач как да стигне до „Петела и обръча“.

Най-накрая откри кръчмата – срещу гробището при църквата „Сейнт Питър“. Нахлу във влажната кръчма, повика гръмогласно кръчмаря и му даде едно пени, за да запази масата до единствения прозорец. Ранулф поръча кана ейл, седна и с наслада отпи, опитвайки се да овладее тръпките на възбуда в корема си. Чувстваше се уморен, леко сънлив и още неспокоен след засадата в гората.

– Мразя проклетите дървета! – промърмори той.

Облегна се на стената и се загледа в един кожар, който седеше точно до вратата и сръчно съшиваше парчета къртича кожа. Ранулф затвори очи. Можеше да стои в някоя тъмна уличка на Съдърк, без да му трепне окото, но онази гора, със зеления си полумрак и загадъчните шумове, винаги щеше да го изнервя. Той лениво се замисли за убийствата в замъка, а после за загадъчния шифър: Трима крале отиват в кулата на двамата глупаци с двама конници.

– Да можеш да разкрия тайната – промърмори той под нос.

После се сети за майстора на гатанки, отвори очи и се усмихна на мисълта, която внезапно го споходи.

– Значи дойде за каната ейл?

Ранулф вдигна поглед, когато Рахиър седна срещу него, последван от мъчаливата си сестра.

– Движете се като сенки – забеляза Ранулф и протегна ръка.

– Понякога се налага. Как се казваш, страннико?

– Ранулф-ат-Нюгейт, прислужник на сър Хю Корбет.

– Не съм чувал за него.

Внезапно Алиша се размя. В очите ѝ проблясваха дяволити пламъчета. Ранулф не смееше да я погледне, толкова беше красива. Рахиър щракна с пръсти.

– Две чаши от най-хубавия ейл и чаша бяло вино – но не от гадната

ти помия, и да бъде студено.

Угодническият кръчмар избърса потното си лице с ръка и шета, сякаш Рахиър беше знатен благородник.

– Явно много те уважава – забеляза Ранулф.

– Би трябвало. Наехме най-хубавите му стаи и му плащаме добре.

– Толкова добре ли печелиш от гатанките?

Рахиър разпери ръце и Ранулф внезапно забеляза, че едното му око беше зелено, а другото – кафяво и леко кривогледо, което му придаваше плашещ вид.

– Всички обичат загадките, главоблъсканиците, гатанките.

Кръчмарят забърза към тях с ейла и виното.

– Каж ми – Рахиър потупа Ранулф по коляното, – къде си научил гатанката за окото?

– Мама ми я каза.

Рахиър се облегна назад и отпи от чашата си.

– Ти не я беше чувала, нали, Алиша?

– Не, братко.

Гласът на младата жена беше нежен и мелодичен. Докато отпиваше изискано от чашата, Ранулф ѝ хвърли жаден поглед. Всичко у нея беше изящно и съвършено. Напомняше му на красивата статуетка от слонова кост, която беше зърнал в стаята на краля. А очите ѝ... През живота си Ранулф не беше виждал такъв леденосин цвят. Отмести поглед и се овладя.

– Знаеш ли още такива гатанки? – попита Рахиър. – Казвам ти, Ранулф, ние черпим с ейл всеки, който ни каже гатанка, която не сме чували досега, но минаха три години, откакто съм го правил. Ще разказвам твоята на север – продължи той. – Надяваме се да прекараме Архангеловден в двора на милорд Антъни дьо Бек, епископа на Дърам.

– Има една гатанка – колебливо подхвана Ранулф. – Малко хора я знаят.

Рахиър хвана чашата с две ръце и се приведе напред. Странните му очи блестяха от възбуждане.

– Зад думите ѝ е скрита тайна. – Ранулф затвори очи.

– Тримата крале отиват в кулата на двамата глупаци с двама конници.

Рахиър направи гримаса.

– Това ли е всичко? Ранулф сви рамене.

– Само това знам.

– Кой я е измислил?

– Не знам – излъга червенокосият, – но ако успееш да я разгадаеш или да разкриеш за какво се отнася – той отвори кесията си и сложи две сребърни монети на масата, – тези ще бъдат твои.

Майсторът на гатанки протегна ръка.

– Добре, Ранулф, имаш думата ми.

Ранулф приятелски стисна ръката му, прибра монетите и извика на кръчмаря да им донесе още пиене. Чувстваше се доволен от себе си и скриваше с мъка вълнението си. Майсторът на гатанки можеше да му помогне. Ако успееше, Ранулф щеше да спечели, ако не успееше – пак: имаше извинение да стои по-далеч от киселия си господар и да ухажва красивата Алиша.

На другата сутрин Корбет стана рано. Погледна с подозрение спящия Ранулф. Прислужникът му се беше прибрал предишната вечер пийнал и беше минал, олюлявайки се, по коридорите на замъка, пеейки най-мръсните песни, които Корбет някога беше чувал. Той едва бе успял да го отърве от играта на зарове с някои от войниците, чиито подозрения към късмета му при всяко хвърляне непрекъснато нарастваха. Сега Ранулф лежеше полугол и отпиваше въздействието от поне един галон ейл. Корбет се облече, излезе на пръсти от стаята и слезе в залата за закуска.

Бренууд, Нейлър, Ротбьоф, отец Томас и доктор Маре вече бяха там. Шерифът дъвчеше мрачно хляба и отпиваше от чашата. Поздравът на Корбет беше посрещнат с мънкания и мрачни погледи; очевидно всички още бяха под влияние на спомена за засадата от предишния ден. Корбет седна на пейката до Маре и си отрязва парче от прясно изпечения хляб. Чувстваше се отпочинал и се замисли над вчерашното нападение.

– Странно – промърмори той на глас, преди да успее да се овладее.

– Кое? – отсече Нейлър. Свинските му очички бяха зачервени от умора.

– Вчера в гората разбойниците можеха да ни избият, но ние избягахме. Сякаш...

– Просто са ви предупредили? – довърши вместо него Ротбьоф.

– Да – Корбет отхапа от хляба.

Нещо пропускам, помисли си той, все едно гледам в мътна вода и съзирам блясък на дъното, без да мога да кажа от какво е.

– Сър Питър – попита той, – би ли искал кралят да потвърди назначението ти за шериф?

Сър Питър сви рамене.

– Решението е в ръцете на краля. Той ме назначи за помощник-

шериф – мъжът се усмихна горчиво. – Може би ще настоява да заема мястото на бедния Веки.

Корбет кимна дипломатично и се канеше да отговори, когато Маре се изкашля, за да прочисти гърлото си.

– Мислих върху онова, за което ме попита, сър Хю, за смъртта на сър Юстас. – Очите на лекаря бързо огледаха останалите, сякаш ги предизвикваха да му възразят. – Отровата – продължи той – може да е била беладона или някаква отвара, дестилирана от гъби – от онези, които растат под дъбове и брястове. Те са много отровни, особено, ако се берат през септември или октомври.

– Веднага ли биха убили?

– Ако отварата е била достатъчно силна, да.

– Сър Питър! Сър Питър!

Разговорът бе прекъснат, когато един млад войник, момче, не по-възрастно от шестнадесет лета, с разрошена коса и широко разтворени от ужас очи, влетя в залата.

– Какво има?

– Видях ги! Двама от мъжете, които вчера изчезнаха в гората. – Гласът на войника пресека. – Били са обесени!

Сър Питър скочи от масата, останалите го последваха. Бренууд нареди на Ротбьоф и Маре да останат в замъка.

– Сър Хю! Отец Томас! Нейлър!

Те бързо излязоха на двора, където конярите вече оседлаваха конете. Ругайки войника, шерифът му нареди да вземе кон и да ги заведе на мястото, където е видял обесените.

Слънцето още не се беше издигнало в небето, но червени ивици прорязваха сиво-синьото небе, когато конниците преминаха в галоп през вратите на замъка, спуснаха се по виещата се пътека и навлязоха в още спящия град. Бренууд яздеше като луд и на Корбет му беше трудно да не изостава. Забеляза с ирония, че отец Томас беше по-добър ездач от Нейлър, който се хлъзгаше от седлото.

„Чудя се кога ли ще се върне Малтоут“, внезапно си помисли Корбет, докато препускаха покрай „Пътят към Йерусалим“, за да поемат по Фрайъри Лейн. Размишленията му секнаха, докато се опитваше да държи коня по-далеч от канавката и да наблюдава табелите на кръчмите и различните занаятчии – кожари, шивачи и златари. За щастие по улиците имаше малко хора и те се притискаха към стените, когато сър Питър и групата му профучаваха покрай тях. Вратите на магазините рязко се тръсваха, когато чираците, които подготвяха сергиите за днешната

работа, чуваха или виждаха ездачите и бързаха да се скрият. Двама боклукчии, чиито колички бяха наполовина пълни, препречиха пътя им, докато сър Питър не ги разпръсна с тъпата страна на мечата си.

Градските порти бяха бързо отворени и Бренууд ги поведе през росните поля, следвайки пътя, който се простираше прав като стрела до мрачната гора. Стомахът на Корбет се сви от страх. „Не може да се върнем там“, помисли си той.

– Сър Питър! – извика той. – Какви са тези глупости? Бренууд не го чу, а смушка коня си. Корбет мрачно го последва, но внезапно сър Питър рязко дръпна юздите и извика на спътниците си да спрат.

– Къде са? – изляя той към войника, който изглеждаше изтощен от ездата.

Младежът примигна и погледна към гората. После обърна коня си встрани и препусна покрай редицата дървета, следван от групата. Внезапно водачът им спря и посочи към гората с мръсния си пръст.

– Видях ги – задъхано каза той, – когато се връщах от селото на майка ми.

Корбет се взря внимателно. Отначало не виждаше нищо. Сър Питър се приведе и хвана китката му.

– Виж, сър Хю! – дрезгаво прошепна той. – Погледни към онзи голям бряст!

Корбет проследи погледа му. Бялото размазано петно, което беше зърнал преди, сега придоби ясни очертания. Два трупа, чиято кожа блестеше като корема на щука, извадена на брега, висяха обесени на един от високите клонове на дървета. Отец Томас насочи коня си към бряста, следван от Бренууд и Корбет, а младият войник се надвеси от коня и повърна. Телата изглеждаха гротескни в смъртта. Бяха голи, само слабините им бяха покрити; лицата им бяха на петна, прехапаните езици висяха между подпухналите им устни, а очите им бяха изцъклени.

– Двама от войниците – промърмори сър Питър, – които изчезнаха вчера.

Конете подушиха смъртта и зацвилиха неспокойно. Корбет се обърна отвлечен, а сър Питър нареди на Нейлър да свали телата и да намери каруца, с която да ги откарат в замъка.

– Да се връщаме – мрачно каза шерифът.

– Не мога – обади се брат Томас. – Трябва да отида в църквата. Сър Хю, ще дойдеш ли с мен?

Корбет с радост се съгласи; дори в най-добро настроение сър Питър беше недодялан събеседник, но сега приличаше на човек, очакващ

присъда. Отец Томас прошепна молитва, направи кръстен знак към труповете и поведе Корбет към малката си енорийска църква. Тя се намираше на около две мили от Нотингам на пътя, който водеше на запад към Нюарк. Около църквата бяха скупчени каменни и дървени къщи с малки градинки отпред.

– Повечето от хората тук са свободни – гордо заяви брат Томас. – Или почти. Отглеждат своя реколта и работят само два дни в имението на местния лорд.

Корбет кимна. Брат Томас изглежда се радваше на симпатията на местните жители. Когато влязоха в селото, той беше поздравен от група мършави полуголи деца, които изскочиха като дяволчета изпод земята, забърбориха и завикаха, сочеха Корбет и обсипваха отец Томас с въпроси. Родителите им, с мръсни и загорели от слънцето лица, също приветстваха свещеника, когато се върнаха от полето, за да присъстват на службата и да закусят. Отец Томас ги поздравяваше сърдечно и когато стигнаха до църквата, зад него се беше образувала цяла процесия. Пред гробището свещеникът и Корбет слязоха от конете, които две от децата отведоха, преди двамата да влязат във влажния мрак на църквата. Тя беше простичка постройка, без колони или прозорци. Подът беше от утъпкана пръст, олтарът представляваше обикновена каменна плоча. Корбет приклепна с останалите пред грубата дървена преграда пред олтара, а брат Томас отиде да сложи свещеническите си одежди в съседната стая. Службата беше най-кратката, на която Корбет беше присъствал. Брат Томас не бърбореше неразбираемо, но говореше доста бързо. Мина през посланието и Евангелието към освещаването на Светите дарове, Преди да разпусне енориашите си с благословия.

– Бързичко я даваш, отче – забеляза Корбет, докато Томас се преобличаше в ризницата.

Свещеникът се усмихна.

– Важна е вярата – отвърна той, – а не сложните ритуали – монахът кимна към вратата на църквата. – Енориашите ми имат работа на полето, трябва да напоят стадата си и да нахранят децата си. Ако не работят, ще гладуват. И какво ще стане тогава, мастър писарю?

– Ще потърсят помощ от Робин Худ?

Пълното лице на свещеника се разтвори в усмивка.

– Добре казано, писарю – измърмори той.

– Ти одобряваш ли делата на този разбойник? – попита Корбет.

Отец Томас сгъна спретнатото одеждите си, постави ги в дървен сандък и го заключи.

– Не съм казал това – отвърна той, докато се изправяше. – Но моите хора са бедни. Момичетата се женят на дванадесет години. Докато станат на шестнадесет, са родили по четири бебета, три от които умират. Съпрузите увиват телцата в парче евтин плат, за да ги погребат в гробищата. Казвам една молитва и изтривам сълзите от очите им, а наум ругая нещастieto им. Тези селяни са солта на земята. Те стават, преди да съмне, и лягат по мръкнало, орат нивите си посред зима, оставяйки бебетата си в храстите да смучат мокра кърпа и се надяват, че ще им бъде топло в парчето телешка кожа, в което са увити. Печелят малко, а после идват бирниците. Пълният хамбарите си, но кралските реквизитори ги опразват. Земевладелците ги обират, а ако има война, къщите им изгарят и те мрат като мухи.

Отец Томас пхна дебелиите си палци под мръсния бял шнур около кръста си.

– Ако кралят има нужда от войници – продължи той – младежите им тръгват с песни на поход. – Очите на свещеника се насочиха към Корбет и писарят видя, че в тях има сълзи. – А после идва новината – продължи брат Томас – за някоя голяма победа или поражение, а с нея и списъкът на убитите. Жените идват тук. Просват се на мръсния под – съпругите, майките, сестрите, докато аз – горчиво добави монахът – се крия като куче в ризницата и слушам риданията им. – Той въздъхна. – Година по-късно ранените се връщат – един без крак, друг осакатен. И за какво?

– За да ми кажеш това ли ме доведе тук, отче?

– Да, кралски пратенико. Когато се върнеш в Уестминстър, кажи на краля какво си видял. Робин Худ е в сърцата на тези хора.

– Знам – отвърна Корбет. – И аз като теб, отче, произлизам от земеделци, но просто късметът ми се усмихна. – Той пристъпи по-близо. – Има още нещо, нали? Ти си свещеник тук, а не в замъка. Сърцето ти е при тези селяни. Разбойникът Робин Худ сигурно се е свързал с теб.

Отец Томас се обърна с гръб, сякаш беше много зает да прибира потирите в малко ковчеже, обковано с желязо.

– Задах ти въпрос, отче. Свещеникът се обърна с дръзко изражение.

– Ако Робин Худ влезе в тази църква – отвърна той, – няма да повикам шерифа, а...

– А какво?

– Добре, слушай – монахът се облегна на стената и сложи месестите си ръце върху шкембето си. – Да, доведох те тук, за да предадеш

думите ми на краля. Но има нещо, което не е наред – той старателно изми пръстите си в малка купа с вода и внимателно ги избърса с кърпа. – Предишния път, когато Робин Худ вилнееше със своята дружина, селяните никога не бяха нападани, а разбойникът им раздаваше ограбеното.

– А сега?

– Селяните пак са в безопасност и разбойникът им дава пари, но този път, за да си държат устите затворени. – Монахът отиде до вратата. – Трябва да тръгваме.

Корбет не помръдна.

– Отче, зададох ти въпрос, а ти не ми отговори. Отец Томас се обърна.

– Знам, сър Хю. Да – продължи той уморено, – виждал съм разбойника. Дойде тук късно една вечер и закрачи наперено из църквата като петел на бунище. Бях коленичил пред олтара. Когато се обърнах, той стоеше там, облечен в зелено, с нахлупена качулка и черна маска на лицето.

– Какво искаше?

– Помоли ме за помощ. Искаше да му казвам какво става в града и в селото. Кой накъде отива, какви пари се пренасят. Помоли ме да се грижа за духовната утеха на хората му.

– И ти какво му отговори?

– Казах му, че по-скоро ще танцувам с дявола на лунна светлина.

– И все пак ми каза, че го разбираш.

– Не, сър Хю, разбирам бедността на моите хора. – Свещеникът сви пълните си рамене. – Това беше преди убийствата в замъка и на бирниците. Не знам... Този човек просто не ми се понрави. Арогантността и студенината му, начинът, по който се облягаше на лъка си. Почувствах у него нещо зло.

– А какъв беше отговорът му?

– Просто се изниза в нощта, смеейки се през рамо.

– Каза ли на шерифа?

– На сър Юстас или сър Питър? Никога!

Корбет потопи пръсти в съда със светена вода, който стоеше до вратата на ризницата и се прекръсти.

– Благодаря ти, отче. Ще се връщаш ли в замъка?

– Реших да остана още малко – отвърна монахът. – Ти тръгвай.

Корбет запали свещ пред грубо издяланата дървена статуя на Дева Мария. Затвори очи и се помоли за Мейв и малката Елинор, без да забелязва фигурата, сгушена в сенките в задната част на църквата, която го

наблюдаваше с ненавист.

ГЛАВА ШЕСТА

Потънал в мислите си, Корбет остави коня си да пристъпва спокойно по обратния път към Нотингам. Беше уморен; не беше свикнал да преследва злото, което се крие в горския мрак. Разсейваха го и мислите за неотложната му работа в Лондон, където недоволният крал очакваше разчитането на шифъра.

Той стискаше юздите на коня с полузатворени очи, заслушан в бърмченето на пчелите из тревата от двете страни на пътя, тревожното бърборене на птичките, подплашени от минаването му и горчиво-сладката песен на дрозда. „Трябва да се съсредоточа“, мислеше си той. „Смъртта на сър Юстас Веки е ключът към всичко“. Спомни си думите на лекаря Маре за използваните смъртоносни отрови.

– Възможно ли е! – възкликна той на глас, отвори очи и се загледа в белите пеперуди, които се носеха на утринния вятър като миниатюрни ангели, а крилето им отразяваха светлината.

После, съсредоточен върху заключението, до което току-що беше стигнал, смущка коня си в галоп и влезе в Нотингам.

Когато се върна в двора на замъка, телата на убитите войници бяха положени на дървени маси, за да ги измият преди погребението. До тях коленичили жени оплакваха мъртвите си. Нейлър, подпомаган от ругаещи и потни войници, изнесе два ковчега от чамово дърво, в които се намираха останките на сър Юстас и прислужника му Лъокроа.

Корбет се огледа. Бренууд не се виждаше никъде и той се зачуди къде ли е Ранулф. Видя Маре да седи на една пейка до крепостта, обърнал дългото си лице към утринното слънце. В ръката му имаше чаша вино, а в скута му – чиния с попара от хляб и мляко.

– Изглеждаш ми малко угрижен – забеляза Корбет, когато отиде при него.

Маре отвори очи и погледна към мястото, където миеха телата и ги слагаха в ковчези.

– Смъртта ни настига в разцвета на живота ни, сър Хю. Какво би могъл да направи за мъртъвците един лекар? Ще бъдеш ли на укрепленията довечера? – попита той.

– Защо? – попита Корбет и седна до него.

– Днес е тринадесети. През последните няколко месеца на тази дата в полунощ, часа на вещиците, три огнени стрели прелитат над замъка.

– Какво? – възкликна Корбет.

– Мислех, че Бренууд ти е казал. На тринадесетия ден от всеки месец в полунощ три огнени стрели озаряват небето – Маре сви рамене. – Никой не знае кой или защо ги изстрелва.

– Откога става това?

– Поне от шест месеца насам – очите на Маре станаха сурови. Той погледна мургавото, непроницаемо лице на писаря и забеляза струйките пот, които се стичаха по челото му. – Какво искаш всъщност, Корбет? Ти си затворен човек и все пак дойде при мен.

Корбет се усмихна. „Трябва да внимавам“, помисли си той. Отначало Маре му беше заприличал на типичен лекар, погълнат от работата си и прекалено Самонадеян, но мъжът притежаваше бърз и проницателен ум. „Възможно ли е той да е убиецът?“, помисли си писарят.

– Преди да започнеш да си правиш изводи, сър Хю – промърмори Маре, – трябва да ти кажа, че нямам нищо общо с тази работа. Аз съм вдовец, лекувам хората в замъка и града. В неделя ходя на църква и всеки месец купувам по три фунта восък за енорийската църква, така че когато умра, някой свещеник ще отслужи десет хиляди литургии за душата ми. Знам свойствата на лекарствата, но не притежавам отрови. Ако искаш, може да претърсиш дома ми.

– Сър – отвърна Корбет, – благодаря ти за откровеността и ще ти отвърна със същото. Ако аз бях убиец, откъде бих могъл да си купя отрова в Нотингам?

Първоначално Маре изглеждаше изненадан, но после присви очи.

– Ти си умен мъж, Корбет, Прекалено умен, което е само в твой ущърб. Не бях помислил за това. Разбира се – лекарят се приведе напред и изсипа остатъците от попарата на кучетата. – Отговорът е прост. Ако аз искам да си купя отровна отвара или някое младо момиче реши да се отърве от бебето, което носи в утробата си, ще отидем при старата Хеката. Тя държи магазинче в една триетажна постройка на улица „Мандрик“ зад църквата „Сейнт Питър“ и близо до портата „Брайдсмит“. Лесно ще го намериш – добави той. – Намира се срещу кръчмата „Славното прасе“, където ако имаш достатъчно сребро, можеш да купиш каквото си пожелаеш.

Корбет се изправи.

– Още сега ли ще отидеш?

– Разбира се. Ако видиш прислужника ми Ранульф...

– Съмнявам се. Излезе от замъка поне преди час с накъдрена коса, обръснат и елегантен като жабока-принц, който се кани да заквака пред

своята избраница.

Корбет се усмихна. Щеше да си поговори с Ранулф, но това можеше да почака. Нареди на един намръщен коняр да оседлае отново коня му, гребна вода с черпака от едно от буретата пред кухнята и пое към града. На пазара плати на едно хлапе с мръсно лице и рошава коса да го заведе до „Славното прасе“. Малкият нехранимайко се усмихна до уши-те и показа развалените си зъби. Корбет, който му беше дал една монета, за да му покаже пътя до кръчмата, трябваше да добави още една, за да му попречи да разправя на всеки срещнат, че писарят с мрачното лице отива в „Славното прасе“, за да „му надуют свирката“. Макар да не схвана напълно значението на фразата, Корбет реши да не иска разяснения.

Кварталът зад „Сейнт Питър“ беше мрачен и шумен като плетеницата от улички в Съдърк. Големи дървени къщи, видели и по-добри дни, бяха скупчени от двете страни на улицата, скривайки светлината по малките, отрупани с боклуци улички, които приличаха на тунели в заешка дупка и бяха пълни с всички видове измамници под слънцето. Неколцина от тях го огледаха внимателно, но видът на меча и камата му, както и младият му водач, който се оказа и негов защитник, ги задържаха на разстояние. Тръгнаха по улица „Мандрик“. Над тях по-високите етажи на къщите почти се допираха. Калайджийи предлагаха услугите си, пътуващи търговци продаваха вехтории, гълъбово месо или заешки кожи на очукани сергии. „Славното прасе“ се намиреше в средата на улицата; безвкусна табела в синьо и златно висеше от широката греда, стърчаща от стряхата му. На вратата се бяха струпали пътуващи търговци. Няколко проститутки в избелели рокли и ярки перуки седяха и се кикотеха с двама войници от гарнизона на замъка.

Корбет плати на момчето, обеща му още пари, ако пази коня му и почука на вратата на вещицата. Погледна нагоре – прозорците на горните етажи бяха със затворени капаци, а малкото прозорче над вратата беше покрито с мръсотия и петна от мухи. Той почука отново на вратата, ругаейки тихо, защото беше започнал да привлича вниманието на посетителите в „Славното прасе“.

– Хеката ли търсиш? – изписка беззъба жена, която държеше в една ръка перуката си, а с другата се чешеше по плешивото теме.

Корбет се обърна и отметна наметката си, за да се видят меча и камата.

– Да.

Подхвърли й монета и тя ловко я улови с мръсната си ръка.

Някои от посетителите я сръчкаха.

– Няма да я намериш там! – чу се друг глас. Корбет се облегна на вратата, когато тълпата започна да се приближава към него. Дори момчето, което държеше коня му, изглеждаше уплашено. Корбет бързо извади меч а си и си пожела Ранулф да беше с него.

– Аз съм сър Хю Корбет – извика той, – кралски пратеник! – Видя как войниците се спотайват зад останалите. – Ей, вие, от крепостния гарнизон, елате насам!

Тълпата се отдръпна. Двамата войници покорно си пробиха път и загледаха тъпо писаря.

– Познавате ли ме? Войниците кимнаха.

– В такъв случай ще изпълнявате заповедите ми. Вземете една пейка от кръчмата и разбийте вратата. Хайде, да не сте глухи!

Корбет пристъпи напред. Двамата войници изтичаха обратно вътре и се върнаха със здрава пейка. Кръчмар с мазна коса се появи на прага и започна да протестира, Корбет му нареди да млъкне и разпръсна останалата част от тълпата, хвърляйки шепа монети на улицата.

Неприязнта се стопи като мъгла под слънцето. Войниците заблъскаха с пейката по вратата, докато тя със скърцане увисна на кожените си панти.

– Стойте тук! – нареди им той.

Тръгна по влажен, слабо осветен коридор. Първата врата отдясно водеше към магазина и Корбет запуши нос и изруга от вида и миризмата му. Помещението беше подредено – имаше рафтове със съдове с различна големина, малки кесийки и дървени сандъчета, затворени и заключени. Но освен това Хеката явно се занимаваше и с препариране – изваждаше вътрешностите на животни и ги пълнеше с билки, превръщайки ги в нещо като мумии. Червена лисица с изцъклени очи го гледаше от пода. Заек с приборани назад уши беше замръзнал сякаш от страх. Но ужасната миризма идваше от трупа на катеричка, който лежеше на масата с висящи от разпрания корем вътрешности. Над тях бръмчеше орляк тлъсти черни мухи.

Корбет излезе от магазина и продължи по коридора. Отвори една врата и замря при вида на разкошната обстановка вътре. Приличаше на стая в дома на някой благородник. Стените бяха белосани и покрити с плътни вълнени тъкани в различни цветове, а пред малкото огнище стоеше полирана решетка. Подът бе застлан с вълнени килими, върху масата от тъмно дърво бяха подредени сребърни свещници, а в притворения шкаф се виждаха скъпи чаши и чинии. Прозорците бяха от оцветено

стъкло и стаята ухаеше приятно като ливада в летен ден. Две винени чаши с високи столчета стояха на масата. Корбет се огледа и влезе в малкия килер до кухнята, която се намираше в задната част на къщата. Тук миризмата на разложено беше по-силна Той стисна ноздрите си. Дори жена му Мейв не поддържаше толкова чисти кухнята и килера, и все пак миризмата беше непоносима.

– Какво е това, за Бога! – прошепна той.

Отвори малък шкаф и изруга, когато трупът на сивокоса жена изпадна от него с протегнати ръце, сякаш дори в смъртта си искаше да го нападне. Корбет отстъпи и се взря в тялото, което лежеше на пода. Не виждаше следи от кръв или насилие. Приклезна, обърна тялото и покри уста с наметката си, защото лицето на жената, което приживе се бе отличавало с остри черти, сега бе подпухнало и сиво, с изскочили очи и увиснал език. Тя се бе борила за последния си дъх с тетивата от лък, впита в гърлото ѝ. Корбет се изправи и излезе на улицата, вдъхвайки с наслада въздуха, който сега му се струваше свеж в сравнение с онзи, който бе дишал допреди малко.

– Станало ли е нещо? – промърмори един от войниците, забелязвайки пребледнялото му лице.

– Да – тихо каза той. – Хеката е мъртва. Войникът кимна към кръчмата, където съдейки по шумното веселие, посетителите се черпеха с парите на Корбет.

– Казаха, че била заминала. Имала малка къщичка близо до Саутуел.

– Наистина е заминала – рязко каза Корбет, – само че там, откъдето няма връщане. Пази къщата. – Той кимна на другия войник. – А ти иди в замъка и кажи на сър Питър Бренууд: Хеката явно е била вещица и сега е мъртва, така че имуществото ѝ принадлежи на краля.

Писарят изчака войника да тръгне, плати на момчето, взе коня си и тръгна обратно по улицата, разпитвайки как да стигне до „Петела и обръча“.

Откри Ранулф в малка градина, седнал в покрита с цветове беседка да ухажда красивата млада жена, която беше забелязал на пазара. Прислужникът му стана и смутено ги запозна. Корбет целуна хладните пръсти на жената и внимателно я огледа.

Хубава е, помисли си той. Един поглед към Ранулф му показва, че младежът е хлътнал до ушите. Стоеше и гледаше момичето захласнато. Корбет не знаеше да се смее ли или да плаче. Ако печелех по една златна монета всеки път, когато се влюбиш, Ранулф, помисли си той, щях да

бъда най-богатият човек в кралството.

– Сър Хю?

Корбет се усмихна на жената.

– Мистрес Алиша, извини ме, бях се отнесъл. Боя се, че с мастър Ранулф имаме неотложна работа.

– Разбирам – отвърна тя. – Съдебните писари са винаги заети.

Ранулф му хвърли предупредителен поглед.

– Разбира се – отвърна той с кадифен глас. – Мастър Ранулф е един от най-доверените писари на краля. Ако продължава да работи все така усърдно, несъмнено ще получи повишение.

Ранулф се усмихна.

– В такъв случай, господарю – прошепна той, – ще си допия виното.

– Стига да го направиш наведнъж – каза Корбет с въгълчето на устата си, – нямам нищо против. – Къде е брат ти, мистрес Алиша?

– Разказва историите си на пазара, сър Хю. Той е много умел – заяви тя гордо. – Мастър Ранулф обеща, че благодарение на добрата си служба, ще има възможност да препоръча да поканят брат ми в кралския двор на Коледа.

Корбет прикри усмивката си.

– Мистрес, точно тази служба е причина аз и Ранулф да трябва да се разделим с теб.

После се поклони на младата жена, сграбчи прислужника си за ръкава и го изведе на улицата.

– Това не беше нужно, господарю!

– Напротив – отвърна Корбет. – Ранулф, имам нужда от теб.

Ранулф се канеше да изкрещи, че не си губи времето с Рахиър и Алиша, но един поглед към мрачното лице на господаря му подсказа, че в случая благоразумието ще спечели повече от смелостта. Корбет му разказа за трупове на войниците, за разговора си с брат Томас, огнените стрели и трупа на Хеката. Ранулф подсвирна през зъби.

– Значи добрият отец работи и за двете страни, но се колебае, а смъртта на Хеката доказва, че убиецът на Веки е купил отровата от нея. Какво друго, господарю?

– Не знам – въздъхна Корбет. – Онова, което ме смущава, е промяната в поведението на Робин Худ. В момента той е убиец, разбойник, който не е особено загрижен за обикновените хора. А и тази история с трите огнени стрели, които се изстрелват на тринадесетия ден от всеки месец...

– И къде отиваме сега? – попита Ранулф.

– Преди да дойда при теб, попитах кръчмаря коя е най-посещаваната кръчма по пътищата край Нотингам. Той спомена „Синият глиган“ на пътя за Нюарк. Минахме покрай нея, докато пътувахме на север.

– Какво общо има това с Робин Худ?

– Познаваш ли Илайъс Лампри?

– Онзи сополив писар от архивите?

– Той едва ли би се съгласил с описанието ти, Ранулф. Както и да е, редът и законът, работата на кралските пратеници, мировите съдии и проблемът с разбойниците са любимото занимание на скъпия Илайъс. – Корбет се усмихна. – Често съм задрямвал из кръчмите в Чийпсайд, слушайки някоя от неговите истории. Но онова, в което Илайъс безрезервно вярва е, че между разбойници и кръчми съществува неразделна връзка, защото последните са не само гнездо на клоки, но и място, където се пилеят нечестно спечелени пари.

Те спряха на ъгъла на улицата, за да изчакат градските колачи, подгонили един шопар, който се скиташе напосоки, докато му прережат гърлото. Конете им зацвилеха, подплашени от мириса на кръв. Ранулф извика на мъжете да се махнат, но колачите му отвърнаха с неприлични жестове и завлачиха трупа на животното към очакващата ги каруца. Той плю и погледна към Корбет.

– Та какво казваше, господарю?

– Две неща ме насочват към „Синият глиган“. Първо, това е място, където Уилоуби е спрял, веднага щом излязъл от Нотингам. Второ, „Синият глиган“ изглежда преуспява в тези тежки времена. Мисля, че си струва да го посетим.

Те излязоха от града и тръгнаха покрай градските стени, докато откряха пътя, който водеше на юг към Нюарк. Ранулф се успокои, когато видя колко оживен е пътят. Фермери караха каруци; двама бедни странстващи монаси бутаха ръчна количка, в която бяха струпани всичките им земни блага; група поклонници пътуваше към Кентърбъри, а няколко семейства от околните села се скитаха, търсейки работа. След около четвърт час Корбет и Ранулф влязоха в оградения двор на „Синият глиган“. Вътре гъмжеше от хора – имаше не само пътници, но и работници от околните ниви, които утоляваха жаждата си с много ейл. Те седяха в големия калдъръмен двор, облежани на стената и се приличаха на слънце, докато босоногите им деца, облечени в дрипи си играеха край огромна купчина тор. Близо до вратата на хана селянки в сукнени рокли с вдигнати високо коси, скрити под мръсни бели кърпи, бяха

наобиколили един продавач на реликви, дребен набит мъж с лице на булдог и глас, който кълтеше като черковна камбана. Той бе нанизал реликвите си на връв около врата и гордо показваше изсъхнали пръсти от ръце и крака, парчета кост, късове от дрехи на светци, за които Корбет никога не беше чувал.

В просторния хан седяха посетителите от по-висша класа – странстващи студенти, поклонници и търговци похапваха малки бели хлебчета, натопени в рибен сос и надигаха калаени чаши, пълни с ейл. Ханджията – висок, едър и плешив, хвърли един поглед на Корбет и веднага се спусна към него. На устните му играеше подигравателна усмивка, а в очите му се четеше смесица от арогантност и лукавство. От онези хора, помисли си Ранулф, които отдалеч надушват печалбата. Докато Корбет поръчваше храната, прислужникът му внимателно оглеждаше голямото помещение: забеляза прясната тръстика на пода, дебело варосаните стени, големите бъчви с ейл и малвазия в единия ъгъл и полираните лавици с чаши от висококачествен калай.

– Добре се грижиш за хана си, мастър...?

– Робърт Флечър, твоя чест – ханджията се поклони на Ранулф, сякаш той беше кралска особа, – но тук не е за хора като ваши светлости.

Той ги поведе през залата, по малък коридор, откъдето влязоха в малка, добре обзаведена стая с маси и столове. Имаше и легло с чисти ленени постели и възглавница.

– Винаги каня тук специалните си гости – обясни ханджията.

Да, помисли си Ранулф, забелязвайки леглото. Всички млади благородници и любовниците им.

– Какво ще обичате?

– Две чаши вино, примесено с вода – отвърна Корбет. – И малко хляб и сирене.

– Желанието ви е закон за мен. Собствената ми дъщеря ще ви ги поднесе.

Кръчмарят се поклони раболепно и излезе. Корбет и Ранулф седнаха и си размениха усмивки. След няколко минути слабичко русокосо момиче с лице и очи на покварен ангел донесе виното и хляба. Ранулф бързо му се притече на помощ, засипвайки го с тихи комплименти. Сините очи на момичето се разшириха с престорена невинност, опровергана от похотливата му усмивка и кокетното му държание.

– Чухме за вас – каза то, като отстъпи и изтри ръцете си в добре издутия корсаж. – Брат Томас казва, че задавате много въпроси.

– Много си дръзка.

Взрастен мъж влезе с накуцване в стаята. Изпитото му лице сякаш се бе сбръчкало около големия нос; очите му бяха малки и съзлививи, окървавена превръзка покриваше мястото, където трябваше да се намира дясното му ухо. Той закачливо потупа момичето по задника.

– Хайде, Изолда. – Мъжът кимна към гостите. – Не се дръж с тези господа, като че ли са дошли от гората.

– Млъкни, дядо! – Момичето горчиво присви устни. – Засрами се. Не ми позволяват да отида сама дори в Нотингам, да не говорим за гората.

Тя хвърли бърз поглед към Корбет и писарят се престори, че се интересува само от виното си. Но старецът беше направил грешка – първата, която Корбет беше доловил от идването си в Нотингам. Мъжът излезе също тъй бързо, както беше влязъл, а момичето се върна в хана.

– Това беше грешка – задъхано каза Ранулф. – Може би трябва да я арестуваме, господарю.

Корбет поклати глава.

– Подозирам, че повечето от жителите и кръчмарите около Шърууд знаят по нещо за разбойника, Ранулф. Както казва Илайъс, нито един уважаващ себе си разбойник не може да се премести или да пътува, без съучастничеството на кръчмарите, а в този случай и на дъщерите им. Но когато ходим за риба, ние искаме да хванем шуката, а не дребната риба.

Ранулф се канеше да възрази, когато от двора внезапно долетяха викове и шум от борба. Корбет чу как в хана настъпи кратка тишина, последвана от възбудено бърборене. Дватама с Ранулф изскочиха навън и си пробиха път през тълпата. Отвън стоеше група войници в сребристосини ливреи – цветовете на шерифа. Денят беше горещ, затова бяха свалили тежките си шлемове. Корбет разпозна Нейлър, който си поръчваше чаша вода и чаша ейл, за да отмие прахта от гърлото си. Но вниманието на зяпачите беше привлечено най-вече от двама мъже с окъсани и кални дрехи, чиито лица и коси бяха покрити с дебел слой прах. Те бяха коленичили задъхано на земята и молеха да разхлабят въжетата, които жестоко се впиваха в китките им. Другият им край бе завързан здраво за роговете на войнишките седла. Корбет пристъпи напред.

– Мастьър Нейлър, какво става?

Лицето на Нейлър се разтвори в усмивка, когато разпозна Корбет.

– Двама разбойници! – триумфално обяви той. – Залових ги с лъкове и колчани стрели в началото на гората.

– Изненадващ улов, мастьър Нейлър – подразни го Ранулф. – И те се предадоха просто така?

Войникът го изгледа мрачно.

– Не – дрезгаво каза той. – Попадах в капан. – Нейлър посочи с палец през рамо. – Един от моите хора се престори на пътник. Тези двамата го спряха на кралския път с извадени лъкове. Останалото беше просто. Бяха толкова съсредоточени върху плячката, че ги хванахме, преди да се опомнят – той се обърна, плю към пленниците и каза подигравателно: – Хората на Робин Худ! – каза подигравателно.

Един от мъжете поклати глава, затова Нейлър рязко дръпна въжето и човекът падна по лице върху острите камъни.

Изолда притича с две чаши пенлив ейл. Нейлър изпи и двете на шумни глътки, без да се притеснява, че ейлът се стича по брадата и кожения му елек. Нови чаши бяха донесени за спътниците му, както и вода за конете. По заповед на Корбет Ранулф занесе ейл и на пленниците, които го погълнаха жадно като задъхани кучета. Нейлър ги наблюдаваше мрачно, после сложи шлема си, щракна с пръсти и кавалкадата напусна хана. Двамата пленници се препъваха и ругаеха най-отзад.

– Най-добре да ги последваме – прошепна Корбет. – Искам да присъствам, когато Бренууд разпитва заловените.

Те взеха конете си и последваха Нейлър в Нотингам. Сержантът не направи опит да скрие тържествуването си, докато минаваха по улиците, през оживения пазарен площад и изкачваха стръмната скалиста пътека към вратите на замъка. От време на време Нейлър спираше и обявяваше на висок глас, че е заловил двама разбойници, които ще увиснат на бесилото още преди свечеряване.

Гарнизонът на замъка ги очакваше. Лицето на сър Питър Бренууд сияеше в усмивка. Ротбьоф и Маре стояха до него, напрягайки се да зърнат двамата разбойници, окървавени и покрити с прах от градските улици.

– Бог да те благослови, мастър Нейлър! – Бренууд плесна с ръце и помогна на сержанта да слезе от коня, нареждайки да донесат вино. – И теб, сър Хю. Можеш да кажеш на негово величество краля, че и ние имаме успехи в борбата срещу разбойниците. Както и с отровителите – продължи той, снишавайки глас. – Повярвай ми, сър, градът се радва, че се е отървал от Хеката.

– Жалко – отвърна Корбет, хвърли юздите на един коняр и свали кожените си ръкавици.

– Защо, сър?

– Вярвам, че отровителят я е убил, за да не го издаде.

– Кой го е грижа? – рязко отвърна Бренууд. – Смъртта на сър

Юстас е дело на разбойниците. Старата вещица е мъртва и аз ще мога да изпратя парите ѝ в кралската хазна в Уестминстър.

Той грабна чашата вино, донесена от един прислужник, отпи и я подаде на ухиления Нейлър.

После Бренууд отиде при двамата пленници, които приличаха на вързопи дрипи, захвърлени сред мръсотията на крепостния двор. Той грубо ги дръпна за косите и се изплю в лицата им. После стана и мрачно огледа прислужниците от замъка, които се бяха струпали наоколо.

– Днес – извика той – заловихме двама от разбойниците! – Бренууд се усмихна на Корбет. – Според закона те ще бъдат съдени справедливо. А после... – Той разпери ръце и прислужниците се разсмяха, доловили за какво намеква.

Бренууд се завъртя рязко и изкачи стълбите към крепостта. Изправиха на крака двамата заловени, прерязаха въжетата им и ги заблъскаха грубо по стълбите. Когато Корбет и Ранулф влязоха в замъка, съдът беше готов да започне работа. Ротбьоф се беше свил на един стол, сложил подноса с писмените принадлежности в скута си. Сър Питър седеше на стол с висока облегалка в края на подиума, с блеснали очи. Нейлър и лекарят Маре стояха зад него. Двата заловени трепереха като бити кучета. Корбет остана в сянката, неволен свидетел на бързата и жестока пародия на съдебен процес.

Нейлър повтори обстоятелствата около залавянето на двамата мъже, изброявайки всеки жест и движение. Корбет го слушаше с половин ухо и внимателно оглеждаше пленниците. И преди да ги заловят дрехите им навярно са били опърпани и протрити. Когато Нейлър отвори една кожена торба и изсипа оръжията им на пода, те също се оказаха жалки. Лъковете бяха стари и напукани, мечовете и камите – евтини и със затъпени остриета. Въпреки че кожата им беше загоряла от слънцето и вятъра, мъжете бяха измършавели и не приличаха на разбойници, които пирват с тлъстите елени на краля.

– Знаете ли нещо за разбойника, познат като Робин Худ? – изкрещя им Бренууд.

Двата мъже поклатиха отрицателно глави.

– Ние сме хора без земя – обади се единият. После облиза напуканите си устни. – Затова дойдохме на юг и живеем в Шъруудската гора. Не знаем нищо за разбойника.

Нейлър въздъхна. Потривайки бузата си, той слезе от подиума и тръгна към двамата пленници, които се свиха от страх при приближаването му. Сержантът застана разкрячен пред тях.

– Милорд шерифът – каза той с равен глас – ви зададе въпрос. Кажете му истината, не лъжете.

– Не лъжем – отвърна единият от затворниците, поглеждайки го с полузатворените си, подути очи. – Казваме истината.

Думите му секнаха, когато Нейлър го удари през устата и отново се обърна към подиума.

– Милорд шериф – каза той, – може би престоят в тъмницата ще им развърже езиците.

Бренууд кимна.

– Отведете ги.

Двамата мъже бяха изблъскали навън, следвани от Нейлър. Бренууд се изправи и отиде при Корбет.

– Добра работа, сър Хю.

Писарят погледна слабо му смутно лице и забеляза жестокостта и омразата, които блестяха в очите му. Ти си направо обсебен от ненавистта си към Робин Худ, помисли си той.

– Измъчването на затворници, милорд шериф, не е позволено.

– Но това са разбойници, хванати на местопрестъплението! Те се смятат за хора извън закона.

– Съгласен съм, че са разбойници – отвърна Корбет, – но нямат нищо общо с Робин Худ.

Корбет забеляза как гневът бързо измести тържествуването в очите на сър Питър.

– Какво искаш да кажеш? – запелтечи той. – Какви доказателства имаш?

– Всъщност, нямам сигурни доказателства – отвърна бавно Корбет, наблюдавайки как една от котките скочи на голямата маса и навря нос в чашата на Бренууд, – но го усещам. – Той сви рамене. – Тези мъже са глупци, които действат самостоятелно. За Нейлър не е било трудно да ги залови.

– Те са хора на Робин Худ – усмихна се Бренууд. – Ще получиш доказателство.

И той гневно напусна стаята.

Корбет направи гримаса и дръпна Ранулф за ръкава.

– Хайде да погледаме за малко.

ГЛАВА СЕДМА

Те последваха Бренууд надолу по стълбите в мрачния лабиринт от тъмници под крепостта. Вонята беше непоносима; прахта от коридора се стелеше по ботушите им. От двете страни имаше тежки дъбови врати с малки решетки в горната част. Обезумели очи гледаха иззад тях.

Бренууд ги преведе по дълъг криволичещ коридор до голяма стая, където би царил непрогледен мрак, ако не бяха факлите по стените и огромните пламтящи мангали. Нейлър и няколко войници от крепостния гарнизон бяха голи до кръста и телата им вече блестяха от пот. Двамата затворници стояха до отсрещната стена.

Китките и глезените им бяха вързани с въжета, които минаваха през железни халки, забити в стената. Когато Корбет влезе, един от мъчителите даде някаква заповед. Войниците дръпнаха рязко въжето и затворниците изкрещяха, когато ръцете им се опънаха до скъсване. После няколко души отидоха при мангалите и взеха с ръжена няколко пламтящи въглена. Приблжиха се към затворниците и ги притиснаха към коземите, гърдите и подмишниците им. Мъжете закрепяха, телата им се загърчиха пред стената, докато не загубиха съзнание.

Ранулф изруга под нос. Корбет почувства, че му се вие свят. Бренууд рязко се обърна и се отдалечи, когато Нейлър нареди да плиснат в лицата на затворниците няколко кофи вода. Изправиха мъжете и мъчението отново започна. Между действията на мъчителите, Нейлър се доближаваше до двамата мъже, свеждаше се към тях и ги разпитваше.

– Спрете! – нареди Корбет. Нейлър се обърна рязко.

– Заповядвам ви да спрете! – отсече писарят, отвлечен от насладата, която се четеше в очите на набития сержант.

– Аз се подчинявам само на шерифа.

– Прави, каквото ти казвам – изрева Корбет – или ще отнеса въпроса до краля!

– Чу го, приятелю – добави мило Ранулф, изваждайки камата си. – Или се подчини, или ще те обвиним в държавна измяна.

Нейлър се канеше да възрази, но Ранулф пристъпи напред и сержантът размисли набързо. Той даде някаква заповед и войниците свалиха затворниците на земята. Те се свлякоха като купчина дрипи.

– Заведете ги в някоя килия – каза Корбет. – Най-чистата, която можете да намерите. Трябва ми мях с вино, две чаши и ведро студена вода.

Отново прозвучаха заповеди и Нейлър забързано изхвърча навън.

– Почакай – прошепна Корбет.

В коридора се чу дрънчене и Бренууд влетя в стаята за изтезания.

– Сър Хю, какво правиш? Тези хора трябва да бъдат измъчвани и обесени, след като брат Томас ги изповяда.

– Сър Питър – поде спокойно Корбет, – ти си кралски помощник-шериф, но аз съм кралски пратеник. Има различни начини да постигнеш целта си. Нейлър опита по своя. Ако продължи, мъжете скоро ще умрат. Сега аз ще ги разпитам в някоя килия. Когато приключа, ако продължават да лъжат, можеш да ги обесиш, изкормиш и разчекнеш. Но ако кажат истината, ще ги помилвам.

Лицето на Бренууд се отпусна.

– Да бъде, както искаш – прошепна той.

Корбет излезе на двора, за да подиша малко свеж въздух и забеляза, че Ранулф е неспокоен.

– Какво има, младежо? – рязко попита той. – Да не би да ти липсва любимата?

Ранулф сведе поглед и затъпка на едно място.

– Той иска да се срещне с теб.

– Кой?

– Рахиър, майсторът на гатанки.

– Какво си му обещал?

– Нищо, господарю, просто...

– Би искал да види как кралят носи короната си на Коледните празници?⁷

– Да, господарю. Корбет се обърна встрани.

– За Бога, Ранулф, достатъчно грижи си имаме. Кажу ми, че скоро ще се срещнем. Може да пийнем вино. Но в момента...

Ранулф знаеше кога трябва да престане да настоява; Корбет още не беше довършил думите си, а прислужникът му вече се отдалечаваше. Отиваше в стаята си, за да намаже лицето си с масло и да потърси малкото шишенце с парфюм, което се бе надявал да продаде. Беше го купил от високопоставена куртизанка в Лондон.

– Отвара от магарешко мляко, балсам и рядък мехлем – беше го излъгала жената. – Купих го от един египтянин, който каза, че Клеопатра го втривала в тялото си.

Ранулф потърси из разхвърляните си вещи, докато го намери.

---

7. Ритуал, следван от английските крале на големите празници – (Бел. прев.)

Възбудата му нарасна, когато си представи как красивата Алиша капва от него между сочните си едри гърди. Докато Ранулф се приготвяше, Корбет се върна в тъмницата. Нацупеният Нейлър го заведе до килията, където двамата затворници с оковани ръце и крака се бяха отпуснали върху мръсен сламеник, покрит с изтъняло одеяло. Корбет поиска да му донесат стол и когато го получи, нареди на Нейлър да ги остави насаме. Затворниците бяха в съзнание, но изпитваха силни болки и стеноха всеки път, когато помръднеха. Корбет напльска лицата им с вода, напълни двете чаши с вино и ги пъкна в изранените им, нетърпеливи ръце. – Пийте – каза той. – Това ще намали болката. Двамата изпиха чашите на един дъх и Корбет отново ги напълни.

– Ще ви обесят – започна той меко. – Ако оцелеете от мъченията, Бренууд ще ви нахлузи примки на врата, ще върже въжето за куката и ще ви изрита от крепостните стени. Искате ли да умрете като плъхове, обесени от фермер? – Той им показа пръстена с герба на английския крал. – Аз съм сър Хю Корбет. Пазител съм на тайния печат на краля. Имам властта да реша дали да живеете или да умрете. Ако лъжете, и двамата ще бъдете мъртви до залез слънце. – Той напълни отново чашите, докато мъжете се спогледаха. – От хората на Робин Худ ли сте? И двамата кимнаха.

– Къде се криете обикновено?

Единият мъж облиза устните си, покрити със спечена кръв.

– Хем сме хора на разбойника, хем не сме.

– Какво искаш да кажеш?

– Влез по-навътре в Шъруудската гора, мастър, и ще разбереш, че тя прилича на град. В нея има селяни, въглищари, свинари, браконieri. Някои спазват закона, други – не. Започнахме като браконieri; обикновено живеем сами, местим се от пещера на пещера или спим по полянките.

– Значи не живеете в една банда? Другарят му се засмя леко и отпи от чашата.

– За Бога, мастър, чувал съм какво се пее в песните. Всяка разбойническа банда, която се държи заедно, лесно ще бъде заловена. Лагерните й огънове ще бъдат видени чак от Нотингам. Не, обикновено можете да намерите Робин Худ близо до поляните и дъбовете на Едмъндстоу. Понякога ни викаха там.

– Как?

– С пратеници или пък ни призоваваха с ловен рог. Или със съобщения, забодени по дънерите на определени дървета.

– И какво ставаше тогава?

– Обикновено се събирахме на някоя поляна. Появяваха се Робин Худ и Малкия Джон.

– Как изглеждат те?

– Обличат се в кафяво и зелено, така че да се сливат с дърветата. Носят качулки и маски на лицата.

– Кой друг идва?

– Някои от останалите разбойници.

– Има ли жена с тях?

– Да, лейди Мериън – мъжът облиза устни, – хубавица с големи гърди. Тя, Робин Худ и Малкия Джон действат като един човек. Дават ни заповеди. – Мъжът сви рамене.

Корбет се сети за момичето от „Синият глиган“, но реши да не разкрива онова, което знаеше.

– Участвахте ли в нападението над бирниците? Двамата мъже се раздвижиха неспокойно.

– Участвали сте, нали?

– Не сме убили никого, мастър, но Робин Худ е строг учител. Бирниците бяха обесени заради онова, което бяха видели, а Уилоуби беше оставен жив като предупреждение.

– Ами плячката?

– Не е голяма, мастър. Получихме по няколко монети, в зависимост от приноса си. Ним и аз – той посочи с глава другаря си – сме още непознати за тях. Получихме по няколко пенса. После бандата се разпръсна, за да дебне други удобни случаи за нападение.

– Как ви заловиха тази сутрин?

– Гладувахме, мастър. Елените станаха хитри и е трудно да ги проследиш. Робин Худ не се е обаждал, а войниците на Бренууд са из цялата гора. Не смеем да отидем в селата заради наградите, обявени за главите ни.

– Това ли е всичко, което знаете? – Корбет се изправи.

– Казахме истината – дрезгаво прошепна Ним. – Робин Худ е загадъчен като блуждаещите огньове. Казват, че елфите и таласъмите го съветват, че може да разговаря с дърветата – мъжът вдигна ръце. – Мастър, ние сме малки клончета на голямо дърво. Казахме ти всичко, което знаем.

Корбет кимна, отвори вратата и повика Нейлър.

– Дай на тези хора по кат дрехи, един хляб и мях с вино. – После бръкна в кесията си и извади две монети. – Те са свободни да си тръгнат

отгук.

Корбет се оттегли преди Нейлър да възрази или затворниците да довършат патетичната си литания от благодарности. Отново излезе на двора. Бренууд го нямаше. Корбет го откри седнал зад голямата маса в залата. Пред него имаше шахматна дъска, чиито черни и бели квадратчета бяха отрупани с купчинки монети.

– Приготвям отчетите си за тримесечието – промърмори той, без да вдига глава. – Казаха ли ти затворниците нещо интересно?

Корбет му каза какво е научил. Бренууд кимна.

– Ще ги освободим – съгласи се той, облегна се, подрънквайки с монетите в шепата си и се загледа в Ротбьоф, който седеше на ръба на масата и внимателно записваше сметките.

– Колко още им даваш? – попита иронично Бренууд. Ротбьоф вдигна глава и сви рамене.

– Какво искаш да кажеш? – остро попита Корбет.

– Искам да кажа, кралски пратенико в Нотингам – отвърна Бренууд, без да прикрива враждебността си, – че тези двама разбойници няма да доживеят до края на седмицата. Били са заловени и после освободени. Какво ще си помислят другарите им? Че кралят ги е помилвал, защото са проговорили, разбира се. Те са вече мъртъвци.

– Това не е наша работа – отвърна Корбет. – Какво смяташ да предприемеш сега, милорд шерифе?

Бренууд вдигна очи и на навъсеното му лице изгря усмивка.

– Ще изчакаме сър Гай от Гизбърн и ще видим дали ще се справи по-добре от нас. Още ли не се е върнал пратеникът ти?

Корбет поклати отрицателно глава.

– Дотогава – продължи Бренууд – аз ще броя парите, Ротбьоф ще записва сметките, а ти ще се чудиш какво да правиш, докато слугата ти, както разбрах, прекарва повечето си време вън от замъка.

– Знаем какво ще направя – отвърна Корбет. – Какво?

– Довечера, сър Питър, е тринадесети юни. Бренууд присви очи, а Ротбьоф рязко вдигна глава.

– А, за стрелите ли говориш? – шерифът поклати глава. – Бог знае какво означават. Сигурно е някаква шега. Ще вечеряш ли с нас?

Корбет прие и се върна в стаята си. Беше обезпокоен и известно време крачеше неспокойно из нея, като ту поглеждаше през прозореца, ту лягаше на леглото и се вторачваше в гредите на тавана.

– Тринадесети юни. Ако не разгадая онзи странен шифър скоро – възкликна той, – негово величество кралят ще ме повика в Лондон и

други ще преследват този „блуждаещ огън“ из гората!

Той седна на леглото и издърпа една нишка от одеялото, чудейки се кога ли ще пристигне Малтоут.

– Трима крале – прошепна той – отиват в кулата на двамата глупаци с двама конници. – Чудеше се кой е създал гатанката. Дьо Краон, Ногаре или самият Филип? Какво можеше да означава? Бяха ли това имена на градове във Фландрия? Щяха ли армиите на Филип да преминат границите и да ударят важни градове, както беше направил крал Едуард в Шотландия? Корбет почувства как сърцето му се свива от отчаяние. Повечето от шифрите, използвани от французите, можеха да бъдат разгадани доста лесно, защото съобщенията бяха дълги. А колкото по-дълги бяха, толкова по-лесно се разшифроваха.

Но тази кратка фраза? Умът на Корбет продължаваше да работи. Помисли си за стаята, в която беше умрял Веки. Как би могло човек да бъде отровен в заключена стая със слугата си вътре, двама войници пред вратата и никаква следа от отровата?

– Използвай логиката, Корбет – каза той на глас и се замисли за поканата, която наскоро беше получил от ректора на Оксфорд да изнесе лекция пред студентите върху логиката на Аристотел и влиянието ѝ върху изучаването на квадривиума. Корбет се усмихна. Как го беше подигравала Мейв! Тя ли щяла да наглежда приставите? Изглеждаше, че реколтата ще е добра, но на търговците на зърно в Корнхил не можело да се има доверие; той трябвало да присъства, когато щели да продадат произведеното през годината. Той си помисли как някой се опитва да измами Мейв и се усмихна. Тя би му отрязала главата! Очите му натежаха. Унесе се и задряма, но беше събуден от Ранулф, който връхлетя в стаята.

– За Бога, човече, какво става? – изръмжа Корбет. – Пак ли ни нападат?

– Не, господарю – отвърна Ранулф, още под влиянието на разговора си с Рахиър, – но имам идея за шифъра.

– Продължавай.

– Възможно ли е да е стихотворение или песен? Корбет присви очи.

– Какво те кара да мислиш така?

– Просто ми хрумна – излъга Ранулф, – Може би френска песен или фламандска поема?

Корбет поклати глава.

– Може би си заслужава да проверим – промърмори той, – но засега ще се занимавам с належащите проблеми.

И той разказа на Ранулф какво му бяха казали разбойниците. Приквивайки разочарованието си от съдържаността, с която господарят му беше приел идеята, той внимателно го изслуша.

– Вероятно са ти казали истината – забеляза той. – При бандите в Съдърк е същото. Тези плъхове обикновено се движат поединично, но когато някой от водачите на злодеите планира голям удар като нападение над къщата на някой търговец или зле охраняван конвой, те се събират.

– Въпросът е – прекъсна го Корбет – какво правят Робии и сборището му между такива удари. Къде се крие той? Къде отива? Добре ли го пазят?

Той се върна до масата и се разрови из документите върху нея. Извади перо, подстри го, потопа го в мастилницата и записа заключенията си.

– Първо, Робин Худ приел помилването от краля през 1297 – ма, преди пет години. – Корбет проследи с пръста доклада на чиновника от Уестминстър. – Второ, на 27 ноември 1301 година съдът в Уестминстър изпратил писмо до Робин Худ, който служел в кралската войска в Шотландия, с което го освобождава от военна служба и осигурява безопасно преминаване за него и двама придружители на юг. Същият ден кралските писари съставили писмо до сър Юстас Веки, в което му съобщавали, че Робин Худ се връща в Нотингам, че е под закрилата на краля и не бива да бъде тормозен, а да му бъде позволено да живее с доходите от имението си Локсли.

– Така че – Корбет вдигна очи към Ранулф, – нашият приятел разбойникът трябва да е пристигнал в Нотингам някъде към средата на декември. Очевидно не е отишъл в Локсли, а се върнал в Шъруудската гора, където подновил живота си на разбойник. Отначало се занимавал с браконьерство и от време на време нападал пътниците, но през пролетта на тази година вече организираше засади на търговци и кеврани, които достигнали кулминацията си при нападението над Уилоуби и неговата свита. – Корбет почеса брадата си. – С него са същите хора – Малкия Джон и една жена, лейди Мериън. Изглежда той се облича по съвсем същия начин, както преди, в кафяво и зелено, с качулка и маска.

– Но съществуват две разлики. Първо, според брат Уилям Аления, той е отговорен за смъртта на някои от старите си другари. Второ, ограбва богатите, но съществуват малко доказателства, че раздава откраданото на бедните. – Той вдигна глава. – Пропуснах ли нещо, Ранулф?

– Не. Онова, което не може да бъде обяснено, е промяната в

поведението на разбойника. Станал е по-безмилостен, ожесточен.

– Хм! – Корбет загриза върха на перото. – Това може да се дължи на възрастта му, на нарастващия цинизъм, на разочарование от краля – Бог знае, че това лесно може да се случи – или е решил да наложи авторитета си над всички разбойнически банди в Шъррудската гора.

– Има още две неща – добави Ранулф. – Първо, той има доверен човек в замъка. Второ, подозираме, че съществува връзка между разбойника и хана „Синият глиган“. Можем да задържим ханджията и да го разпитаме.

Корбет поклати глава.

– Съмнявам се, че ще ни каже много и само ще си губим времето с дребните риби – той сведе очи към страницата и заизучава датите – да помислим за Робин Худ, който напуска кралската войска в Шотландия. Къде би отишъл първо?

– У дома си в Локсли.

– А после?

– Брат Уилям каза, че лейди Мериън влязла в манастир в абатството в Кърклийс.

Корбет хвърли перото на масата.

– В такъв случай трябва да е отишъл там. Каквото и да стане, Ранулф – продължи той, – ще изчакам Малтоут още един ден, после ще отида в Кърклийс и Локсли, за да се опитам да открия нещо.

Поговориха още известно време. Корбет отиде към прозореца, когато войниците от замъка обсипаха с подигравки двамата бандити, които излизаха през портите. Слънцето залязваше на запад като огнена топка. Ранулф промърмори някакво извинение и се измъкна, обсебен от мисли за хубавата Алиша, докато Корбет събра кураж, за да напише писмо до краля. Написа го стегнато и изразително, заявявайки открито, че не е открил нищо.

Едва го беше запечатал, когато един прислужник потропа на вратата и извика, че вечерята е готова. Корбет се изми и тръгна към голямата зала. По средата на пътя внезапно спря: нещо, което току-що беше направил, извика спомен в съзнанието му. Усмихна се, обещавайки си тържествено да помисли в тази насока, когато намери време.

Вечерята се оказа доста приятна. Бренууд приемаше залавянето на разбойниците като малка победа над Робин Худ. Лекарят още беше зает с търсенето на отровата, предизвикала смъртта на Веки и изброи дълъг списък от възможни вещества. Корбет го изслуша внимателно, но те с нищо не му помогнаха Той знаеше, че предателят и убиец на Веки е

седял с тях на масата. Хвърли поглед към Ротбьоф и брат Томас, който се беше върнал от енорийската си църква и се зачуди кога ли виновникът ще направи грешка.

Стъмни се и запалиха още факли. Ранулф се върна доста пиян и тъй като останалите му хвърляха мрачни погледи, Корбет се извини и се оттегли. Взе една стенна факла и заедно с лекаря Маре, който все още му разказваше за отровите, помогна на клатушкащия се Ранулф да се изкачи до върха на крепостта. Студеният нощен вятър развяваше косите им. Корбет, който не обичаше височините, седна на една пейка и се загледа към дребните звезди. Ранулф дремеше до него.

– Знам защо си тук – Маре рязко смени темата на разговора. – Всички в замъка очакват трите огнени стрели.

– Защо? – прошепна Корбет. – Защо ги изстрелват?

– Един Бог знае! – отвърна лекарят. – Чух, че си последвал съвета ми, сър Хю.

– Да, и открих жената мъртва.

– Колко много смърт – промърмори Ранулф. – Господарю, кога ще видиш Рахиър?

– Когато се върна – отсече Корбет.

Той стана, отиде до укрепленията и се загледа надолу.

В светлината на факлите върху парапета зърна Бренууд, Нейлър и други войници от гарнизона. Около страничната порта се тълпяха ездачи.

– Всеки път, когато това стане – промърмори Маре, доближавайки се до него, – сър Питър изпраща ездачи в града, но досега не е открил нищо.

Камбаната на някаква далечна църква удари полунощ. Звучите й едва бяха заглъхнали, когато чуха вик и вдигнаха очи. Огнена стрела се стрелна на фона на кадифения мрак, последвана от втора и трета. Известно време те пламтяха на фона на тъмното небе. Бренууд крещеше заповеди, страничната порта рязко се разтвори и ездачите препуснаха навън, но Корбет знаеше, че това е напразно: загадъчният стрелец можеше да е пуснал стрелите от покрива на която и да е къща, градина или тъмна уличка.

Но защо три, чудеше се той, докато помагаше на Ранулф да стигне до стаята им. Защо да изстрелваш три стрели на тринадесетото число от всеки месец?

Корбет нагласи Ранулф колкото можеше по-удобно, после си легна. Опита се да каже три „Аве, Мария“, но се чувстваше объркан.

Подозираше как е бил отровен Веки, но трябваше да действа предпазливо. Все още потънал в подобни мисли, някъде по средата на третата молитва той заспа.

Щом излязоха от града, двамата разбойници, освободени от Корбет, се скриха в полето. Телата ги боляха и всяка крачка им струваше много, но бяха решени да се отдалечат от Нотингам колкото се може повече. Хапнаха малкото храна, която им беше останала, пиха вода от един поток. Те също бяха забелязали огнените стрели, дълго преди да се запрепват по осветената от луната пътека, която трябваше да ги отведе до пътя за Нюарк. Облекчението им че са свободни скоро се стопи, когато минаха покрай бесилките и продължиха между дърветата, които сякаш ги притискаха от всички страни. Спираха, подплашени от внезапния вик на бухал или шумолене в храстите, предизвикано от лисица, преследваща плячката си.

– Трябваше да останем в града – изстена Ним.

– Глупости! – промърмори спътникът му. – Онзи проклет шериф можеше да размисли, а и Робин Худ има приятели там.

– Стой далеч от „Синият глиган“ – каза Ним.

Вървяха един след друг. Ним зърна просека между дърветата, където пътеката се сливаше с пътя за Нюарк. Въздишката му на облекчение премина в ужас, когато шест сенки се появиха измежду дърветата с вдигнати лъкове.

– Ние сме бедни хора! – изхленчи Ним.

– Вие сте предатели! – извика глас откъм дърветата. – Мастър Робин ви праща поздрави и ви обявява за виновни в различни престъпления. Първо, не е трябвало да грабите без негово позволение. Второ, не трябваше да се оставите да ви заловят. И трето, не биваше да се промъквате като плъхове по осветена от луната пътека. Какво казахте на шерифа и приятелите му?

Ним и спътникът му зяпаха ужасени.

– Нищо не сме им казали.

– Тогава продължавай, приятелю.

Стрелецът отстъпи встрани. Ним и спътникът му направиха една-две крачки, после, забравили за раните си, бързо закуцуха към края на пътеката. Зад тях иззвъняха тетиви и смъртоносни стрели се забиха в гърбовете им. Двамата мъже изстенаха, разпериха ръце и се свлякоха върху сухата, изгоряла от слънцето трева, давейки се в кръвта си. Зад тях разбойниците отново изчезнаха между дърветата, оставяйки окървавените трупове под лунната светлина.

ГЛАВА ОСМА

Корбет се събуди рано, още потен от кошмара. Стоеше в червена прашна равнина под черно, буреносно небе, заобиколен от гъсти зелени гори. В края на равнината се издигаше голям железен замък. В кошмара си Корбет тръгна към него и забеляза, че капакът на един от прозорците се блъска в стената. Когато наближи, той внезапно се отвори. Фигура с качулка надникна навън, отметна я и Корбет видя тясното червенобрадо лице на врага си, Амори дьо Краон.

– Добре дошъл в ада! – извика французинът. – Защо се забави толкова?

След като се събуди, Корбет полежа известно време, чудейки се какво означава този сън. Чувстваше се напрегнат и малко разтревожен. Надяваше се, че с Мейв всичко е наред, после си спомни огнените стрели от предишната нощ, сети се коя дата е и как лети времето, докато той се мотае в Нотингам. Отсреща Ранулф спеше кротко като пеленаче. Корбет изпъшка, стана, изми се, обръсна се и се облече. Спомни си дьо Краон от съня си и се зачуди дали убиецът Ахитофел е в Нотингам. Препаса бойния си колан. Далечна камбана започна да призовава за утринна литургия, затова той слезе в малкия мрачен параклис, където го посрещна брат Томас, облечен в златисточерен филон за погребалната служба.

– Моля се за душите на сър Юстас и Лъкроа – той се усмихна на Корбет от олтара. – Дано Бог им дари място в светлината.

Няколко войника от гарнизона се присъединиха към тях. Брат Томас се прекръсти и започна литургията. Службата беше простичка и след заключителната благословия, както беше обичайно при заупокойна служба, отец Томас прочете три пъти Dona Eis. Корбет се заслуша в думите. „Дари им, о, Боже, вечен покой и нека вечна светлина ги огрява. Дано почиват в мир. Амин.“

Какво му бе казал отец Томас в началото на службата – че Бог ще отведе душите на двамата мъртъвци при светлината? Той се замисли за трите огнени стрели, които беше съзрял на фона на кадифеното нощно небе. Бяха ли те молитва за някого? Отдаване на почит? Или заплаха?

Корбет излезе от параклиса и се отправи към стаята на сър Юстас, която Ранулф беше запечатал със собствения му печат. Разчупи печатите и влезе във влажната стая, взе една завивка от леглото, събра няколко

предмета в нея, затвори вратата и се върна в стаята си. Изненада се, че Ранулф се е облякъл и седи до огорчения на вид Малтоут.

– Значи пратеникът се завърна! – възкликна Корбет, пххайки предметите, взети от стаята на Веки, под леглото си.

Малтоут стана и накуцвайки, приближи към него.

– За Бога, човече – извика Корбет, – какво е станало?

– Отидох в Саутуел, както ми нареди, господарю.

– И?

– Гай от Гизбърн ме задържа там.

– Защо? – Корбет гледаше слисан превръзката около коляното на Малтоут. – Седни и ми кажи какво е станало.

– Аз ще ти кажа – обади се Ранулф. – Гизбърн е влязъл в Шъруудската гора.

Корбет затвори очи и изстена.

– Снощи отишъл там с хората си – продължи Ранулф. – Започнали да търсят разбойниците призори. Малтоут е яздил цяла нощ, за да ни съобщи новините. Портите на замъка били залостени, затова пренощувал в „Пътят към Йерусалим“.

– Защо Гизбърн не те прати веднага обратно?

– Знаел е, че можеш да го спреш – отвърна Ранулф вместо Малтоут. – Затова го е задържал.

Корбет отиде и погледна през прозореца. Спомни си лицето на Гизбърн: зачервено, загоряло, със сплескан нос и очи, които бяха твърди като кремък. Отличен войник и роден боец, Гизбърн беше спечелил много победи по време на похода в Шотландия и ако можеше да се вярва на писарите от Уестминстър, мразеше силно Робин Худ. Гизбърн така и не се бе примирил с факта, че кралят е помилвал разбойника. Ако можеше да се вярва на клюките от съда, в Шотландия Едуард го накара да се закълне над свещена реликва, че никога няма да вдигне ръка срещу Робин Худ. Когато разбойникът се върнал към престъпленията си, Гизбърн, местен земевладелец, който отлично познаваше Шъруудската гора, веднага беше предложил помощта си, за да залови престъпника. Крал Едуард беше отказал, но след нападението над Уилоуби беше пратил Корбет на север. Беше дал заповеди на Гизбърн да събере хора, но те трябваше да действат, единствено със съгласието на Корбет. Но Гизбърн беше лукав. Беше приел пристигането на Малтоут като мълчаливо съгласие на Корбет да действа и забавяйки пратеника, не му беше дал възможност да попречи на действията му.

– Кой друг знае за това? – попита през рамо Корбет.

– Сър Питър Бренууд – заекна Малтоут. – Охраната на замъка го повика веднага.

Корбет притисна горещата си буза до студения камък на стената.

– И разбира се – промърмори той, – сър Питър е побеснял като е разбрал за действията на Гизбърн.

– Нещо по-лошо – отвърна Ранулф. – Двамата с Нейлър отидоха с малък отряд войници до гората – не знам дали за да помогнат на Гизбърн или за да го спрат.

Корбет се обърна и се вгледа в момчешкото лице на пратеника.

– Не можа ли да се върнеш по-рано? И как пострада? Малтоут заби очи в земята.

– По две причини – весело каза Ранулф. – Първо, играл на зарове и изгубил всичко. Второ – Ранулф потупа Малтоут по рамото и се усмихна на Корбет, – опитал се да си върне загубите, приемайки предизвикателството на един стрелец.

Корбет зяпна.

– И така – продължи да бърби Ранулф – нашият пратеник изстрелял една стрела, взел втора, спянал се в лъка и по някакъв начин – прислужникът стисна устни, за да не се размее, – успял да си удари коляното.

Корбет го изгледа с недоверие. Канеше се да изнесе на Малтоут обичайната лекция да не пипа никакви оръжия, но пратеникът и без това изглеждаше много нещастен. Лицето му беше бледо и белезите от шарка около очите му изпъкваха още по-ясно – спомен от заболяването му от преди няколко месеца, когато Корбет преследваше лудия убиец на лондонските проститутки. Той потупа Малтоут по рамото.

– Да забравим за това. Слушай, докато Бренууд го няма, ще отида до Кърклийс. Не ме питай защо. Просто наблюдавай какво става тук. И, Ранулф, за да не ме питаш пак, ще се видя с приятеля ти Рахиър, когато се върна.

Час по-късно Корбет напусна замъка. Ранулф и Малтоут го изпратиха до средната порта. Писарят поведе коня си по оживените улици на Нотингам и спусна качулката над лицето си, за да не привлича вниманието. На пазара трябваше да си пробие път през тълпата, наблюдаваща как глутница ръмжащи мастифи скачат към голяма черна мечка. Тя реवेशе, оголила зъби и размахваше свирепи лапи, което забавляваше тълпата и настървяваше още повече кучетата. Корбет тръгна по една уличка близо до църквата „Сейнт Мери“, за да потърси писар. Продавач на вода го упъти към другата страна на храма и когато отмина стъпалата пред входа, той изруга, виждайки голите тела на разбойниците,

проснати там. В съгласие с правилника на града, двата трупа бяха съблечени и изложени на публично място, за да могат да бъдат разпознати. Телата лежах настрани в набързо сковани ковчези и Корбет видя грозните рани от стрели по гърбовете им. Прошепна набързо молитва и продължи.

Близко до сергиите край гробището на „Сейнт Мери“ той откри писар, който да му начертае груба карта на околността, отбелязвайки кой път трябва да хване Корбет, за да стигне до абатството в Кърклийс⁸.

Човекът не бързаше, бърбореше като сврака, че хората били видели таласъми да седят върху гробница и да пируват с човешка плът и как такива зли духове изпълвали пътищата около Нотингам. Корбет тропаше нетърпеливо с крак, докато най-последно мъжът приключи с работата си. Кралският пратеник грабна картата, плати и излезе от черковния двор.

Посещението при писаря сигурно му беше отнело поне час. Когато излезе през градската порта и се сля с хората, които се движеха по пътя, Корбет усети, че е неспокоен. Той беше самотник по природа, свикнал с подмолните интриги в двора, както и с опасностите, които дебнеха из улиците на Лондон. Това беше изострило сетивата му и той отдалеч наддушваше опасността. Сега беше убеден, че го наблюдават и следят. Отначало се чувстваше защитен от присъствието на другите пътници, но постепенно повечето от тях се отклониха от главния път, насочвайки се към близките села или ферми. Най-накрая Корбет остана сам в тишината, нарушавана от шумоленето в храстите, птичите трели или свиренето на щурците. Той нагласи меча си така, че да му е лесно да го извади и остави коня да върви спокойно, докато дишаше дълбоко и напрягаше слуха си, за да долови всеки звук, който би му подсказал някаква опасност.

Когато приближи гората, тревогата му нарасна. Чудеше се кой го преследва. Предателят от замъка или Ахитофел? Беше ли пристигнал френският убиец в Нотингам и дали не възнамеряваше да нанесе удара си тук, наред пустата местност? Гората беше все по-близо.

Корбет спря и се огледа. Досега беше пътувал през открита местност, където убиецът трябваше да използва храсти или малки горички, за да се прикрие. Смушка коня си и навлезе между дърветата. Светлината помръкна и Корбет отново изпита усещането, че гората е жива, дочу шумоленето в храстите, пърхането на птиците, а съгъстващият се мрак

---

8. На територията на имението Кърклийс до ден-днешен се намира предполагаемият гроб на Робин Худ. – (Бел. ред.)

го накара да се почувства напълно сам. Внезапно писарят дочу разговор някъде пред себе си, но устоя на желанието да препусне в галоп напред. Погледна през рамо, но не видя следи от преследвач, а пред себе си зърна други пътници. Те спряха и разтревожено се огледаха, дочули тропота на конски копита. Корбет видя, че един от тях приготвя лъка си, затова дръпна юздите и вдигна лявата си ръка в знак, че има мирни намерения.

– Кой си ти? – попита мъжът.

– Честен пътник – отвърна Корбет, – който бърза да се присъедини към вас.

– Сам ли си?

– Да.

– Приблужи се бавно.

Корбет смушка коня си и приближи към спрелите пътници. Бяха мъже, жени и деца, охранявани от прислужници – няколко семейства, решили да се поклонят на гроба на свети Търстан в Йорк. Корбет пътува с тях, докато стигнаха до хана на един кръстопът точно навреме за обяд.

Ханът бръмчеше като кошер. Свободни и крепостни селяни, какви ли не пътници изпълваха двора му, а кръчмата беше претъпкана до пръсване. Конярите поеха конете им, Корбет влезе вътре и седна на обърнато буре до прозореца. Беше гладен, затова си поръча супа от грах и лук с парченца препечен хляб и малко хлебче от подсладено брашно и яйца, както и кана ейл. Докато се хранеше, наблюдаваше как останалите пътници си почиват. Появи се продавач на индулгенции, който се преструваше, че знае латински и от време на време разказваше на поклонниците анекдоти, в които хуморът беше доста груб. Кръчмата беше изпълнена с тракане на кани и купи, плач на деца, кънтящия глас на продавача на индулгенции и тихото жужене на разговорите, докато търговци и калайджии обменяха сведения за пътищата и пазарите.

Корбет се огледа. Не забеляза никой, който би представлявал заплаха. Не разпозна и никой от града или замъка. Една от поклонничките, младо момиче, стана и запя с ясния си глас. Корбет се облегна със затворени очи и се заслуша как то пее за птичите песни през лятото. „Навсякъде лятото идва с песен“, пееше тя.

Шум от суматоха на двора заглуши песента и всички посетители скочиха на крака при тревожния вик „Пожар! Пожар!“

Корбет излезе навън. Конярите извеждаха конете от конюшната, във въздуха се носеше остра миризма на изгоряла слама. Писарят видя пламъци в крайната конюшня, но слуги с кофи вода бързо угасиха

огъня. Хората се поуспокоиха, посмяха се и всички се върнаха обратно в кръчмата. Корбет седна на мястото си и посегна към чашата, но внезапно спря. Трябваше да се протегне наляво, за да я вземе, а беше сигурен, че не я е оставил там. Мейв винаги му се караше, когато оставя чаши и кани на ръба на масата.

– Много са мързелив, Хю – хокаше го тя. – Обичаш да стигаш до чашата си със съвсем малко усилие. Малката Елинор е същата.

Корбет погледна чашата. Някой я беше преместил, но защо? Слуга, който е минал бързо, за да стигне до вратата? Или някой с по-лоши намерения? Взе чашата с две ръце и бързо се огледа. Не забеляза непознати лица и беше сигурен, че никой не го наблюдава. Вдигна чашата, внимателно я помириса и под малцовия дъх долови лек остър мирис. Бързо я остави на масата и си пое дълбоко дъх, опитвайки се да овладее тревогата си. Имаше ли отрова или той губеше ума си? Спомни си ловеца на плъхове, който беше видял да се прилича на слънце отвън, седнал на калдъръма, облегнат на стената на кръчмата. Отиде при него и изчака мъжът да обърне жълтеникавото си лице към него.

– Трябвам ли ти за нещо, сър?

Корбет извади монета и посочи към празните ръждясали клетки.

– Можеш ли да ми уловиш плъх?

Мъжът видя блясъка на среброто и на лицето му изгря беззъба усмивка.

– Може ли птицата да лети?

Той взе една от малките си клетки и се отправи към една от пристройките, където държаха сено.

Корбет седна и почака четвърт час. Най-накрая мъжът се върна. Сега в клетката имаше тлъст плъх с дълга опашка, който яростно блъскаше с муцуна решетката. От устата му се показваха жълти зъби, кървавочервените му очи блестяха от гняв.

– Принцът на плъховете – заяви мъжът. – Жив ли го искаш?

И той протегна мръсната си ръка към монетата. Корбет му я даде.

– Ще получиш още една, ако намериш парче сирене и си държиш устата затворена.

Мъжът сви рамене, бръкна в мръсната си кесия и подаде на Корбет парче мазно сирене, което вонеше ужасно. Корбет постави малката клетка на земята и парчето сирене до нея. Плъхът заблъска муцуна в решетката, подлуден от миризмата. Тогава Корбет поля сиренето със съдържането на чашата си и с помощта на пръчка го пхна в клетката. Плъхът яростно му се нахвърли. Сиренето изчезна, плъхът вдигна глава,

подуши въздуха, после внезапно отстъпи встрани. Падна по гръб и размаха лапи във въздуха. Зеленикава течност потече от устата му, докато той се гърчеше в предсмъртна агония.

– Повече няма да ям от това ужасно сирене! – Опулените от ужас очи на ловеца на плъхове се втренчиха в Корбет. – Или пък ти, мастър, трябва да внимаваш какво пиеш.

Корбет се върна в кръчмата и повика кръчмаря, опитвайки се да овладее страха си, предизвикан от ужасната смърт, на която беше присъствал. Подаде му чашата и една монета.

– Това е най-скъпият обяд, който съм си поръчвал. Кръчмарят го погледна въпросително.

– Искам да унищожиш тази чаша – настойчиво каза Корбет. – А сега ми дай чаша от най-хубавия ти кларет.

Но аз ще избира чашата и сам ще си наляя от бъчвата.

Гай от Гизбърн спря и се взря между дърветата от двете страни. Червендалестото му лице блестеше от пот под тежкия железен шлем и качулката от железни халки под него. Усмихна се доволно, когато огледа строените горски пазачи.

– Ще покажа на краля – прошепна той, – на мрачния му писар и на онзи негодник Бренууд как се залавя разбойник!

Сърцето му замря от удоволствие, когато си припомни какво възнамеряваше да направи с Робин Худ. Гизбърн мразеше разбойника заради любовта, която питаеха към него обикновените хора, заради изключителната му сърчност с лъка, познаването на гората и най-вече заради начина, по който на няколко пъти беше измамил и издебнал Гизбърн, а в замяна беше получил опрощението и благосклонността на краля.

Гизбърн скръцна със зъби и примигна от болка. Болеше го зъб. Беше принуден да гледа как Робин Худ става придворен, как се разхожда като лорд из улиците на Нотингам или между копринените шатри на кралските генерали в Шотландия. Гизбърн беше видял как кралят обсипва с благоволение разбойника, дарява му специални привилегии, как използва уменията му, докато англичаните преследваха бунтовническия водач Уолъс през дивите долини и гори на Шотландия. Но сега Робин се беше върнал в Шъруудската гора. Гизбърн забрави за горчивината, защото този път разбойникът се беше поставил извън закона, ограбвайки кралските данъци и убивайки кралски служители като обикновени пресъпници. Но днес щеше да бъде по-различно. Гизбърн щеше да го

преследва, но не с отряд въоръжени рицари, чиито брони дрънчаха като черковни камбани из гората. Тези лесничей щяха да подгонят Робин, както биха подгонили елен или див глиган. Гизбърн щеше да го залови, да го накаже, а после да го върже за седлото си и да го прекара гол през Нотингам, за да видят всички славата на Гизбърн и падението на разбойника.

– Сър Гай? Милорд Гизбърн?

Той погледна към мургавото, дребно лице на главния си ловец.

– Доволен ли си, милорд?

– Да.

Гизбърн се загледа в зеления мрак отпред. Не можеше да определи положението на слънцето, но предполагаше, че минава обяд и че бандата разбойници е подгонена навътре в гората. На по миля от двете му страни се намираха редици въоръжени ловци, готови да затегнат мрежата. Гизбърн беше разположил войниците си като челюсти на капан и те газеха из прашните шубраци. Рано или късно щеше да подплаши Робин Худ и да го притисне до някое блато или скала. Или, още по-добре, щеше да го изкара в откритата местност, където ездачите му щяха да затворят капана. Той се олюля на седлото, докато се взираше в гората. Беше похарчил последните си пари за това начинание, но кралят щеше да му се отплати, а Бренууд щеше да му диша прахта.

– Милорд Гизбърн – отново се обади Мордред. Сър Гай долови нотка на тревога в гласа му.

– Какво има, човече?

– Милорд, движим се твърде бързо.

– Чудесно. Така разбойниците няма да имат време да се прегрупират.

– Сър Гай, моля те, помисли си. Разбойниците бягат, но може би ни подмамват към капан.

– Глупости! – отсече Гизбърн и стисна по-здраво мечата си. – Предай да вървят напред.

– Милорд... – Мордред не успя да довърши думите си, защото Гизбърн гневно вдигна рога си и изсвири три дълги сигнала, после препусна напред, приведен към врата на коня си.

Стигнаха до една полянка. Мордред дръпна Гизбърн за ръкава, но рицарят го отблъсна. Чувстваше как кръвта пулсира в слепоочията му. Прекоси поляната, последван от Мордред и останалите. В мрачната зеленина пред тях прозвуча самотен звук от рог. Мордред и лесничейте спряха. Сър Гай продължи да тича. Отново прозвуча рог, мрачно и

зловещо, и внезапно въздухът се изпълни с летяща смърт. Сивите стрели с гъши пера падаха като беззвучен смъртоносен дъжд. Мордред видя как мъжете от двете му страни падат, ритат и се давят в кръв, когато стрелите пронизваха телата им.

– Сър Гай! – изкрещя той.

Но Гизбърн продължаваше да тича. Последва нов залп от стрели. Сега поляната кънтеше от писъци. Мъже се търкаляха по земята в смъртна агония, тъмни локви кръв блестяха върху зелената трева. Мордред вдигна своя рог. Един сигнал и хората му изтичаха назад и се прикриха зад дърветата. Но сър Гай продължи напред, пробивайки си път през храстите от другата страна на поляната с изваден меч. Нито една стрела не го улучи. Чувстваше се неуязвим, сигурен знак, че Бог е благосклонен към него. Фигура с качулка и маска пристъпи иззад едно дърво.

– Добре дошъл в Шъруудската гора, сър Гай. Гизбърн се обърна, побеснял от гняв. Вдигна меча си и затича, ругайки, към мъжа, който от години се подиграваше с него. Кракът му се закачи в някакъв корен, той падна по лице и мечът излетя от ръката му. Погледна към фигурата, която се навеждаше над него и устните му се извиха в усмивка.

– Ти?!

Това беше последната му дума. Тъмната фигура вдигна меча и го заби в ивицата оголена плът между шлема и ризницата на Гизбърн.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Малко по-късно същата вечер Корбет стигна до Локсли – малко селце със спретнати къщи с хамбари, издигнати от двете страни на прашен път, с голяма морава в средата, кладенец и скромна църква с грубо иззидана камбанария. Писарят влезе в кръчмата. Кръчмарката, повлекана с хитри очи, облечена в мръсна рокля, му поднесе нещо, което нарече „пресен ейл“. Останалите селяни отпиваха от ейла си и намръщено огледаха странника, преди да се заслушат в разказа на един от тях как видял демон в началото на гората, сянка с лице от блестящо желязо.

Докато седеше на пейката и наблюдаваше вратата на кръчмата, Корбет слушаше с половин ухо историята му. Откакто се беше разделил с поклонниците на юг от Хавърсейдж, смяташе, че загадъчният му преследвач и убиец се е отказал от преследването, но искаше да бъде сигурен. Беше яздил тридесет мили; цялото тяло го болеше, а конят му беше изтощен, но не смееше да прекара нощта на открито. Очите му натезаха и той задряма. Събуди го грубо разтърсване за рамото. Той се сепна и посегна към камата си, но мъжът, който се бе надвесил над него, беше възрастен и внушаващ уважение; лицето му беше слабо и изпито, но очите му се смееха и държанието му бе дружелюбно.

– Не си оттук, нали? – Гласът му беше мек, със силен акцент.

Корбет видя тонзурата, прашното черно расо и обутите в сандали крака.

– Свещеник ли си?

– Да, аз съм отец Едмънд. Това е моята енория. Служих в църквата „Сейнт Осуалд“ дълги години. Казаха ми, че в кръчмата има странник, затова дойдох. Помислих си, че може би си...

Вече напълно събуден, Корбет му направи знак да седне на пейката.

– Искаш ли да пийнеш нещо, отче?

– Не, не – мъжът се потупа по стомаха. – Никога на празен стомах.

– За кого ме помисли, отче? За някой от бандата на Робин Худ ли?

Свещеникът го стисна за китката.

– Шшт!

Погледна го предупредително и бързо се огледа, за да види дали някой в кръчмата не е чул думите му.

– Кой си ти? – прошепна свещеникът.

– Казвам се Хю Корбет, пазител на тайния печат на краля.

Очите на свещеника се разшириха.

– Значи се стигна дотук – тихо каза той.

– Докъде, отче?

– Ела с мен. – Свещеникът се изправи. – Не си ял, а предполагам и че нямаш къде да спиш. Ще ти предложи супа, пресен хляб и твърдо легло, както и вино, което може би е виждало по-добри дни.

Корбет се усмихна и се изправи.

– При сегашните обстоятелства, отче, предложението ти е щедро и достойно за крал.

Излязоха навън. Корбет отвърза коня си и последва прегърбения свещеник през спускащия се мрак към църквата. Къщата на свещеника беше постройка от жълти тухли с покрив от червени керемиди, която се намираше отгатък гробището на „Сейнт Осуалд“. Отец Едмънд помогна на Корбет да прибере коня си в една от пристройките на двора и изпрати своя да пасе между надгробните плочи, докато донесе вода, овес и прясна слама за яслите. Корбет беше поканен в къщата – оскъдно обзаведена, но много чиста. Подът беше от утъпкана глина, покрит с прясна тръстика от речния бряг – зелена, мека и ухаеща приятно. Парче бекон, окачено да се опушва над малкото огнище, издаваше силна миризма. В стаята нямаше много мебели – голям сандък, няколко ракли, а в ъгъла – отделена от останалата част от помещението – малка ниша с легло, над което висеше голям дървен кръст.

Отец Едмънд дръпна един стол пред огнището и внимателно разбърка супата в тенджерата, докато тя закъкри над малкия огън, който беше запалил. После Корбет получи купа вкусна, гъста супа от зеленчуци и месо, ръжен хляб и червено вино, което беше доста силно. Отпи от него, докато чакаше супата да изстине. Усмихна се на свещеника.

– Пил съм далеч по-лоши вина в много от лондонските кръчми – забеляза той. – Всъщност, трудно би се намерило по-хубаво вино.

Отец Едмънд се усмихна одобрително.

– Това е единствената ми слабост – промърмори той.

– Не съм пияница, но обичам червено вино. Знаеш ли, че когато станал архиепископ, свети Томас Бекет се отказал от светските удоволствия, но единственото, което никога не пожертвал, било кларетът – очите на отец Едмънд станаха сериозни. – Това е от една малка бъчва, подарена ми от Робин Худ. Или, както е бил кръстен в църквата отсреща, Робин от Локсли. Защо си дошъл тук, сър Хю? За да го заловиш и обесиш? – Свещеникът се размърда неспокойно на стола си. – Чухме историите.

– Какви истории, отче?

– За нападението над бирниците и жестоката им смърт – свещеникът хвана с две ръце чашата си и се загледа в огъня. – Бог знае защо – прошепна той – Робин се върна от войната много огорчен.

– Виждал ли си го? – попита Корбет.

– Да, в края на ноември. Посети ме тук.

– Как изглеждаше?

– Изтощен. Не забравяй, сър Хю, че летата му са вече над петдесет и е отвратен от онова, което видял, докато се бил в кралската войска в Шотландия. Каза, че му дошло до гуша от кралския двор и че отива в Кърклийс, където беше намерила подслон лейди Мериън.

– Сам ли беше?

– Да. Влезе пеша в селото, праметнал големия лък през рамо. Попитах го къде е Малкия Джон. Робин ми каза, че дезертирал от кралската войска и се уговорили да се срещнат в Кърклийс.

– Каза ли Робин какво възнамерява да прави в бъдеще?

– Каза, че ще отведе лейди Мериън от Кърклийс. Щяха да се оженият в моята църква и да изживеят спокойно дните си.

Корбет разчупи хляба, надrobi го в супата и внимателно я опита с роговата лъжица.

– Но така и не се върна, нали? – попита той между хапките.

– Не – въздъхна отец Едмънд. – Тръгна оттук на другата сутрин. Нещо е станало в Кърклийс. Нещо, което е променило Робин. Не се върна тук и сега имението в Локсли се руши въпреки усилията на стария му управител – свещеникът поклати глава. – Не разбирам. Робин тръгна по онзи път и изчезна. – Той отпи от чашата си. – Повече не чух за него, докато не се разбра за бирниците. Тогава отидох в Кърклийс. Игуменката лейди Елизабет Стейнъм е далечна роднина на Робин. Тя беше предложила убежище на лейди Мериън – отец Едмънд повдигна слабите си рамене. – Но и тя не можа да ми каже нищо. Робин наистина пристигнал там. Малкия Джон вече го чакал. Лейди Мериън тръгнала с тях, но вместо да отидат в Локсли, те се върнали в Шъррудската гора. Тя също беше изненадана и потресена от слуховете, които беше чула – отец Едмънд разтревожено погледна госта си. – Какво ще стане с него, сър Хю?

Корбет остави глинената купа на масата. – Няма да те лъжа, отче. Ще го заловят. Ако сър Питър Бренууд не успее и сър Гай Гизбърн се провали, ако аз не успея да го примамя на открито, кралят ще изпрати други на север. Те ще удвоят и утроят цената за главата му и един ден ще се намери някой да го предаде.

Свещеникът отмести поглед, но недостатъчно бързо и Корбет видя сълзите, които напиреха в старите му тъжни очи.

– Защо, отче Едмънд? Защо се е променил Робин?

– Слушай – каза свещеникът. – Чуй това, сър Хю.

Той отиде до сандъка, отвори трите резета и взе да рови вътре. Вдигна свещта, измърмори доволно и се върна с малко парче пергамент. Приглади го върху скута си, освети го със свещта и зачете.

– Веднъж – започна той, проследявайки с пръст редовете – един беден селянин умрял, но нито ангел, нито дяволът поискали душата му. Той обаче бил решил да отиде в Рая и най-накрая се изправил пред портите му. Там го посрещнал свети Петър. „Махай се, селянино“, извикал той. „В рая не пускаме селяни.“ „Защо?“, попитал селянинът. „Ти, Петре, си се отрекъл от Христос, а аз никога не съм го правил. Ти, свети Павле, си преследвал християни, а аз не съм го правил. Вие, епископи и свещеници, сте пренебрегвали ближните си, а аз никога не съм го правил.“ Свети Петър – продължи отец Едмънд, наслаждавайки се на историята – най-накрая бил принуден да повика Христос, за да прогони селянина и той се появил в цялото си величие пред райските порти. „Съди ме, о, Исусе!“ извикал селянинът. „Ти са отредил да се родя в мизерия, но аз преживях всички страдания, без да се оплаквам. Казвах ми да вярвам в Евангелието и аз вярвах. Казвах ми да споделям хляба и водата си с бедните и аз го правех. Бях болен, когато се изповядах и получих причастие. Спазвах Твоите заповеди. Борих се да бъда достоен за рая, защото Ти си казал така. Затова ще остана тук.“ Христос се усмихнал на селянина и се обърнал към Петър. „Пусни този човек да влезе, защото той ще седи от дясната ми страна и ще бъде сред първите в рая.“

Отец Едмънд млъкна и се загледа в пергамента, който нави внимателно на тънък свитък.

– Може би ще ме попиташ, сър Хю, кой го е писал. Аз, но го преписах дума по дума от речта, която Робин от Локсли произнесе пред селяните последната Коледа, преди да се присъедини към кралската войска в Шотландия. Затова те доведох тук от кръчмата. Ако някой мъж, жена или дете в това село реши, че мислиш злото на Робин от Локсли, те ще те убият.

И преди Корбет да успее да го спре, свещеникът хвърли парчето пергамент в огъня.

– Но сега всичко свърши – прошепна той. – Душата на човека, който произнесе тези думи, е мъртва. – Той се усмихна и преглътна сълзите си. – А аз съм един стар бърбивец, който пие силното вино прекалено

бързо. Не мога да ти кажа нищо повече за Робин Худ.

Довършиха вечерята си и Корбет помогна на стария свещеник да измие чашите и купите. После отец Едмънд настоя да му отстъпи леглото си.

– Не ми отнемаш нещо, от което се нуждая – заяви той. – Аз съм стар. Чувам как вълн на гробището бухалът буха за мен. Смъртта не е далеч, затова прекарвам нощите си в молитви пред олтара. – Той се усмихна кротко. – Макар да признавам, че губя известно време в сън.

Свещеникът угаси огъня, увери се, че гостът му е настанен удобно и изчезна тихичко в нощта.

Корбет лежеше на твърдото легло и си мислеше за онова, което му беше казал отец Едмънд, но след минути потъна в дълбок сън. На другата сутрин се събуди отпочинал и откри свещеника да шета край огнището. Навън слънцето още не беше стопило гъстата мъгла, която покриваше гробището и църквата. Беше доста студено. Корбет потръпна, уви се по-плътнo в наметката си и последва стария свещеник през гробището на утринна литургия.

След това закусиха в кухнята. Отец Едмънд беше в по-добро настроение, отказа да вземе каквито и да било пари и жадно слушаше разказите на Корбет за събитията от външния свят. Най-накрая писарят се изправи.

– Отче, трябва да тръгвам. Благодаря ти за щедростта. Сигурен ли си, че не мога да ти се отплатя с нещо?

Старият свещеник поклати глава.

– Моля те само за едно – отвърна той. – Ако заловят разбойника жив – повтарям, „ако“ – бих искал да го видя, преди да изпълнят присъдата му. А сега слушай.

Отец Едмънд се опитваше да скрие тревогата си. Бръкна в старата си кожена кесия и извади малък медальон, с образа на свети Яков от Компостела⁹. Подаде го на Корбет и се усмихна.

– Когато бях по-млад и много по-пъргав, се поклоних на гроба му в Испания и донесох много такива медальони за спомен. Покажи го на Нейсмит, стария управител на Локсли. Така ще разбере, че аз те

---

9. Свети Яков (Сантяго) – светец, покровител на Испания. Мощите му се намират в Сантяго де Компостела. Според легендата след мъченическата му смърт в Йерусалим през 42 г. сл. Хр., учениците на апостол Яков отнасят тленните му останки и го погребват в северозападната част на иберийския полуостров. След откриването на гроба през IX в. Сантяго де Компостела започва да привлича поклонници от цяла Европа, – (Бел. ред.)

пращам. Бог да е с теб!

Корбет поблагодари на свещеника и му обеща да направи всичко възможно, за да изпълни желанието му. Взе коня си и припомняйки си упътването на отец Едмънд, препусна през смълчаното село. Пое по пътя, който се виеше през откритите поля до имението Локсли, кацнало на склона на малък хълм. С напредването на деня, слънцето стана по-силно и мъглата започна да се вдига. Въпреки това Корбет реши, че имението Локсли е зловещо, призрачно място. Двукрилата дървена порта беше увиснала на пантите си, а стената около нея се рушеше. Пътеката към главния вход, дворовете и градините бяха обрасли с храсти и бурени. Плочите на една част от покрива липсваха. Прозорците бяха затворени плътно с капаци, боята и дървото по фасадата се лющеха.

Корбет остави коня си да пасе на обраслата с трева градина, която опасваше пресъхналия фонтан и почука на предната врата, викайки името на Нейсмит. Гласът му отекна зловещо в празната къща. Корбет реши, че няма никой, но в този миг чу тътрене на крака и дрънчене на ключове. Те се завъртяха в ключалките, вратата най-последно се отвори и един дребен, набит мъж с плешива глава го погледна гневно.

– Не може ли човек да се наспи? – промърмори той, чешейки се по темето, което лъщеше като яйце. – Лягам си и се събуждам от тропане, сякаш самият архангел Гавриил е слязъл от небето. Какво става? Да не е дошъл Съдният ден?

Корбет прикри усмивката си и учтиво се представи, показва пръстена си и най-вече медальона, получен от отец Едмънд. Воднистите късогледни очи на Нейсмит се втренчиха в него.

– Щом не си ангел – измърмори той, – може би си демон. По-добре влез. Побързай!

Корбет го последва по влажния рушаш се коридор. Забеляза, че мазилката по стените се лющи; плочите на пода бяха напукани; някои врати бяха зарезани, а други висяха накриво. В къщата нямаше нито мебели, нито гоблени по стените, които бяха напълно голи. Нейсмит заведе Корбет в малък килер. Писарят се огледа и осъзна, че Нейсмит живее, спи и яде тук, защото вътре имаше малко легло, сандък, маса, столове и кой знае защо стол с висока облегалка, изящно резбован, с кожена тапицерна и възглавничка. Нейсмит седна на него с достойнството на принц.

– Какво искаш? – попита той предпазливо. Корбет му обясни и с радост забеляза, че суровото лице на управителя се смекчи.

– Отец Едмънд е прав – каза му Нейсмит. – Бог знае какво е станало с господаря. Той се върна от войната, уморен и отвратен от

кръвопролитията, но изпълнен с надежда. Беше тук само от няколко часа, когато каза, че потегля за Кърклийс. Искаше да види лейди Мериън. И така, замина Каза, че ще се върне. Закле се. Каза, че има достатъчно злато, за да стегне имението – Нейсмит се сгуши в стола – Но не се върна – тихо продължи той. – Чух, че отишъл в Кърклийс, а после се върнал в Шъррудската гора, където започнали убийствата.

– Каза ли ти нещо? – попита Корбет.

– Беше огорчен. От краля, от живота; мъчно му беше, че е напуснал Мериън, но с нетърпение очакваше да се види с нея и Джон Литъл в Кърклийс. Отначало си помислих, че Робин от Локсли, когото познавам и убиецът от Шъррудската гора са различни хора, но не е така. – Нейсмит стана и се затътри към малко ковчеже. Извади от него парчета пергамент, мръсни и покрити с отпечатьци от пръсти, и ги мушна в ръцете на Корбет. – Разбираш ли, мастър, когато Робин беше в Шъррудската гора, той често ми пращаше съобщения. Разбира се, той знаеше, че някой може да се опита да го издебне тук, затова се разбрахме винаги да използва пурпурно мастило и да поставя на всяко писмо тайния си знак.

Корбет разгледа ръкописите, някои избелели, други – по-скорошни.

– Грамотен ли е? – попита той. – Може ли да чете и да пише?

– Малко, но винаги намираше някой писар, който да свърши тази работа. Прощавай, мастър, но има много разбойници, които са тръгнали от Кеймбридж или Оксфорд.

Корбет се усмихна и отново заразглежда писмата.

– А тайният знак?

Нейсмит посочи малката капка восък в ъгъла на пергаментата. Корбет я поднесе към светлината и внимателно я разгледа. Върху восъка се виждаше груб отпечатък на изправен мъж с лък в едната ръка и стрела в другата. Знаеше, че подобни печати са типични за земевладелците и дори йомените, за да предпазят документите си от фалшифициране.

Корбет бързо прочете последните съобщения, главно молби към Нейсмит да продаде мебелите и добитъка и да предаде парите късно през нощта.

– Какво стана? – попита той. – Разбойникът дойде ли да вземе онава, което му принадлежи?

– Да. През нощта. Случи се само два или три пъти. Идваше човек със съобщение от Робин, аз му предавах парите и той изчезваше като блуждаещ огън.

– Но защо? – попита Корбет.

– Какво „защо“?

– Защо Робин е продал всичко, което има? Нейсмит сви рамене, сякаш не го интересуваше.

– И аз като отец Едмънд съм стар човек – каза той. – Направих каквото можах и толкова. Служа на това семейство, откак се помня. Ако господарят нареди нещо, Нейсмит изпълнява. Но ако трябва да отговоря на въпроса ти искрено, не мисля, че Робин от Локсли иска да се върне тук. – Нейсмит сви рамене и се огледа. – В крайна сметка имението не е кой знае колко голямо: конюшни, пасища, малко орна земя. Може би ще е по-добре господарят да замине.

– И не можеш да ми кажеш нищо повече?

– Вече знаеш всичко, което знам и аз.

Корбет поблагодари на Нейсмит, възседна коня си и препусна обратно по пътя. Утринната мъгла се беше стопила и слънцето вече напичаше гърба му. Известно време той се вслушваше в шумовете от полето – жуженето на насекомите, крясъците на птиците и омайното гукане на дивия гълъб. Огледа се, уверен, че нищо не го застрашава. Преследвачът му или се беше отказал, или щеше да чака друг ден и друго място.

Той смушка леко коня си, после спря и погледна назад към запуснатото имение. Всичко сочеше към Кърклийс. Там се бе случило нещо, което беше тласнало Робин от Локсли във водовъртеж от кръвожадна лудост. Той се беше посветил на отмъщението. Но защо? И как би могъл Корбет да го залови?

Той седеше и хапеше нокътя на палеца си. Наближаваше краят на юни. Кралят искаше да разгадаят шифъра до няколко дни. Корбет беше смутен. Как би могъл да го разгадае, да се опази от Ахитофел и да открие в гъстата Шъррудска гора разбойник, неуловим като сянка? Поглед-на пръстена си. Кралят му беше дал право на последен избор.

– Ако ти не можеш да го направиш, Корбет – беше изревал той, – ако не успееш да спреш проклетия разбойник, предложи му помилване, опрощение на всички престъпления, стига да ми върне данъците и да плати кръвнина за убитите!

Корбет гледеше към полето, без да вижда. Трябваше ли да избере този начин? В близкото дърво изпърха птица и го подсети за огромните дъбове и брястове, които заобикаляха имението Лейтън. Внезапна мисъл накара сърцето му да подскочи. Ами ако преследвачът му не беше Ахитофел? Може би опитът за убийство в кръчмата беше работа на разбойника, решил да премахне Корбет по същия начин като сър Юстас Веки? Ако това бе така, къде беше убиецът? В Нотингам? В Лондон? Или още по-лошо – в имението Лейтън, заплашващ живота на Мейв? Не

трябваше ли да се върне там? Корбет смушка коня си.

– На дьо Краон това би му харесало – каза той на глас.

– Това ще стопли сърцето му. Корбет е толкова уплашен, че зарязва всичко, за да защити семейството си...

В тайната стая високо в Лувъра Филип Хубави, крал на Франция, коленичи пред статуята на своя предшественик свети Луи¹⁰ и се помоли за успеха на войската си във Фландрия.

Френският крал беше известен с хубостта и невъзмутимостта си – мраморно лице, странни зелени очи и безкръвни устни обградени от гъстата руса коса, типична за династията на Капетингите.

Филип беше едновременно развълнуван и разсеян. Затвори очи и се замисли за войската, която беше разположена по северната граница на страната. Ескадроните тежка конница. Множеството генуезки стрелци. Благородниците със своите пехотинци, знамена, златни лилии на морскосин фон, а в кралската шатра, прилежно сгънат се намираше Орифлампът – флагът на краля, който обикновено висеше зад олтара в „Сен Дьонни“. Когато Филип дадеше заповед за нападение, той щеше да бъде изваден и развят като знак за непокорните фламандци, че войниците на Филип няма да взимат пленници.

Той си пое дълбоко дъх. Шпионите му във фламандските градове бяха изпратили на юг писма, пълни с добри новини. Че във всеки град фламандците, които споделяха каузата му, сподвижниците на французите, бяха готови да отворят портите на войниците. На Филип му се искаше да подскача от радост. Фламандците, които се съпротивляваха, нервничеха и пращаха непрестанни молби до Едуард Английски за помощ. Но той не можеше да им помогне, защото беше обвързан с договор. О, да, можеше да им прати тайно злато, но каква полза от него? Фламандците можеха да наемат войници и да си купят оръжия от принцовете отвъд Рейн, но къде щяха да намерят хора? Както пишеше един от шпионите на Филип, те бяха като „зайци, приклекчени в бърлогата си, които не знаят през коя дупка ще дойде лисицата“. Това знаеха само Филип и двамата му съветници, седнали зад него – мургавият Гийом дьо Ногаре и бледият червенобрад Амори дьо Краон.

Френският крал се прекръсти и стана. Чу силен вик от двора и отвори прозореца, за да надникне навън. Известно време наблюдава сцената долу: Огромно колело беше прикрепено за стената на двора и на него

10. Луи IX, крал на Франция (1214 – 1270 г.), участвал в седмия и осмия кръстоносни походи. Умира в Тунис по време на осмия кръстоносен поход. Канонизиран през 1297 г. – (Бел. ред.)

беше разпънат човек, чиито ръце и крака бяха завързани за спиците. Един от мъчителите въртеше колелото, а другият чупеше ръцете и краката на мъжа с желязна пръчка и удряше голото му тяло. От време на време измъчваният идваше в съзнание и крещеше от болка, докато изтерзаното му тяло се гърчеше в агония, но мъчението продължаваше. Филип наблюдаваше сцената: войниците на пост, големите мастифи близо до ешафода, които лаеха възбудено при миризмата на кръв, точните движения на палачите.

– Колко време продължава? – попита той през рамо.

– Седмица, твое величество.

Филип кимна и затвори прозореца. Човекът беше, страдал достатъчно.

– Ако до утре сутринта е жив, обесете го в малката градинка до съда. Това ще подтикне писарите ми да бъдат по-внимателни с тайните, които им поверявам.

– За човека е полезно да страда – започна дьо Краон бавно. – Но сега шифърът е у Корбет, твое величество. Ако той разгадае тайната...

– Съгласен съм – каза Ногаре рязко. – Твое величество, моля те да промениш плановете си.

– Глупости – отвърна Филип. – Аз лично измислих шифъра. Ако сега го променя, това ще предизвика объркване, а може би и забавяне. Пратениците на Едуард Английски вече са в папския двор, опитвайки се да накарат онзи дебелак, който нарича себе си папа Бонифаций VIII, да осъди плановете ми за Фландрия.

– А ние плащаме на Светия отец да не бърза – отвърна Ногаре.

– В такъв случай – въздъхна френският крал – Едуард Английски може да чака, докато адът замръзне! – Той се облегна на стола си. – Все още разполагаме с Ахитофел. Имаме ли вести от него?

Дьо Краон направи гримаса.

– Не е разбрал нищо ново в Лондон и изпратил фалшиви съобщения до имението на Корбет в Лейтън, за да разбере къде се намира. – Дьо Краон се усмихна. – Ахитофел беше в Нотингам, преди любимият писар на Едуард да пристигне там.

– В Нотингам? – Филип изглеждаше объркан.

– Добри новини, твое величество. Едуард Английски не може да контролира пътищата на север към Шотландия. Носят се слухове за убийства и разбойници. – Дьо Краон се усмихна. – Още една муха в супата на Едуард. – Лицето му стана сериозно. – Но разумно ли е да убием Корбет?

Филип се загледа в своя загадъчен пазител на тайните, после се разсмя. Двамата му съветници го наблюдаваха с каменни изражения.

– Твое величество?

Филип се закани с пръст на дьо Краон.

– Угрижен си, Амори! Чета мислите ти. Ако убием любимия писар на Едуард Английски, той ще си върне, като убие един от моите. – Той се приведе и стисна китката му. – И кой знае, може това да си ти?

Дьо Краон примигна и лицето му се отпусна. Не хранеше илюзии за своя царствен господар. Хората казваха, че Филип Френски има камък вместо сърце и се е посветил на една-единствена цел – прославата на Капетингите. Мечтата му беше да създаде империя като тази на Карл Велики. Дьо Краон погледна през масата. Двамата с Ногаре бяха само трамплин в кралските планове.

Филип поклати глава и се вгледа в алабастровата статуя на свети Луи.

– Не се тревожи за мастър Корбет. Ахитофел има заповеди. Писарят трябва да умре, така че смъртта му да не събуди подозрения, а и Едуард Английски скоро ще има да се тревожи за далеч по-важни неща от смъртта на някакъв си писар – той отмести шахматните фигурки и бързо прерови пергаментите на масата. – Готово ли е всичко?

– Да – отвърна Ногаре. – Освен датата.

Филип се облегна на стола и леко се залюля. Беше сигурен, че Бог ще му даде знак. Чу нов вик от двора и погледна свещите, които горяха пред статуята на свети Луи.

– В края на юни – промърмори той – реколтата ще бъде готова за прибиране – преброи отново свещите – бяха точно десет. Филип се приведе напред. – Изпратете шифъра на маршала. Кажете му, че трябва да навлезе във Фландрия при зори на десети юли. О, и между другото – той посочи с глава към прозореца – виковете на този човек ми пречат. Промених решението си. Ако до мръкване е още жив, обесете го.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Посрещането на Корбет в абатството Кърклийс, далеч не беше топло. Известно време той беше принуден да се разхожда из къщичката на вратаря, преди една мърмореща послушница да го преведе през изсъхналата трева към личните покои на игуменката. Майка Елизабет също го посрещна студено. Висока и слаба, с остри черти, тя хладно прие поздравите му. Едва когато писарят накратко я осведоми за положението си в двора и доверието, което кралят имаше в него, тя се успокои дотолкова, че го покани да седне и да се подкрепи с вино и сладкиши.

– Е, добре! – промърмори игуменката и се облегна на стола, повдигайки ръкавите на тъмнокафявата си рокля. Корбет с удивление забеляза, че те бяха обточени с бяла кожа, а ризата отдолу беше от блестящ сатен. Огледа разкошно обзаведената стая: вълнените килими на пода, тежките полирани мебели, тънките восъчни свещи, купите с розова вода, чашите от венецианско стъкло върху сребърен поднос, златотканите и среброткани гоблени, които висяха по стените. Майка Елизабет, заключи той, живееше нашироко като графиня, а бялото вино, което му поднесе, беше студено и ароматно – доказателство, че игуменката купува вината си от най-добрите търговци в Йорк или Лондон. – Сър Хю?

Корбет примигва. Игуменката го бе попитала нещо и сега очакваше отговор.

– Съжалявам, милейди, пътуването беше уморително.

На устните ѝ се появи престорена усмивка.

– Сър Хю, попитах те какво търси кралски пратеник в нашия скромнен манастир?

– Всъщност нищо, милейди. Повече се интересуваме от един ваш скорошен посетител, както и от една жена, която е прекарала тук известно време. Ти познаваш добре и двамата: Робин от Локсли, твой далечен роднина, и лейди Мериън.

Макар майка Елизабет да успяваше да прикрие чувствата си с хладно поведение, Корбет можеше да се закълне, че едва не изпусна чашата си. Остави я на масата и писарят видя, че ръцете ѝ треперят, а в очите ѝ проблясва тревога.

– Майко Елизабет, изглеждаш ми разстроена. Игуменката облиза тънките си устни.

– Не толкова разстроена, колкото ядосана, сър Хю. Чухме за

престъпленията на разбойника. Срамувам се, че в жилите ни тече една и съща кръв! Още по-неприятно ми е, че бяхме подслонили жена, която сега се скита с бандата му из гората!

– Милейди – Корбет се приведе напред и сложи ръце на писалището, което ги разделяше, – кралят нареди този разбойник да бъде арестуван, но от онова, което открих, разбрах, че след като напуснал войската в Шотландия Робин от Локсли възнамерявал да се ожени за лейди Мериън и да изживее спокойно дните си в Локсли. Тамошният свещеник отец Едмънд ми каза това Старият му управител го повтори. Какво се е случило, та е променил решението си?

Игуменката се изправи и закричи напред-назад, преструвайки се, че оправя пребрадката си или приглажда пищните ръкави на робата си. Корбет виждаше, че се опитва да прикрие тревогата си.

– Милейди – добави той тихичко, – аз съм кралски пратеник и ти зададох въпрос.

Игуменката замръзна и го погледна яростно. Корбет потръпна от омразата, която видя в очите ѝ.

– Мразя Робин от Локсли! – гневно заяви тя. – Винаги съм го мразила! Него и неговата любов към обикновените хора! Възхвалите на подвизите му от голтаците! Неговото перчене и арогантност! Той наруши кралските закони, но вместо да го накаже, кралят го помилва! – Тя млъкна и стисна юмруци.

– Защо тогава – прекъсна я Корбет, наблюдавайки внимателно лицето ѝ, – си дала убежище на любимата му?

– Защото той ме помоли! – изсъска тя. – Защото ми беше жал за лейди Мериън и защото мислех, че мога да я спася и да я върна в правия път.

Убеден съм в това, помисли си Корбет. Щеше много да се зарадваш, ако двамата се бяха разделили. Ако беше скрила жената, която Робин обича, от неговите очи и от света.

– Лейди Мериън даде ли обет за монахиня?

– Не, просто живееше тук, както други дами, които търсят убежище от света на мъжете. И беше щастлива, докато...

– Докато Робин се върна?

– Точно така!

– Защо лейди Мериън изобщо е дошла тук? – попита Корбет.

– Когато Робин прие помилването на краля, едно от условията беше да служи известно време в кралската войска в Шотландия. Лейди Мериън беше разочарована и дълбоко наранена, че Робин може да я забрави

толкова лесно и да предпочете кралските желания пред нея – майка Елизабет се усмихна леко. – Както повечето мъже, Робин даваше обещания, които никога не изпълняваше.

– Но все пак се е върнал?

– Да, влезе наперено през портите. Беше с онази грамада Джон Литъл; двамата седяха на бойните си коне като лордове, дошли да раздават правосъдие.

– А лейди Мериън?

– Известно време остана насаме с Робин в къщата за гости.

– А после?

Игуменката сви рамене и се облегна на стола си.

– Той успя да й завърти главата, като на всяка глупава жена. Тя събра малко багаж и тръгна с голямата си любов.

– Но не са се върнали в Локсли, а отново са станали разбойници в Шъруудската гора.

– Не знам какво е станало сетне – отсече Елизабет. – Но когато го заловиш, ако го заловиш, сър Хю, можеш да попиташ него, преди да се качи на ешафода. – Тя се облегна и сплете пръсти. – Ако не ми вярваш, попитай която и да е от сестрите в манастира.

Корбет с радост напусна потискащата стая. Не беше доволен от онова, което му бе казала майка Елизабет, но нищо не можеше да направи. Каквото и да бе превърнало Робин от кралски войник в разбойник, готов да наруши обещанието си към краля, той още не го беше открил.

Този проблем измъчваше Корбет и на следващия ден, когато се върна в Нотингам. В замъка цареше бъркотия. Сър Питър Бренууд го посрещна във външния двор и преди Корбет да успее да го попита за Ранулф или Малтоут, го поведе през средната порта към ковчега, който лежеше пред олтара в малкия параклис. Уморен и натъртен от пътуването, Корбет безмълвно наблюдаваше, докато шерифът отметна пурпурната плащаница, отвори капака на ковчега с помощта на камата си и повдигна прозрачното покривало.

Писарят хвърли един поглед и се обърна, давейки се. Вътре лежеше Гизбърн. Онзи, който бе подготвил тялото му за погребението, се бе постарал – по лицето и прерязания врат нямаше кръв, но отрязаната подпухнала глава лежеше накриво. Корбет разпозна Гизбърн, макар че лицето му беше покрито с пурпурночервени петна – сякаш главата му беше подскочила като топка. Той седна на стъпалата пред олтара и загледа как Бренууд отново затваря ковчега.

– Значи Гизбърн не е успял?

– Очевидно – отвърна саркастично Бренууд. – Изгубил е повече от дузина от хората си. Милорд Гизбърн – той почука по ковчега – не се вслуша в съветите и се опита да залови бандата на разбойника. Отидохме да му помогнем, но се върнахме след час. Той вече бе навлязъл дълбоко в гората. – Бренууд прибра камата си. – Миналата вечер тялото му беше намерено на стълбите на пивоварната, а до него главата му, сложена в буре осолено свинско. Препоръчвам ти в следващото писмо до краля, сър Хю, да пишеш на негово величество, че е най-добре залавянето и екзекутирането на бандитите от Нотингамшър да бъде поверено на онези кралски служители, които сам той е назначил тук.

– Ще му пиша – промърмори Корбет, докато Бренууд излизаше от параклиса.

Писарят се изправи уморено, взе дисагите и плаща си, прекръсти се пред олтара и тръгна през вътрешния двор към стаята си. Откри я празна, но всичко беше, както го бе оставил, включително онова, което бе взел от стаята на Веки. Изми се, преоблече се и подремна на леглото, докато Ранулф и Малтоут не го събудиха.

– Успешно ли беше пътуването ти? – попита прислужникът му.

Корбет направи гримаса. – Чу ли за поражението и смъртта на Гизбърн? – Целият град говори за това – отвърна Ранулф. Корбет потърка очи.

– Ами ти, Ранулф, постигна ли някакъв успех с шифъра?

Младежът тъжно поклати глава. Корбет се изправи и се протегна.

– Малтоут, бъди така добър да донесеш вино и хляб от килера. Кажу ми на онзи нацупен готвач, че е за кралския пратеник.

Той изчака, докато пратеникът излезе от стаята.

– Ранулф, този разбойник наистина е голяма загадка. – Корбет отчаяно разпери ръце. – Щом човек като Гизбърн не може да го залови, какъв шанс имаме ние с теб? Шифърът още не е разгадан, а времето изтича. Щом френската войска влезе във Фландрия, кралят ще има нужда от нас в Лондон. О, между другото – той приближи до Ранулф, – по пътя към Кърклийс някой се опита да ме отрови. Казвал ли си на някого къде заминавам?

Лицето на Ранулф придоби напълно невинен вид.

– Бог ми е свидетел, господарю, не съм обсъждал този въпрос дори с Малтоут.

– Но някой се опита да ме убие. Или предателят от този замък, или...

– Ахитофел? Корбет кимна.

Малтоут се върна с кана вино, три чаши и поднос с малки хлебчета и парчета сушен бекон. Насядаха около масата и Корбет раздели храната, докато слушаше разказа на Ранулф за събитията в замъка по време на отсъствието му.

– Ами хубавата Алиша? – прекъсна го Корбет по едно време. – Виждал ли си я днес?

– Не – усмихна се Ранулф. – С Малтоут играхме на зарове и изпразнихме кесиите на няколко от войниците на сър Питър.

Корбет дъвчеше хляба и слушаше с половин ухо самодоволния разказ на Ранулф как няколко от лесниците на Гизбърн след пристигането си в замъка се похвалили колко лесно било да биеш Малтоут на комар. Приятелят му с удоволствие решил да провери това с помощта на своите „чудодейни зарове“.

Когато се нахрани, Корбет извади принадлежностите си за писане. В този миг на вратата се почука.

– Влез! – извика той.

Влезе слуга от замъка, следван от човек, когото Корбет не познаваше.

– Това е Халфан! – възкликна Ранулф. – Собственикът на „Петела й обръча“. – Усмивката му угасна, когато видя мрачното лице на кръчмаря.

– Искаше да те види, мастър – обясни прислужникът. – Сър Питър Бренууд ми нареди да го доведе тук.

– Много добре – отвърна Ранулф. – Можеш да си вървиш. Халфан, какво е станало?

Кръчмарят изчака, докато прислужникът затвори вратата след себе си.

– Мастър – каза той с блеснали очи, – нося лоши новини.

– Какво е станало? Нещо с лейди Алиша?

– Не, тя е добре. Става дума за брат й, майсторът на гатанките Рахиър. Тази сутрин са го намерили убит в една уличка, близо до кръчмата Някой го е удущил.

– Какво? – Ранулф се отпусна на един стол.

– Вероятно са били крадци – продължи кръчмарят. – Той винаги носеше пълна кесия, която сега липсва. Взели са колана и ботушите му. Навярно са го проследили на връщане от пазара.

Корбет погледна преbledнялото лице на Ранулф и бързо напълни чашата му.

– Ами момичето? – попита писарят.

– Както казах, тя е добре, но е обезумяла от мъка, затова повиках лекар, който ѝ даде вино и нещо успокоително.

Корбет си спомни тетивата от лък в гърлото на Хеката.

– Хайде, Ранулф, Малтоут! – подкани ги той.

Почти избута кръчмаря и двамата си спътници от стаята и затича надолу по стълбите. Като внимаваха да не се набиват на очи, те се промъкнаха през страничната порта на вътрешния двор и слязоха по пътеката към града.

Когато влязоха в „Петела и обръча“, беше тихо. Кръчмарят обясни, че изпълнил „християнския си дълг“ като наредил да занесат трупа в една от външните постройките, докато дойде кралският следовател.

– Бог знае какво ще стане – помърмори мъжът. – Момичето е почти обезумяло, а кралският следовател ще обяви просто, че това е убийство, извършено от неизвестно лице или лица.

Преведе ги през калдъръмения двор, вдигна резето и въведе Корбет и спътниците му в една конюшня. После нервно запали маслените лампи на стената и дръпна чувала, с който бе покрит трупът, положен върху наскоро струпана слама.

– Два трупа за една сутрин – промърмори Корбет. Той се надвеси над майстора на гатанки, опитвайки се да не гледа синьо-черното лице, изскочилите очи и език. Огледа въжето около врата на мъжа. Малтоут вече се бе обърнал с позеленяло лице, а Ранулф се разкъсваше между скръбта по новия си приятел и тревога за загубата, която сладката Алиша бе понесла.

– Той е – промърмори Корбет и се изправи. Внимателно покри лицето на мъжа.

Кръчмарят угаси лампите и излязоха на двора.

– Освен с Ранулф – попита писарят, – Рахиър общуваше ли с други хора?

– Той беше доста известен – кръчмарят почеса оплешивяващото си теме, – но обичаше уединението. Понякога ни задаваше някоя гатанка. Човек винаги можеше да го открие тук или на пазара. Казваше, че иска да посети замъка, а веднъж замина извън града.

– Кога?

– Според един от посетителите в кръчмата, преди около три дни. Заминал набързо, но после се върнал.

Корбет отстъпи. Преди три дни той бе предприел пътуването си до Локсли и Кърклийс. Погледна гневно към Ранулф.

– Не съм казал на никого от замъка – прислужникът беше

достатъчно съобразителен, за да разбере какво си мисли господарят му. После сведе поглед. – Нито на някой тук. Освен на Алиша.

Корбет бръкна в кесията си и извади монета, която размаха пред очите на кръчмаря.

– Това е за бързо погребение в градските гробища. А тази – той извади още една – е за позволение да прегледаме вещите на мъртвеца.

Кръчмарят не чака да го убеждават, а поведе Корбет, Ранулф и зяпналия от удивление Малтоут към стаята на убития.

– Празна е – обясни той. – Лейди Алиша е в друга стая.

Корбет му поблагодари. Щом кръчмарят изчезна, писарят нареди на Ранулф и Малтоут да претърсят стаята и да струпат вещите на мъртвеца върху леглото.

Отначало не видяха нищо особено: дрехи, колани, вързопи, панталони, ботуши, лъжици, гравирана сребърна чаша. После Ранулф, който се опитваше да изкупи грешката си, отмести леглото и използвайки старите си умения на крадец, започна да проверява дъските на пода. Извика радостно, когато една от тях се оказа разкована и измъкна изпод нея малко ковчеже. Беше около тридесет сантиметра на ширина и дължина, заключено с три ключалки. Ранулф го подаде на Корбет, който без да се замисля, ги счупи с ножа си. После седна на ръба на леглото и се зарови из късчетата пергамент.

– Аха! – Корбет остави ръкописите встрани, взе камата си и заби острието ѝ в дъното на ковчежето, избута летвите и разкри тайно отделение. Оттам извади малък медальон и свитък пергамент, който прегледа набързо.

– Нашият приятел Рахиър наистина е бил майстор на гатанките – сухо каза той.

После хвърли свитъка към Ранулф, който прегледа текста на нормански френски, подписан от Гийом дьо Ногаре и подпечатан с тайния печат на Франция. Писмото нареждаше на всички сенешали, пристави и служители във френското кралство да оказват всякаква подкрепа на най-доверения служител на краля Рахиър.

– Опасно е било да носи това – забеляза той.

– Едва ли – отвърна Корбет. – Много френски търговци имат такива пълномощия.

Той подаде медальона и Ранулф различи фигурата на крал, седнал на трон.

– Кой е той?

– Дядото на Филип, свети Луи. За обикновен пристанищен

служител от Англия подобен медальон би изглеждал съвсем невинен. Но той се дава само на много доверени служители на френския крал. Ако Рахиър е покажел медальона и пергамента на определени лица, е щял да получи достъп във всеки замък или град, можел е да иска пари или военна подкрепа. Ранулф, твоят добър приятел Рахиър, Бог да го прости, е бил най-довереният шпионин на Филип и негов умел убиец. Той е бил Ахитофел!

Корбет прегледа още няколко пасажа от текста.

– Кой би заподозрял един майстор на гатанки? Рахиър или Ахитофел, проклет да е, е виновен за смъртта на поне сто мои шпиони. И ако можех да разследвам обстоятелствата около смъртта им, сигурен съм, че някой свидетел щеше да си спомни, че Рахиър, майсторът на гатанки, по съвпадение винаги се е намирал наблизко, когато те са умрели. Чудехме се как Ахитофел убива хора не само във Франция, но и в Англия. Естествено е пътуващ менестрел, особено толкова добър като него, да е добре дошъл навсякъде – Корбет се засмя горчиво. – Обзалагам се, че поне шестима от членовете на кралския съвет са готови да го хвалят, да му осигурят протекции, да му окажат гостоприемство, да му напишат препоръка или разрешение за свободно преминаване.

– Но как е разбрал, че си в Нотингам?

– Предполагам, че лейди Мейв, лорд Морган Люълин, граф Съри или дори самият крал са били умело заблудени от този измамник и са му дали нужните сведения, без да се замислят.

Ранулф, загледан мрачно в пода, кимна и хвърли гневен поглед към Малтоут, който тихо се тюхкаше.

– Млъкни! – изсъска той. – И ти го харесваше колкото мен! Господарю, мислиш ли, че и Алиша е виновна?

Корбет сви устни и поклати глава.

– Съмнявам се. Това е често използван трик. Колко души освен лейди Мейв знаят с какво се занимаваме, Ранулф? Макар похватът да е познат – горчиво продължи Корбет – то се използва отново и отново. Група монаси заминава от Дувър – седем са истински, осмият е шпионин. Търговци посещават Кентърбъри – всички изглеждат честни граждани, но един е шпионин. Или трупа жонгльори, компания студенти. В този случай, Ранулф, красивата сестра привлича вниманието, а не веселият стихоплетец – добави Корбет. – Макар че ще трябва да я разпитаме.

– Но макар Рахиър да е дошъл в Нотингам – бързо се намеси Малтоут, – той не е бил сигурен, че ще те открие, господарю.

– Ахитофел не беше обикновен побойник от тъмните улички или самохвалко, Малтоут – отвърна Корбет. – Беше опитен убиец. Щеше да проучи обстановката, да планира ходовете си и да убие бързо и тихо като нападащ ястреб. Преди три дни заминах за Локсли. Ранулф се разбърлил пред Алиша, тя споделила с брат си и той хукнал след мен. Какъв по-добър начин да убиеш някой от кралските писари? Кралският следовател щеше да заяви, че съм ял нещо, което не ми е понесло. Щяха да ме измият и погребат набързо, преди някой да разбере кой съм всъщност.

– Съжалявам, господарю – извини се Ранулф. – Излъгаха ме като пълен наивник. Корбет сви рамене.

– Не е нужно да се извиняваш, Ранулф. Приятелството ти с Рахиър може би все пак ще даде плодове. Той е имал две заповеди. Едната е била да ме убие, а втората – да разбере дали съм разгадал шифъра – писарят погледна прислужника си в очите. – Ти си го обсъждал с него, нали?

Ранулф затвори очи.

– Да – промърмори той, – но Бог ми е свидетел, че не му казах за какво става дума.

– Не е било нужно – нетактично се обади Малтоут и получи бърз ритник в пищялите.

– Естествено – продължи Корбет, без да обръща внимание на сцената, – Ахитофел скоро разбрал, че не сме разгадали шифъра и планирал убийството ми. Затова е искал да се срещне с мен. Като палач, който проучва теглото и стойката на осъдения, преди да му сложи примката около врата и да ритне стълбата. Може би съм щял да му разкрия някаква слабост или да му разкажа за пътуването, което планирах – той погледна към Ранулф. – Предполагам, че не ти е помогнал с шифъра.

– Не, господарю, но какво има на онези пергаменти?

– Нищо особено. Писма от приятели и познати, които може да са шифровани заповеди, и други съобщения. В Уестминстър с удоволствие ще ги проучат. – Корбет се зарови из писмата върху леглото. – Но независимо от това...

– Кой го е убил? – внезапно попита Ранулф. Корбет тихо се засмя за изненада на двамата младежи, които можеха да преброят на пръстите на едната си ръка случаите в една седмица, когато господаря „Кисела физиономия“ се засмиваше.

– Какво е толкова смешно, господарю? – попита Ранулф.

– Не разбираш ли? Рахиър или Ахитофел е направил най-голямата грешка, която може да допусне един убиец или ловец. Сполетялото го много напомня на случилото се с Гизбърн. И в двата случая ловецът се е

превърнал в плячка. Знаем, че в замъка има предател. Той ни е наблюдавал и постоянните ти срещи и задълбочени разговори с един обикновен майстор на гатанки в някаква нотингамска кръчма са предизвикали подозренията му.

На лицето на Ранулф се изписа разбиране.

– Божичко! – тихичко възкликна той. – Предателят е помислил, че Рахиър е кралски шпионин, който ни оказва помощ в Нотингам?

– Точно така! Виждал ли си някой от гарнизона да наблюдава теб, Рахиър или тази кръчма?

Ранулф поклати глава.

– Нито веднъж.

– Разбира се, нашият предател е трябвало да бъде много внимателен. Какво правиш с проблем, който не можеш да разрешиш, Ранулф? – Корбет направи гримаса. – Най простото решение е да го премахнеш, като убиеш Рахиър. От своя страна Ахитофел бил прекалено съсредоточен да ни наблюдава и толкова уверен в майсторското си преобразяване, че не е очаквал опасност от друга посока. Предполагам, че тази сутрин е излязъл от кръчмата по лична работа, бил е нападнат, удушен набързо, а кесията и ботушите му свалени, за да изглежда, че е станал жертва на крадци.

– Алиша ще обвини нас – тъжно каза Ранулф.

– Не – увери го Корбет. – Не й казвай засега защо сме тук, нито за тайната професия на брат й. Ще й трябва време да се възстанови от скръбта си. Новите разкрития могат да разстроят ума й.

Корбет продължи да рови из късчетата пергамент на леглото.

– Какво търсиш, господарю?

– Ахитофел или Рахиър беше умен човек, добре платен шпионин и доверен служител на крал Филип, но не е знаел шифъра, преди ти да му го дадеш. Кажи ми, Ранулф, ако ти беше на негово място, отегчен и очакващ нещо да се случи, докато висиш в някакъв задръстен провинциален град, какво щеше да направиш? Ако по природа си човек – добави Корбет, – който отгатва гатанки.

– Щях да се опитам да го разгадая – съобрази Ранулф. – Щях да го приема като предизвикателство.

– Точно така! Разбира се, Рахиър никога не би ти го казал, но самият той би искал да удовлетвори любопитството си. Помни, че е бил високопоставен шпионин и добре е познавал умовете на господарите си в Париж. Затова търся някакъв знак за посоката, която е следвал.

– Постоянно повтаряше, че може би става дума за някакво

стихотворение или песен – ядосано каза Ранулф.

– Значи ще ги изключим – промърмори Корбет за радост на Малтоут.

Писарят отново разгледа пергаментите. Върху повечето от тях бяха написани гатанки или стихове. Но едно привлече погледа му и той го вдигна. Огледа го внимателно – груба скица на дъска за шах.

– Чудя се дали е така! – Той се почеса по главата и седна на ръба на леглото.

Кръчмарят се върна и попита дали се нуждаят от нещо. Корбет разсеяно помоли за вино, перо и мастилница. После, докато Ранулф и Малтоут надничаха през рамото му, започна да допълва ръкописа с имената на шахматните фигури – цар, царица, офицер, кон, топ, пешка.

Мина час, каната вино свърши, а отчаянието на Корбет нарастваше.

– Всеки шифър – каза той гласно сякаш на себе си – се основава на нещо: заглавия на книги, редове от Библията, имена на ангели или първите букви от имената на определени градове. Но при този е различно.

Ранулф заби мръсния си пръст в пергаментата.

– Защо е прегънат по средата? – попита той. – Сякаш Рахиър нарочно го е прегънал, за да раздели шахматната дъска на две половини – с по четири реда квадратчета от всяка страна.

Корбет поднесе парчето пергамент към слънчевата светлина, която нахлуваше през прозореца.

– Чудя се възможно ли е – той се изправи. – Ранулф, Малтоут, върнете всичко на мястото му. Алиша скоро ще се събуди. Ранулф, остани тук и я успокой. Накарай кръчмаря да мълчи за онова, което сторихме. Обещай на Алиша, че ще я защитаваме, но се опитай да разбереш нещо ново за брат й. Малтоут, ти ще се върнеш с мен в замъка.

Корбет отново потъна в мислите си, стиснал здраво парчето пергамент.

Следван от Малтоут, той се върна в замъка. Двамата се изкачиха по стълбите към кръчмата и минаха през страничната порта, за да не бъдат спрени или обезпокоени от някого. За пръв път от пристигането си в Нотингам изпита тръпка на удоволствие. Може би щеше да успее да разгадае шифъра. Той тихо се засмя при мисълта, че шпионинът на Филип му беше дал ключа към него.

Щом се върна в стаята си, Корбет извади писмените си принадлежности на масата и накара Малтоут да му помогне в рисуването на шахматни дъски.

– Помни – настоятелно каза той, – идеален квадрат, осем на осем.

Корбет започна да вписва в квадратчетата имената на шахматните фигури. Отначало Малтоут го наблюдаваше, но после му доскуча и той полегна на леглото, загледан в тавана, чудейки се къде е Ранулф и колко още ще останат в този далечен замък. В другия край на стаята господарят „Кисела физиономия“ се чешеше по главата, мърмореше и ругаеше под нос, хвърляйки настрани парчета пергамент. Слънцето клонеше към залез. Прислужник почука на вратата, обявявайки, че вечерята е готова, но Корбет го отпрати.

Ранулф се прибра подпийнал и заяви на висок глас, че лейди Алиша си била отпочинала и се чувствала по-спокойна след неговите успокоения.

– Особено – извика той – от уверенията на сър Хю Корбет, пазител на Тайния печат.

Без да му обръща внимание, Корбет продължи с работата си.

– Няма ли да ядем нещо? – изстена Ранулф.

– Не и в този замък – отвърна Корбет. – Затегни си колана и си помисли какви пиршества ни очакват в Лондон.

Ранулф сви рамене, измъкна зарове от кесията си и започна да учи Малтоут как да мами.

Най-после точно когато бяха започнали да се отчайват, Корбет изсумтя:

– Разгадах го!

Ранулф и Малтоут приближиха към него. Корбет вдигна зачервените си от умора очи.

– Решението – каза той – е в тази шахматна дъска. Канеше се да продължи, когато на вратата шумно се потропа.

– Влез! – извика Корбет.

Сър Питър Бренууд, последван от Ротбьоф, влезе в стаята. – Сър Хю – попита той, – наред ли е всичко? Корбет погледна към пергамента.

– Да, сър Питър, мисля, че всичко е наред. – Той се усмихна извинително. – Съжалявам, имаме работа, която не е свързана с разбойника.

Сър Питър изглеждаше объркан.

– Ще ти обясня по-късно – каза учтиво Корбет.

– Имате ли нужда от нещо?

– Не, не, имаме си достатъчно пиене.

Бренууд направи гримаса и се насочи към вратата.

– Сър Питър!

Шерифът се обърна с ръка на дръжката.

– Да?

– Но защо Лъокроа се е обесил в избата? – попита Корбет.

– Един Бог знае. Спомни си, сър Хю, че замъкът беше нападнат. Може би там се е чувствал в по-голяма безопасност.

Щом шерифът излезе, Корбет се върна към грубата скица на шахматна дъска, която беше начертал върху парче пергамент.

– Да забравим за разбойника – прошепна той. – Малтоут и Ранулф, благодаря ви. Освен Филип Френски, генералите му на границата с Фландрия и господата Ногаре и дьо Краон, ние сме единствените, които знаем кога ще нападне. Вижте, ще ви обясня.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

– Да си представим, че играем шах. Ние сме с белите фигури – Корбет се усмихна на Ранулф. – Любимите на Филип – той се смята за Господар на светлината. Ще подредим фигурите отдясно наляво по следния начин – топ, кон, офицер, царица, цар, офицер, кон, топ. Пред всяка от тях имаме пешка. Но да забравим за тях и за лявата част на дъската – от топа до царицата. Вместо това ще се концентрираме върху четирите фигури отдясно. Те са цар, офицер, кон и топ. – Корбет взе перото си. – Нека напишем буквите от азбуката в свободните полета. – Той го направи набързо. – А сега шифърът: „Трима крале отиват в кулата на двамата глупаци с двама конници“.

– Господарю – прекъсна го Ранулф, – в шифъра се говори за конници, кула и глупци, а не за коне, топове и офицери.

– На френски, Ранулф, наричат коня „конник“, топа – „кула“ и – може би доста проникателно – офицера „глупак“! – Корбет посочи с перото. – Тримата царе могат да са кои да е три букви от колоната над царя. Същото се отнася до двамата конници или коне, офицерите или глупациите, замъка или топа. – Корбет почука по пергамента. – Някои от заключенията ми се базират на предположения, но имам груба карта на граничните градове във Фландрия и с помощта на шифъра се опитам да открия името на кой от тях отговаря на гатанката.

– Защо използваш само половината от дъската? – сприхаво попита Малтоут.

– Не си ли спомняш – изръмжа Ранулф, – че майсторът на гатанките беше прегънал дъската наполовина.

– Продължавай, господарю – добави той с вид на превъзходство.

– Една дума – отвърна Корбет – отговаря на шифъра, основан на тази дъска и на гатанката. COURTRAI! Корбет внимателно изписа името. – Тримата царе са буквите А, I и U. Двамата конници – С и О. Глупациите са R, използвана два пъти, а кулата е буквата T. – Корбет разви парче пергамент, на което бе начертана груба карта на френско-фламандската граница. – Куртре е добър избор – разсъждаваше той. – Фламандците няма да очакват да ги нападнат там. Филип възнамерява да превземе този град, а после да разпространи новината, докато войските му напредват към следващия.

– С други думи – добави Ранулф, – Филип не възнамерява да

разпръсне войниците си из Фландрия, а да завладява един след друг поголемите градове.

Корбет остави перото.

– Така поне мисля аз – промърмори той. – Надявам се да е така, защото само това успях измисля. Името на никой от другите градове не съвпада с този шифър.

– Какво ще правим сега? – попита Ранулф.

– Искам с Малтоут да отидете в Нотингам и да купите кана вино, хляб, плодове и сладкиши.

– Ами ти, господарю?

Корбет събра парчетата пергамент от масата.

– Ще опиша всичко, което съм научил или видял, откакто пристигнах тук. Всичко, което знам за смъртта на сър Юстас, както и онова, което разбрах за разбойника. – Той потърка очи. – Имам известни подозрения, особено след пътуването ми до Кърклийс. Сега искам да подреда парчетата от мозайката. Ако не успея да стигна до някакво заключение, утре по това време ще се върнем в Лондон. Ако успея... – Корбет сви рамене. – Ще мислим, когато това стане.

Ранулф и Малтоут не чакаха втора покана, макар че на стълбите прислужникът каза на куриера да го изчака и се върна при Корбет.

– Господарю! – тихичко каза той, затваряйки вратата след себе си.

– Да, Ранулф? – попита Корбет. – Мислех, че сте тръгнали.

– Какво ще стане с твоето обещание? – Ранулф запристъпва от крак на крак. – Ти беше този, който разгада шифъра.

Корбет се усмихна.

– Още не знаем дали съм прав, Ранулф. Няма да разберем, докато Филип не нападне. Във всеки случай, заслугата ще бъде твоя. Ще кажа на негово величество краля, че си ми оказал неоценима помощ.

– Ами ако си сгрешил? – извика Ранулф, който се безпокоеше за бъдещето си.

– В такъв случай, Ранулф-ат-Нюгейт, ще бъде твърде късно, за да предприемем каквото и да било. Дотогава кралят ще ти е дал тържествено обещание да те назначи като писар в краляския съд.

Прислужникът направо летеше надолу по стълбите. Щом излязоха от замъка, той тържествено увери Малтоут, че дори когато се издигне, няма да забрави приятелите си.

Отидоха да навестят Алиша. Ранулф отново изказа съболезнованията си и даде още пари на кръчмаря, за да подготви тялото на Рахиър за погребение, да му осигури ковчег и да го погребее в двора на „Сейнт

Мери“.

– Какво ще стане с мен? – попита Алиша, седнала на крайчеца на леглото. Красивото ѝ лице беше бледо и подпухнало от плач. Добродушният Малтоут я гледаше със съжаление, възхищавайки се на деликатността, с която Ранулф се грижеше за нея.

– Всичко ще бъде наред – увери я той. – Господарят „Кисела физиономия“ – сър Хю – поясни той, – има голямо влияние в двора. Кажете ми – добави той, – притежаваше ли брат ти някакво имущество в Англия?

Поиска му се да си прехапе езика, защото къде другаде би могъл да има имущество Рахиър, но Алиша не обърна внимание на думите му. Тя притвори очи и леко се залюля.

– Имаме пари – отвърна тя – от продажбата на бащиния ни имот и Рахиър винаги имаше много злато и сребро.

– Къде ги държите?

– При един от ломбардските лихвари... Луиджи Балди. Точно така! – Алиша отвори очи. – Луиджи Балди. Той има магазини в Лондон, в Лотбъри.

– Тогава ето какво ще направим – уверено каза Ранулф. – Ти ще заминеш за Лондон и ще отседнеш при монахините миноритки, които имат малка обител близо до Олдгейт. Междувременно, аз ще посетя Луиджи Балди, за да се уверя, че наследството ти е в добри ръце.

Когато излязоха от кръчмата, Ранулф се беше надул от гордост.

– Можеш ли да го направиш? – попита Малтоут. – Рахиър беше предател. Тялото му трябва да бъде провесено на някой стълб, а цялото му имущество – конфискувано от короната. Знам това – добави той отбранително, – от сър Хю.

– Законът си е закон – обясни високомерно Ранулф, – а сър Хю си е сър Хю. Старият господар „Кисела физиономия“ може да ти се струва със сърце от кремък – той присви устни и поклати глава, – но помни ми думите, щом човекът е вече мъртъв, той няма да настоява за по-тежко наказание. Нещо повече, ако е разгадал правилно шифъра, кралят ще му обещае всичко, което пожелае. Освен това – Ранулф хвана Малтоут за ръкава – ние, съдебните писари, имаме значително влияние.

Когато купиха припасите и се върнаха в замъка, Корбет отново беше потънал в своето „драскане“, както го нарече Ранулф. Спря, за да хапне малко хляб със сирене и да пийне малко вино, после отново се върна към работата си. Прислужникът го попита дали могат да се поразходят из замъка. Корбет вдигна разрошената си глава и ядосано му каза да си стои на мястото. Двамата с Малтоут поиграха известно време на

зарове. Падна мрак и замъкът се смълча, с изключение на виковете на стражите по стените на крепостта и някой удар на камбаната от време на време. Ранулф и Малтоут се увиха в наметките си и заспаха дълбоко. Всеки път, когато се събудеха, виждаха Корбет все още на масата, осветен от свещта, да пише трескаво или да се взира, обхванал лицето си с ръце, в пергамента пред себе си.

И двамата се събудиха малко след зазоряване. Макар че лицето на Корбет бе посивяло от преумора, той ги заразитва за различни подробности, а после се върна на масата, за да продължи с писането. Ранулф и Малтоут получиха позволение да отидат в града. Следвайки заповедта на Корбет, те не разговаряха с никого. Когато се върнаха, масата беше разчистена, а Корбет спеше дълбоко на леглото си. Събуди се малко след обяд, все още потънал в мислите си. Обръсна се, изми се, преоблеche се, хапна от храната, която Ранулф беше донесъл, после рязко им нареди да си приготвят багажа.

– В Лондон ли се връщаме, господарю? – с надежда попита Малтоут.

– Не, не. Готов ли е багажът ви?

Двамата кимнаха. Корбет подаде на Малтоут запечатан пакет.

– Ще заминете за Линкълн. Ранулф, ще поискаш аудиенция при Хенри, граф Линкълн. Той е в замъка. Дай му това. – Той подаде малък свитък на прислужника. – Кажу му да го прочете насаме. – Корбет потърка очи. – След това той ще осигури на Малтоут въоръжена охрана до Лондон. Препускай с всички сили – обърна се той към коняря – и предай този пакет на краля в стаята му в Уестминстър Хол. Междувременно, Ранулф, поискай от граф Линкълн войници и иди в абатството Кърклийс. По заповед на краля игуменката трябва да придружи теб, графа и всички войници, които той успее да събере, до Нотингам.

– Защо ти е игуменката? – попита Ранулф. Корбет отвори уста, но после поклати глава.

– Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре.

– Граф Линкълн няма ли да възрази? – попита Ранулф, притеснен от мисълта за разговора си с упорития граф, чийто избухлив характер и цветисти ругатни бяха познати и на най-невзрачния слуга в двора.

– Графът ще направи онова, което му нареждам – обясни Корбет. – Писмото е подпечатано с Тайния печат на краля, същото се отнася и до заповедта за игуменката. И двамата ще дойдат. Може да възразяват, да се молят, но ще дойдат. А сега вървете! И, Ранулф, ще ти бъда благодарен, ако помолиш сър Питър Бренууд и Ротбьоф да дойдат при мен.

– Какво ще правиш? – попита Ранулф.

– Прави, каквото ти казвам – смърти го Корбет. – Трябва да се върнеш до три дни.

Ранулф и Малтоут тръгнаха, а няколко минути по-късно сър Питър Бренууд, Нейлър, отец Томас и Ротбьоф влязоха в стаята.

– Искал си да ме видиш, сър Хю? Реших да доведа и останалите.

– Да – промърмори Корбет, – хубаво е, че всички сте тук. Мисля – продължи той, – че знам как да заловя и убия Робин Худ.

В очите на Бренууд проблесна изненада.

– Какво е станало? – попита шерифът. – Откри ли предателя?

– Не, не – отвърна Корбет. – Мисля, че за да сложим край на престъпленията на разбойника, трябва да действаме стратегически. Според мен, игуменката на Кърклийс дава убежище на разбойника и му помага. Може би тя ще ни даде сведения къде да го открием. – Корбет се приведе напред. – Робин Худ със сигурност има съучастник в този замък, но той може да бъде всеки: готвач, прислужник или войник. Но нас не ни интересуват дребните риби. Стигнах до заключението, сър Питър, че разрешението на въпроса е стратегическо. Помолих граф Линкълн да доведе игуменката тук, за да я разпитаме. Ако получим нужните ни сведения, ще те помоля да обединиш сили с графа, за да обсадим разбойника в гората.

– Как може да стане това? – попита брат Томас. – Все едно да обкръжиш морето.

Корбет се усмихна и се почеса по главата.

– Може да ни отнеме седмици, отче, но е възможно. Сър Питър, ти помниш как действаше кралската войска в Шотландия.

Със зачервено от възбуда лице шерифът кимна.

– Сър Хю, досещам се какви са плановете ти. Да придвижваме войниците си от поляна на поляна, превръщайки всяка от тях в малка крепост.

– Точно така – отвърна Корбет. – Досега всички походи в гората бяха краткотрайни. Този път силите ни ще лагеруват там. Ще използваме войниците на Линкълн, остатъкът от хората на Гизбърн и крепостния гарнизон. Сър Питър, започни подготовката отсега. Нека всички бъдат в бойна готовност. Сигурен съм, че мастър Ротбьоф ще се погрижи за запасите, а мастър Нейлър – с организацията на войниците. Братко Томас, знам, че хората те обичат. Разчитам на теб да откриеш онези, които познават тайните пътеки из гората – Корбет се изправи. – Ще опитаме още веднъж и ако не успеем, сър Питър, ще се върна в Лондон, за да уведомя

негово величество, че с теб сме направили всичко възможно и оставяме решението в негови ръце.

Сър Питър се изправи.

– Сър Хю, в този случай съм съгласен с всичко, което каза. Ами смъртта на сър Юстас?

Корбет прехапа устни.

– Мисля, че знам как е умрял сър Юстас. По един или друг начин виното му е било отровено. – Той се огледа. – Къде е лекарят?

– Има някаква работа в града. Корбет кимна.

– Засега достатъчно, сър Питър. Всички имаме работа. Ранулф и Малтоут носят съобщения до Линкълн. Очаквам графа тук след три дни.

Писарят изчака сър Питър и придружителите му да излязат, заключи вратата след тях, въздъхна с облекчение и легна, за да навакса пропуснатия сън.

Събуди се късно следобед и от кратката разходка из замъка разбра, че сър Питър вече е започнал подготовката. В конюшните и ковачниците цареше оживление. Коняри почистваха конете, сарачи поправяха седла, прислужници изнасяха припаси от избите към малките постройките във вътрешния двор. Корбет обикаляше усмихнат, после се измъкна през страничната порта и пое по горещите, вонящи улици на Нотингам. Известно време се разхожда между сергиите на пазара и когато се увери, че никой не го наблюдава забърза, пресече улицата и позвъни в манастира на францисканците.

Игуменът не се зарадва да го види.

– Мирските неволи трябва да останат пред прага на манастира! – отсече той.

– Не, отче, този манастир е в центъра на събитията – отвърна Корбет. – Трябва да видя брат Уилям. Моля те учтиво, но ако не се отзовеш, ще използвам властта си.

Игуменът направи гримаса, но нямаше избор и поведе Корбет към килията на стария разбойник. Брат Уилям също посрещна хладно писаря.

– За Лондон ли заминаваш, сър Хю? Да се сбогуваш ли си дошъл? – В очите му се четеше предпазливост. Корбет разбираше, че той води този разговор само за да изчака игумена да се отдалечи.

– Ще се върна в Лондон, след като заловя разбойника Робин Худ – отвърна писарят. – А ти, братко, ще ми помогнеш.

Монахът седна на стола си.

– Аз съм Божи човек и мирските неволи не ме интересуват.

– За втори път чувам това – отвърна Корбет. – Бог знае, че можеш да ми помогнеш, братко. – Той извади меча си.

Очите на брат Уилям се разшириха от страх.

– Какво е това? – уплашено попита той.

– Нашето минало никога не ни оставя на мира – продължи Корбет спокойно, докато отстъпваше заднешком към вратата. – Точно когато мислим, че всичко е забравено, нещо изскача и ни препъва. Не ти мисля злото, братко, точно както... – Корбет отвори вратата и опря острието на меча под брадичката на едрия градинар, който стоеше отвън. После се усмихна. – Защо подслушваш, Джон Литъл? Или предпочиташ да те наричам Малък Джон?

Огромният мъж, чиято металносива коса стигаше до раменете, замръзна с ръце, свити в юруци. Мечът на Корбет не трепна. Писарят чу, че брат Уилям се раздвижва зад него.

– Не прави глупости, братко! – извика той през рамо. – Все пак си Божии човек. Кълна се в името Божие, че не ти мисля злото. А ти, Джон Литъл, си обявен за разбойник. Всеки би могъл да вземе главата ти. Но ние имаме за какво да си поговорим, нали?

Ясните сини очи на великана не слизаха от лицето на Корбет и писарят разбираше, че се чуди дали да го нападне или не.

– Не ти мисля злото, Джон Литъл – тихо повтори Корбет – Ела. – Той го покани с жест да влезе. Мъжът наведе глава и пристъпи в килията на брат Уилям.

Два часа по-късно Корбет си тръгна. Нито Джон Литъл, нито монахът бяха особено разговорливи. Бяха отказали да отговарят на въпросите му, но изслушаха всичко, което им каза. Най-накрая Корбет бе поискал перо и пергамент. Написа писмо, с което ги призоваваше като кралски пратеник в замъка Нотингам и им гарантираше безопасност по пътя към него.

Следващите няколко часа писарят прекара, наблюдавайки как Бренууд се подготвя за похода в гората. Останалото време прекара сам, обмисляйки теориите си, като всеки способен писар, който подготвя доклад за краля. Опитваше се да овладее нервността си. Надяваше се Ранулф да си свърши работата и Малтоут да успее да стигне до краля.

На следващия ден Корбет посети лейди Алиша в кръчмата и внимателно я разпита. Откри, че е умна, духовита и очевидно нямаше нищо общо с престъпленията на брат си. Изслуша смаяно обещанията, които Ранулф й беше дал от негово име.

– Вярно е, милейди – успокои я той, изправяйки се. – Когато тръгна

на юг, за мен ще е чест да се присъедините към нас. Ще се погрижим да ви настаним при монахините.

Благодарностите на момичето все още звучаха в ушите му, докато се връщаше към замъка.

По-късно същия ден той присъства на погребението на Рахийър, слушайки с половин ухо как свещеникът описва „ужасното убийство“ на странника. Корбет наблюдаваше как откарват тялото на гробищата и придружи разплакалата Алиша, подкрепяна от съпругата на кръчмаря, обратно до стаята ѝ.

Тази нощ той си легна рано, но сънищата му бяха изпълнени с кошмари – изгубен в гъста, тъмна гора, където дърветата оживяваха и го преследваха, най-накрая той се пробуди, облян в пот. Прекара следващия ден в стаята си; внимателно прегледа предметите, които беше взел от стаята на сър Юстас и едва не извика от облекчение, когато чу виковете на стражите и тропота на множество конници, които влизаха през средната порта.

Той се приведе в приличен вид и слезе в залата, където потъналият в прах Ранулф полагаше всички усилия да настани стария, но още буен боен кон на граф Линкълн колкото се може по-удобно.

– Корбет, проклет драскачо! – извика графът, чието свирепо лице беше обляно в пот, а изпъкналите му сини очи гледаха гневно писаря, сякаш беше виновен за тежкото му пътуване. – Хайде, човече – извика графът на Ранулф. – Искам вино! Здравей, Бренууд! – извика той, когато шерифът влезе в залата. – Не можеш да хванеш един проклет разбойник, а? За Бога, някой да ми свали ботушите. Божичко, задникът ме боли като на булка след първата брачна нощ.

Корбет сподави усмивката си. В себе си беше доволен от грубоватия тон, с който старият воин се отнасяше към всички наоколо. Но Хенри дьо Лейси, граф Линкълн не беше глупак и лукаво му намигна.

– Доведе ли хората си, милорд?

– Всички гадни мързеливци! Войници, рицари и повече стрели, отколкото косми имам по задника. А повярвай ми – графът изрева от смях, – задникът ми е много космат! Но излез вън и виж сам!

Корбет се възползва и слезе във вътрешния двор, пълен с мъже, носещи червено-зелената ливрея на графа.

– Малтоут замина за Лондон – промърмори Ранулф, който се бе приближил към него. – Старият граф е истинско чудовище, господарю! Ругае всички и е изпил поне една кана вино, откакто влезе в Нотингам!

– Старият граф – бавно отвърна Корбет – е хитра лисица и според

мен знае защо е тук. – Той се усмихна на озадачения Ранулф. – Почакай малко и всичко ще ти се изясни. О, между другото, лейди Алиша ти праща поздрави.

Върнаха се в залата, където Линкълн беше захвърлил ботушите си в един ъгъл. Един оръженосец се опитваше да му обуе обувки, друг беше подгизнал от водата, която му поднасяше, за да измие ръцете и лицето си. Графът ревеше да му донесат чаша испанско вино, за да разкваси пресъхналото си гърло.

– И между другото – изкрещя Линкълн – доведох онази дебелогъза игуменка! Ама че високомерна кучка! Тъпата гъска беше полуприпаднала, когато я видях за последно, Корбет! Не е ли чувала досега мъжки ругатни?

Ранулф с такава мъка се опитваше да съдържи смеха си, че господарят му се уплаши да не получи удар. Докато излизаше от залата, в ушите му кънтеше гласът на стария граф, който ревеше на Бренууд, че не е пътувал чак до Нотингам за купа задушено и се надява, че ще вечеря добре.

Корбет подуши уханията от кухнята и разбра, че Бренууд подготвя пиршество, за да отпразнуват предстоящия поход срещу Робин Худ.

– Само почакай да видиш игуменката – прошепна Ранулф, който още не успяваше да съдържи смеха си.

– Какво искаш да кажеш?

– Чувал ли си историята за похотливия писар, мелничарската дъщеря и съпругата на мелничаря?

– Не, защо?

– Ами – засмя се най-после Ранулф, – игуменката вече я знае. Линкълн настоя да я разкаже на висок глас, разкрасена с няколко негови добавки.

Лейди Елизабет Стейнъм бе успяла да си възвърне поне част от достойнството, когато Корбет я посети в удобните ѝ покои над средната порта. Въпреки това тя се тресеше от гняв, лицето ѝ беше пребледняло, а от тъмните ѝ очи струеше неприкрита злоба.

– Масър Корбет – произнесе тя с отвращение.

– Милейди, наричат ме сър Хю.

– Наричай се, както щеш! Ще се оплача на краля, задето ме извлякоха от манастира и ме принудиха да пътувам дотук в компанията на онзи безбожник! – Тя посочи с пръст Ранулф.

– Ранулф-ат-Нюгейт, милейди.

– Да, и онзи сквернословен граф...

– Говорите за братовчедна на краля Хенри дьо Лейси, граф Линкълн, настойник на Уелския принц и най-добре проявили се военачалник в Гаскония.

Игуменката прехапа устни, осъзнавайки, че е стигнала твърде далеч.

– Какво искаш? – рязко попита тя, отпусвайки се на един стол.

Корбет кимна на Ранулф.

– Изчакай отвън – после погледна към младата монахиня, която придружаваше игуменката. – Ти също. – После се усмихна. – Прислужникът ми ще ви позабавлява с много интересни истории.

Лейди Елизабет се надигна.

– А ти, милейди, седни! – нареди Корбет. – Ще ти отнема малко време. Ако беше споделила с мен, кралския пратеник, истината още първия път, тази среща нямаше да е необходима. Ако не искаш да говориш сега, отнеси се до краля. Уверявам те, че ще прекараш остатък от живота си на хляб и вода в някой отдалечен манастир на другия край на кралството.

Ранулф дочу последните думи, докато затваряше вратата. Беше изкушен да подслуша какво ще си говорят, защото знаеше, че господаря „Кисела физиономия“ е пипнал пляката си. Но вратата беше дебела, а младата монахиня – доста хубавичка. Скоро тя се кикотеше на разказа му за жената и дъщерята на мелничаря, и похотливия писар.

Час по-късно Корбет напусна стаята с усмивка на лицето.

– Мисля, че игуменката се нуждае от теб – подметна той на монахинята. – Трябва да си разопакова багажа и да се приготви за пиршеството довечера. А ти, Ранулф...

Той хвана прислужника си за лакътя и го поведе надолу по стълбите, нашепвайки му какво трябва да направи същата вечер. После се върна в стаята си, приготви се, уви нужните му предмети в наметката си и слезе в голямата зала за тъй самонадеяно обявеното от сър Питър „победно пиршество“.

Шерифът беше направил всичко възможно, за да преобрази залата. Подът беше почистен, гоблени висяха по стените, а голямата маса бе свалена от подиума, за да побере не само служителите на сър Питър, но и дьо Лейси, Корбет, Ранулф и мрачната като буреносен облак игуменка. Стенни факли разпръскваха мрака, а масите, покрити с бели покривки, бяха облени в светлината на свещите. Готвачите на сър Питър бяха подготвили истинско пиршество: овнешко с маслини, еленско, пиле с пълнеж от грозде, фазан със сос, купи салати, желирана щука, задушени

зеленчуци в масло и най-хубавите вина от избата на замъка. Всички освен Корбет се тъпчеха и наливаха здраво, макар че Линкълн го наблюдаваше неотклонно, надушил, че в цялата работа има нещо гнило. Щом отсервираха съдовете от основното ястие, сър Питър се изправи и произнесе възторжена реч в чест на бойните успехи на граф Линкълн.

– Е, Корбет – заключи той усмихнат, – ти си създателят на този грандиозен план. Време е да ни го разясниш.

– Първо ще ви разкажа една история – каза Корбет, изправи се и огледа залата. После застана зад стола си и се подпря на него. – Преди много години това кралство било разкъсвано от гражданска война. – Той погледна към дъо Лейси, който нервно се размърда. – Симон дъо Монфор, граф Лестър, се изправил срещу негово величество краля. Дъо Монфор имал мечта, която се превърнала в кошмар поради предателство и измяна, но идеята му била, че всички са равни пред закона. Дъо Монфор бил победен, но един от последователите му, Робин от Локсли, последвал мечтата му, макар и с известна изгода за себе си. Той се обявил срещу жестоките закони, срещу браконьерите и станал разбойник в Шърудската гора, където ограбвал богатите и помагал на бедните. Преследвал рицари, шерифи и лесничей, но доколкото знам, никога не вдигнал ръка срещу невинен мъж, жена или дете.

Корбет огледа мълчаливите си сътрапезници. Бренууд изглеждаше озадачен, Нейлър – мрачен, а Ротбьоф беше стиснал главата си с длани. Лекарят Маре дремеше, но брат Томас слушаше внимателно, както граф Линкълн и игуменката, която, съдейки по пламналите ѝ бузи, беше пийнала доста, за да се успокои. В отсрещния край на залата стояха оръженосците на Линкълн и войниците от гарнизона. Ранулф, който бе запречил вратата, му кимна небрежно, което означаваше, че зад себе си има достатъчно мъже, за да овладеят положението. Корбет въздъхна доволно.

– Този разбойник станал толкова известен, че принудил самия крал да дойде на север, а после негово величество опростил престъпленията на Робин Худ. Разбойникът приел условията и разпуснал бандата си. Уил Аления влязъл в манастир, помощникът му Малкия Джон се върнал в село Хавърсейдж, а любимата на Робин лейди Мериън се оттеглила в абатството Кърклийс. Самият Робин отишъл да се бие в Шотландия, но се отвратил от кръвопролитията и помолил краля писмено да бъде освободен от военна служба. Едуард, който харесва хората като Робин, му дал разрешение да се прибере у дома и изпратил копие от заповедта за неговото безопасно преминаване на шерифите сър Юстас Веки и Питър

Бренууд. Робин Худ тръгнал на юг с двама спътници – Уилям Голдбърг и мъж на име Томас.

– Двама спътници ли? – попита брат Томас.

– Да, те също са упоменати в писмото на краля.

– Всичко това го знаем – прекъсна го Нейлър. – А после по някаква странна причина разбойникът нарушил обещанието си и се върнал в Шъруудската гора.

– Не – усмихна се Корбет. – Грещиш. Робин дошъл на юг, само за да намери смъртта си! Нямам намерение да го преследвам утре, сър Питър, излъгах те, за да бъда в безопасност до пристигането на граф Линкълн.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Разнесоха се шумни протести, но писарят мълчеше. Най-накрая Линкълн вдигна ръка и му даде знак да продължи.

– Робин от Локсли се завърнал – продължи Корбет и застана зад стола на игуменката, – посетил имението си в Локсли, отдал почит на стария отец Едмънд, после подновил пътуването си, нетърпелив да се види с лейди Мериън в абатството Кърклийс. Надявал се и че Оръжено-сецът му, Малкия Джон, ще го чака там, защото така се били разбрали. Но докато вървели по пустия път през гората, той и двамата му спътници били подло нападнати. Уилям Голдбърг и Томас били убити на мястото. Робин оцелял, но бил смъртно ранен. Може би е изпъзлял и се е скрил, но във всеки случай убийците му решили, че е мъртъв – Корбет потупа игуменката по рамото. – Но той бил издръжлив и успял да стигне до абатството Кърклийс, защото подозирам, че засадата била близо до портите, където го очаквал Джон Литъл. И добре, че било така, нали, милейди?

Игуменката примигна.

– Майка Елизабет – продължи Корбет – ми каза, че Робин пристигнал на кон в Кърклийс, но излъга. Робин бил лош ездач и със сигурност е вървял пеша. Освен това ми каза, че Малкия Джон бил с него. Още една лъжа. Те имали среща в абатството.

– И? – извика Линкълн. – Какво станало после?

– Умиращият Робин бил отведен в празната и отдалечена къщичка на вратаря в Кърклийс. Така ли е, милейди?

– Вярно е – отвърна игуменката, сплела здраво пръсти и забила поглед в масата. – Разбойникът имаше голяма и кървяща рана на шията. Направих каквото можах.

Корбет огледа седящите край масата. Бренууд седеше като издялан от мрамор с отворена от изумление уста.

– Ранулф! – извика писарят. – Доведи Джон Литъл! Ранулф влезе в залата, следван от великана, който пристъпваше тежко като мечка. Най-отзад вървеше брат Уилям. Нейлър се изправи и блъсна назад стола си.

– Този човек е разбойник извън закона! – извика той и ръката му посегна към камата. – Всеки, който го види, може да го убие без предупреждение!

– Ако още веднъж ме прекъснеш – заяви рязко Корбет, – ще

накарам граф Линкълн да те обеси на гредите на тавана в тази зала! Мастър Литъл, чу какво казах. Истината ли говорих?

Парцаливият брадат гигант кимна. Дори Корбет потръпна от омра-зата, която излъчваха очите му.

– Робин умираше – започна Малкия Джон с изненадващо мек глас, макар и на груб диалект. – Монахинята е права. Тя направи каквото мо-жа, но Бог знае каква отвара даде на Робин. След като я изпи, силите му се възвърнаха донякъде и той ми поиска лъка – очите на великана се из-пълниха със сълзи. – Умираше, затова ме накара да отворя прозореца Сложих стрела и му помогнах да опъне тетивата. Той я изстреля надалеч в парка – Малкия Джон замълча. – После се разсмя. Знаеше, че игу-менката го мрази, но не може да му откаже християнско погребение. Ка-за ми да открия къде е паднала стрелата и да го погребам там. След това девойката Мериън – великанът се изкашля, – лейди Мериън, дойде при нас. Силите напусаха Робин. – Той сви рамене и закърши огромните си ръчища. – И това беше всичко. С помръкването на светлината отпаднаше и Робин.

Известно време поспа, бълнувайки за дните в гората. Понякога се смееше, друг път викаше името на Мериън. Един-два пъти повика и мен. Накрая притихна Лейди Мериън беше смазана от скръб. Наведох се над леглото. Очите на Робин бяха затворени, а лицето – студено.

Мъжът се почеса по брадата. Въпреки огромния си ръст и шкембе, приличаше на малко момченце, което си припомня ужасна случка.

– На другата сутрин излязох навън. Минаха много часове преди да открия къде е паднала стрелата. После изкопах гроба. Тя – той посочи игуменката, – тази високомерна кучка възрази! – Той се усмихна мрачно. – Но аз я заплаших, че ще ѝ счупя врата, ако ми попречи. Довърших гроба. Преди да умре, Робин ми беше разказал за бедните Уилям и То-мас, затова се върнах по пътя и открих трупове им. И двамата бяха мъртви, стрелите ги бяха улучили в гърдите и вратовете. Погребях ги за-едно с Робин. Гробът беше дълбок и широк. Затрупах ги и се върнах в манастира, за да утеша лейди Мериън, но тя беше обезумяла от скръб. Казах на игуменката, че ще идвам от време на време, за да се грижа за гроба. Така и не успях. Не исках да ме виждат на публично място. Кол-кото до лейди Мериън... – Малкия Джон сви рамене.

– Тя е мъртва! – намеси се игуменката. – Толкова се беше надявала на връщането на Робин. След смъртта му заляня. Не се хранеше, не пи-ше вода, живееше в някакъв свой свят – очите ѝ рязко примигнаха. – Ка-зах на монахините, че е заминала с Робин. Никой не знаеше истината.

Но аз не тая злоба към мъртвите. Робин е мъртъв, както и любимата му. Погребах я до него.

Корбет погледна строгото изопнато лице на игуменката Чудеше се дали тайно не е обичала Робин и по-късната ѝ омраза не беше предизвикана от неговото безразличие.

– Какво искаше да каже Малкия Джон с онази отвара? – попита той.

Игуменката поклати глава.

– Защо не съобщи на краля за смъртта на Робин? – извика Линкълн. – Все пак той беше под кралска защита и носеше писма за безопасно преминаване.

– Как бих могла? – възрази тя. – Робин беше убит близо до Кърклийс! Чу какво каза Малкия Джон – всички знаеха, че не обичам Робин. В крайна сметка – тя погледна гневно Корбет – аз бях една от малкото, които знаеха, че той се връща!

– Помислих за това – обади се Малкия Джон. – Робин не знаеше кои са убийците му, каза, че били маскирани и с качулки. Дойдох в Нотингам, за да потърся брат Уилям. А после – мъжът се почеса по главата – започнах да се чудя. Робин беше нападнат на тринайсети декември. Убийците трябва да са го причаквали. Реших, че много хора са знаели за заминаването му от Шотландия, но малцина са могли да проследят пътя му. Само кралят и писарите му в Уестминстър или някой тук, който е получил писмо, че Робин се връща. Единствените, които са знаели това, бяха шерифите сър Юстас Веки и сър Питър Бренууд. И, разбира се, техният писар.

– Малкия Джон сподели тревогата си с мен – намеси се брат Уилям. – Аз също се уплаших. Помолих игумена да го назначи за градинар и той се съгласи. Изслушах онова, което Джон ми каза и стигнах до две заключения. Убиецът беше или негово величество кралят, или някой от Нотингам. – Брат Уилям погледна към сър Питър Бренууд. – Кралят обичаше Робин и не би вдигнал ръка срещу него по такъв подъл начин. Оставаше само едно – някой от Нотингам, който познаваше Робин, беше тръгнал на юг и организирил засадата. Бог знае, че в това графство има достатъчно лордове, които мразеха Робин. Отначало помислих, че убийството му е акт на отмъщение, но после чухме загадъчните истории, че Робин отново вилнеел в Шъруудската гора, но вече бил различен. Купувал мълчанието на селяните, но вдигал ръка срещу всекиго, бил безмилостен спрямо онези, които не му се подчинявали, дори избивал някогашните си другари. – Брат Уилям избърса уста с опакото на

ръката си. – Разбира се, знаех, че това не е Робин от Локсли, а някой, който използва името му – той разпери ръце. – Но какво можехме да направим? Дори да кажех, че това не е истина, кой щеше да ми повярва? Какви доказателства имах? Колкото до Малкия Джон, ръстът му прече-ше да се появи по улиците на Нотингам. Затова и двамата се скрихме в манастира, където никой не можеше да ни причини зло, защото кому можехме да се доверим? На никого, дори на теб, кралски пратенико. Корбет потупа гиганта по гърдите.

– Ти ли изстрелваше огнените стрели?

Лицето на Малкия Джон засия в беззъба усмивка.

– Три огнени стрели – повтори Корбет. – Твоят реквием на всяко тринадесето число от месеца, денят, в който умрял Робин.

– Той ги изстрелваше – намеси се брат Уилям. – Промъкваше се през страничната порта и ги пускаше в нощното небе. Беше молитва и напомняне към убиеца на Робин в Нотингам, че Бог ще успокои душата на мъртвия ни приятел.

– Но не сте разбрали кой е убиецът – продължи Корбет. – В това се е криела смъртоносната сила на неговия план. Игуменката не е можела да разкрие истината за смъртта на Робин. Кой би ѝ повярвал? Някои дори биха я обвинили, че има пръст в убийството му. Все пак, нейната неприязън към родственика ѝ била добре известна.

Малкия Джон може и да е подозирал нещо, но той е разбойник и можел да бъде убит без предупреждение. Брат Уилям нямал доказателства. И както каза той, всеки от старите другари на Робин, който би могъл да заподозре нещо, също бил убиван. – А сега – Корбет бързо тръгна към горната част на масата, – милорд Линкълн, искам по един войник да застане от всяка страна на сър Питър, писаря му Ротбоф и мастър Нейлър. – Корбет извади камата си и застана зад якия сержант. Бренууд седеше прегърбен на стола си. Ротбоф примигваше като подплашен заек, но Корбет видя, че Нейлър пхна ръце под масата.

– Ако обичаш, сър – нареди му той, – сложи ръцете си така, че да ги виждам.

Сержантът погледна през рамо. Зад него беше пълно с войници. Макар и неохотно, той се подчини. Линкълн изрева някакви заповеди. Бренууд, Нейлър и Ротбоф не оказаха съпротива, когато им взеха мечовете.

– В замъка – продължи Корбет – сър Юстас Веки сигурно си е помислил, че кошмарът му започва отново. Бил преследвал Робин в миналото, а сега разбойникът се върнал и създавал още повече неприятности.

Едва ли старият шериф е знаел какво е станало, но когато престъпленията на разбойника започнали да стават все по-тежки, той заподозрял, че в замъка има предател и то високопоставен. Самотник и мнителен човек, Веки не се доверявал на никого, но когато умът му започнал да блуждае, езикът му се развързал. Може би е намекнал нещо или изречението му е подсказало, че знае повече, отколкото показва. Затова трябвало да умре и ти, сър Питър, си го убил, както си убил Робин Худ и си заел мястото му в Шъруудската гора!

– Това са глупости! – извика Бренууд, опитвайки да се защити. – Милорд Линкълн, писарят бълнува. Трябва да е полудял!

Възраженията му бяха опровергани от израза на лицето му и едрите капки пот, които се стичаха по бузите му. Един от рицарите на Линкълн го хвана за рамото и го бутна да седне.

– Ти си убиец, сър Питър – продължи Корбет спокойно, гледайки го от другата страна на масата. – Мразел си Робин от Локсли заради предишни унижения, които си понесъл от него. Не ти се е нравело и че кралят го помилвал. Подозирам, че си намразил дори краля, задето е проявил милосърдие към човек, когото ти би убил. Двамата със сър Юстас сте получили писмото от кралската канцелария в Уестминстър, в което се казвало, че Робин се връща в Нотингам и е под кралска закрила. Запомнил си датите и си планирал засадата. Двамата ти подчинени Нейлър и Ротбьоф също са замесени. Сигурен съм, че когато свърша разказа си, поне един от тях ще бъде достатъчно умен, за да стане кралски свидетел и да потвърди думите ми. Убили сте Уилям Голдбърг и Томас и сте сметнали, че Робин от Локсли също е мъртъв. Може би в началото си мислел да спреш дотам, но след това си съзрял златната възможност. Какъв прекрасен начин да очерниш името на мъртвеца и да си отмъстиш на самия крал, като същевременно си напълниш джобовете! А и било толкова лесно. Кой можел да докаже какво си направил? Всички – от краля в Лондон до последния крепостен селянин в Нотингам – смятали, че Робин от Локсли се е върнал към старите си навици. Както стана ясно, само още трима души са знаели за смъртта му. На единия, бивш разбойник, никой нямало да повярва, а и можел да бъде убит без предупреждение. Монахът бил стар и слаб, затворен в килията си, а игуменката мразела Робин.

– Но това е невъзможно – обади се Линкълн. – Как е стигал Бренууд от замъка до гората?

– Милорд, под този замък има лабиринт от тайни тунели и проходи, известен само на малцина. Всички са загрижени, че някой може да се

промъкне в крепостта по тези пътища, но разбира се, те биха могли да бъдат използвани и за да излезеш оттук, както отлично е знаел сър Питър – Корбет отпи от виното си, преди да продължи. – През последните три години изучавах нападенията на разбойника. Те не ставаха ежедневно, а веднъж-два пъти месечно, като най-големият удар беше нападението над кралските бирници. В ролята си на разбойници сър Питър, Нейлър и Ротбьоф напусkali замъка по тайните проходи. Може би понякога писарят е оставал тук, за да прикрие отсъствието на господаря си. Някои от тунелите, доколкото разбирам, водят до града, а един-два излизат далеч отвъд градските стени. В някой от тях Бренууд и Нейлър се преобличали в зелено, слагали маски и качулки и отивали на предварително уговореното място за среща в гората. Тези двама разбойници, които мастор Нейлър каза, че е заловил, ни разкриха, че хората на Робии Худ се събирали на определено място, когато получили сигнал. Да вземем например нападението над бирниците – Корбет почука с пръсти по колана си. – На сър Питър са му били необходими не повече от няколко часа. Нейлър е играел ролята на Малкия Джон, а прислужницата от „Синият глиган“ – на девойката Мериън. Разбойниците се събирали, получавали заповеди и нападали.

– И ти твърдиш, че сме можели да направим всичко това? – презрително попита Нейлър.

– Да – отвърна Корбет. – Прислужницата от кръчмата не е знаела кои сте всъщност, но е играела ролята си. Останалите разбойници били извикани преди бирниците още да напуснат Нотингам, следвани отблизо от някого от вашите хора. Кавалкадата се е движела по-бавно от пешаците през гората – Корбет присви очи срещу пламъка на свещта. – Уилоуби каза, че бил заловен късно следобед и заспал след мрак. Не повече от пет-шест часа. Щом заспал, спътниците му били избити, плячката – разделена и Бренууд се върнал в замъка. – Корбет посочи към Ротбьоф. – Може би ти си останал тук, за да прикриеш отсъствието на сър Питър, казвайки, че е в стаята си или в града? Пък и кой ли би го забелязал? Отец Томас, който имал работа в енорията си? Горкият стар Веки, който бил притеснен и объркан? Или Лъокроа, слабоумен и разтревожен за господаря си?

– Но в такъв случай – обади се брат Томас, – все някой щеше да разпознае Бренууд.

– Стига, отче. С маска и качулка и умишлено преправен глас? Говорел е малко. Не ми ли каза самият ти, че разбойникът дошъл в църквата? Е, заподозря ли нещо?

Брат Томас се усмихна и поклати глава.

– Не, разбира се, отче – продължи Корбет. – За теб Робин е бил още жив. А и кой би заподозрял, че честният пазител на закона се преоблича като разбойник? Прислужницата от кръчмата? Както казах, тя изиграла своята роля. Утре сутрин, когато се събудят, тя и баща ѝ ще открият, че хората на лорд Линкълн претърсват всяко кътче от къщата им.

– Подозирал ли е нещо Веки? – попита отец Томас.

– Не! Бил е прекалено зает да търси предателя в замъка, който осигурявал на разбойниците жизнено важни сведения. Бренууд умело планирал смъртта му. – Корбет извади вързопа изпод стола си и измъкна от него изцапана ленена кърпа. – Помниш ли къде видя това за последен път, лекарю?

– Да – извика лекарят, взирайки се през масата. – Това е кърпата от спалнята на Веки. С нея е избърсал устата си.

– Не, не е! – отвърна Корбет. – Когато сър Юстас се качил в стаята си, носел чаша вино. Изпил го, после с Лъокроа хапнали от сладкишите. След това сър Юстас си измил ръцете и лицето. Взел кърпа, подсушил се и си легнал – Корбет задъвка устната си и погледна към Бренууд. – Но ние двамата знаем, сър Питър, че кърпата, която Веки е използвал, била покрита с най-силната отрова, която си успял да купиш от вещицата Хеката – смъртоносна беладона. Да, чувал съм за един случай в Италия, когато жена наксиснала ризата на съпруга си в подобна отвара и го убила. Естествено, Лъокроа не би използвал кърпата на господаря си, чудя се дали това искаше да каже с последните си думи. Помниш ли, Маре? „Господарят ми беше спретнат човек“.

– Да – отвърна лекарят. – Прав си, сър Хю. Веки си е легнал, а устните и ръцете му са били покрити с отровата.

– Онова, което улеснило нещата още повече продължи Корбет – било, че сър Юстас имал ранички по устата. А сега, лекарю – Корбет му подаде мръсната кърпа, – вземи една свещ и погледни тази, която беше оставена в стаята на Веки. Припомни си какво ти казах и ми отговори: какво не е наред с нея?

Маре го послуша. Отначало поклати глава, но после усмихнат вдигна поглед.

– Ясно е – каза той. – Има петна от сладкишите и от кръв, но са доста раздалечени. Би трябвало да бъдат на едно и също място, размесени.

– Именно! – отвърна Корбет, взе кърпата и я хвърли към Линкълн. – Така заключих и аз, когато я огледах отново.

– Но сър Питър също беше зле – възкликна Маре.

– Мисля, че и това има своето обяснение. Спомни си, че сър Питър е дошъл при теб едва след като сте открили тялото на сър Юстас. Това би могло да се дължи на опита му да се представи като друга възможна жертва, а може да се е отровил или да е решил, че се е отровил, докато е оставял кърпата. – Корбет направи гримаса. – Кой би го заподозрял? Може би Бренууд я е сложил в стаята на Веки преди да започне пиршеството. Това е било единственото, което сър Юстас не би поделил с Лъокроа, обикновен слуга.

– Така е, сър Хю – обади се брат Томас. – Помня онази сутрин. Сър Питър дойде в стаята на Веки с ръкавици. Сигурен съм – спокойно продължи той – че тези ръкавици заедно с напоената с отрова кърпа, са били изгорени.

– Ами Лъокроа? – попита Маре.

– Трябвало е да умре. Винаги съществувал рискът, че може да е забелязал нещо или Веки да е споделил подозренията си с него. Помниш ли, сър Питър, че те попитах защо Лъокроа би се обесил в избите? Ти каза, че сигурно е било, защото замъкът беше нападнат или пък Лъокроа е търсел още вино; все пак, намерихме едно отворено буре. Разбира се, сега вече зная истината. В замъка имаше достатъчно вино, а избата с тайните си врати и проходи би била последното място, където някой би отишъл да се скрие. Лъокроа не беше толкова глупав, колкото изглеждаше. Може би е търсил тайния проход за излизане от замъка. Може би дори е заподозрял истината след смъртта на господаря си и е стигнал до заключението, че може да открие плячката на разбойниците. С други думи, милорд Линкълн, ако негово величество кралят реши да си върне данъците, сигурен съм, че ще ги открием някъде из избите или тайните проходи на този замък. – Корбет замълча и погледна към Бренууд, който си беше възвърнал спокойствието и отвърна хладно на погледа му. – Останалото беше лесно. Ние влязохме в гората, но ти вече беше разпратил заповедите си и ни вкара в засадата. Същото е станало с бедния Гизбърн – Корбет се усмихна тъжно. – Онзи ден всичко беше объркано. Аз заминавах за Кърклийс. Ти, сър Питър, беше привидно ядосан на Гизбърн и побърза след него, за да не разбере никой какво е станало. Нейлър и Ротбоф са останали, за да прикрият отсъствието ти, а ти си минал по тунелите, събрал си разбойниците и си приклешил хайката.

Корбет погледна към граф Линкълн, който седеше, замаян от чуто.

– Милорд, ти се съмняваше дали някой от замъка би могъл да влезе

в гората и да се върне. Нотингам е малък град. Дори улиците да са оживени, ще стигнеш стените му за двадесетина минути. Можеш ли да си представиш колко по-бързо би станало това по подземен тунел? Кой знае? Може би ще открием някой от проходите. Смятам, че след като е напуснал избата със Питър е можел да се озове в сърцето на Шъруудската гора, да издебне Гизбърн, да го убие и да се върне в замъка, отсъствайки не повече от четири-пет часа. И кой би забелязал? Докато е бил жив, със Юстас бил с разстроен ум, а и вездесъщият Ротбоф винаги е бил готов да каже, че със Питър е отишъл тук или там. И за да е във всякакви подозрения, понякога Бренууд оставал в замъка, а вместо него отивал Нейлър.

Корбет седна и се огледа. Не бе виждал толкова вцепенени хора, такава благодарна публика.

– Разказът ми почти приключи – тихо забеляза той. – Хитър план, макар и от самото начало с недостатъци. Когато записах какво ми се беше случило, започнах да долавям някаква закономерност. – Корбет започна да изброява на пръсти. – Първо, нападението над замъка през първия ми ден тук. Откъде знаеха разбойниците в коя стая съм? Второ, засадата в Шъруудската гора. Навремето съм го пропуснал, но припомнянето на миналото ни прави по-мъдри. Не е ли странно, че никой от нас не бе улучен от онези стрели? Бренууд и Нейлър трябваше да ме опазят, защото убийството на кралски пратеник щеше да доведе нещата твърде далече – Корбет млъкна и се загледа в масата. Беше сигурен, че Бренууд едва съдържа усмивката си. – Ти ще бъдеш обесен! – каза му писарят. – Ти си предател и убиец, както и Нейлър, Ротбоф и всички, които са ти помагали.

Мрачните му думи постигнаха желания ефект. С пребледняло и изтощено лице Ротбоф скочи на крака и събори стола си. Войниците на Линкълн се спуснаха към него.

– Вярно е! – извика той.

– Млъкни! – изръмжа Бренууд.

– За Бога! – Ротбоф се мятеше в ръцете на войниците. – Със Хю, аз съм служил на църквата. Моля това да бъде взето под внимание и ще призная всичко, до най-малките подробности.

Той млъкна и умолително погледна към Корбет.

– Ще се опитам да убедя краля да бъде милостив – отвърна тихо писарят.

– Млъкни, лъжлив негоднико! – разкрещя се Бренууд. – Жалък страхливец!

Но Ротбоф, окуражен от думите на Корбет, падна на колене.

– Вярно е! – захлипа той. – Бренууд мразеше Робин Худ. Беше направо обсебен от него. Откри тунелите, които водеха въвн от замъка. Той, Нейлър и аз често ходехме там. Сър Юстас никога не заподозря нищо. После, късно есента, точно след Все светии, пристигнаха писма, че Робин от Локсли се връща от Шотландия и Бренууд измисли плана. Излязохме от замъка по таен тунел, маскирани и с качулки. Двамата спътници на Локсли убихме на място, мислехме, че и той е мъртъв – Ротбоф облиза устни. – Бързахме, уплашени, защото се намирахме много близо до Кърклийс. Взехме вещите му, включително пръстена с печата. Отначало Бренууд се успокояваше с мисълта, че разбойникът е мъртъв. Подправи писмата до управителя на имението му и продаде чрез него каквото беше останало в Локсли.

Ротбоф се канеше да продължи, когато Нейлър се пресегна през масата, сграбчи един нож и ревящ от ярост, се нахвърли върху него. Избиха оръжието от ръцете му и по нареждане на Линкълн грубо завързаха ръцете му зад стола. Ротбоф продължи да говори. Как Бренууд решил да се преструва на Робин Худ. Колко лесно било да се измъква в гората и да събира многобройните разбойници там. Как той и Нейлър планирали нападението над бирниците и други подобни засади. Как в началото сър Юстас не забелязвал нищо, но после започнал да подозира, че в замъка има предател и то с висок пост, тогава Бренууд решил да го убие.

– Убиха и други – хлипаше Ротбоф. – Единственият проблем бяха онези огнени стрели, които се появяваха на тринадесети всеки месец. Бренууд подозираше, че някой от старите другари на Робин знае истината, затова раздаваше жестоко правосъдие над всички разбойници, които му се противопоставяха. Уби Веки. Нейлър уби Лъокроа, Хеката и майстора на гатанки в кръчмата; сър Питър смяташе, че и той е шпионин. Кълна се, че това е истината! – извика той с обезумял поглед. – Ще се закълна в това и пред кралските съдии!

Линкълн се изправи.

– Сър Питър Бренууд, кралски помощник-шериф в Нотингам, питам те пред всички, можеш ли да се защитиш срещу тези обвинения?

Бренууд вдигна глава.

– Да се защитя? – прошепна той. – Да се защитя ли, глупав, пиян дъртако? Срещу какво? Че съм убил един разбойник и съм вършил същото като него? Щом кралят може да оправдае Робин от Локсли и да го приеме в двора си, защо да не оправдае и мен? – Той се обърна и ядно

изгледа Корбет. – Струваше си! – изръмжа Бренууд. – Видях сметката на онзи разбойник с неговото перчене, зелените му дрехи и любовта му към селяните. Направих две грешки. Не, три! Трябваше да му отрежа главата, както направих с онзи глупак Гизбърн. Трябваше да убия Ротбьоф. И най-вече, Корбет, трябваше да убия теб!

Линкълн тръгна покрай масата и нареди на войниците си.

– Изправете го!

Те бързо се подчиниха. Бренууд плю към Линкълн, който го удари по лицето, а после свали от врата му верижката, която свидетелстваше за поста му.

– Сър Питър, ти си крадец, убиец и предател! Арестувам те за държавна измяна, както и теб, Джон Нейлър. Колкото до теб – той погледна презрително към коленичилиия хлипащ Ротбьоф, – ти ще лежиш в затвора, докато кралят реши съдбата ти. Сър Хю – той насочи очи към Корбет, – сър Хю...

Писарят се приближи и погледна към Бренууд, който изглеждаше наперен, въпреки разрошената си коса и червенината там, където Линкълн го беше ударил.

– Грещиш, Бренууд – промърмори Корбет. – Робин от Локсли беше разбойник, но и мечтател, идеалист. Обичаше истински обикновените хора, а ти си подъл убиец, крадец и предател. Използвал си поста си, за да извършиш хладнокръвно убийство, както и за да откраднеш парите на краля. Прости ми, Боже! Ти си единственият човек, когото съм пожелавал да видя мъртъв!

– Отведете ги! – нареди Линкълн.

Войниците избутаха тримата затворници навън, а Линкълн отиде начело на масата и наля вино. Пъхна една чаша в ръката на Корбет и каза на войниците си да затворят вратите на залата. После огледа събралите се.

– Робин от Локсли е мъртъв. Заслужаваше по-достойна смърт, както и останалите, които Бренууд хладнокръвно е убил. Предателят ще се изправи пред кралския съд в Уестминстър и ще бъде осъден набързо. За останалото, което чухте и видяхте тази вечер, сте длъжни да мълчите – той отпи от виното си. – Макар че, доколкото разбирам, истината скоро ще излезе наяве.

Линкълн огледа мрачната, изпълнена със сенки зала.

– Кралят трябва да дойде тук – промърмори той. – Това място трябва да бъде пречистено.

Графът повика един от рицарите от гарнизона, прошепна му нещо,

после погледна към игуменката.

– Милейди, ще ти дам подходящ ескорт обратно до манастира утре сутрин. Джон Литъл, предлагам ти да останеш в манастира при брат Уилям, докато не бъде подписана оправдателната ти присъда. За останалите – той сви рамене – всичко приключи. Свободни сте да си вървите.

Корбет и Линкълн наблюдаваха как всички излизат от залата, все още потресени и замаяни.

– Сигурно си прав, Корбет – промърмори Линкълн. – Ще открием много неща в избите. Може би утре ще посети лично Шъруудската гора и ще направя нещо, с което разбойниците там да ме запомнят.

– Ами хана „Синият глиган“? – попита Корбет. Линкълн се усмихна.

– Конниците ми ще те чакат там преди да съмне. Но слушай, сър Хю. Защо Ротбъф ти каза за Аления?

– Не можеха да сторят нищо на стария разбойник – отвърна Корбет. – Той беше нащрек и под закрилата на Светата църква. Затова Бренууд рискува. Казаха ми името на Аления, за да разбере дали старият монах знае нещо, както и за да видя справедливото възмущение на шерифа – той сви рамене. – Аления знаеше малко, но забелязах огромния градинар и започнах да се чудя дали това не е Джон Литъл и ако е така, защо се крие. Ако Бренууд знаеше за неговото присъствие, никога не би ме пратил там.

– Жесток човек – промърмори Линкълн.

– Да – отвърна Корбет. – Решен да играе и двете роли. Пожертва дори оръженосеца си Хобуел, за да поддържа заблудата. Всичко беше измама – прошепна той. – Игуменката неволно е била въввлечена в нея: не е можела да обясни смъртта на Робин или на Мериън, затова се преструвала, че двамата са избягали в Шъруудската гора. Престъпленията на Бренууд само подкрепяли думите й.

– Е, с това е свършено – отбеляза Линкълн. – Бренууд ще отиде в Уестминстър във вериги. Искаш ли ескорт до Лондон, Хю?

Корбет поклати глава.

– Сега с Ранулф вече ще бъдем в безопасност. Пък и трябва да се върна до Локали. Там живее един стар свещеник, който трябва да узнае истината.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Пазарът Смитфийлд в Лондон беше пълен с хора, още преди камбаните на близкото абатство „Сейнт Бартолъмю“ да зазвънят за утринна литургия. Тълпата се буташе, но не за да стигне до сергиите и павилионите, които бяха празни. Хората бяха привлечени от големия черен ешафод, издигнат в средата на площада, смаяни от пламъците, които изскачаха от големия меден казан и мрачния палач с червена маска. В единия ъгъл на ешафода имаше висок кол, бесилка с дълго висящо въже; помощникът на палача вече изправяше тясната стълба за мрачната церемония, която предстоеше.

Корбет също беше тук заедно с Ранулф. Малтоут беше предложил да се грижи за конете им в „Сейнт Бартолъмю“. Цял Лондон, дори знатните благородници и дами, облечени в коприна, се блъскаше около ешафода. Корбет бе дошъл само заради изричната заповед на краля.

– Ще гледаш как негодникът умира! – беше изревал Едуард. – Ще присъстваш вместо мен! А той ще умре!

Писарят вдигна лице, за да улови хладния утринен вятър. Мразеше екзекуциите. Искаше му се да вземе коня си и да препусне на север към Лейтън. Но кралят беше много настоятелен. Нейлър вече беше обесен, изкормен и разчекнат; осолените му крайници сега висяха от градските стени на Нотингам като предупреждение за всички. Ротбьоф имаше по-голям късмет – беше помолил да се ползва от привилегиите си на духовно лице, бе станал кралски свидетел и бе помилван при едно условие. Без храна, вода и никакви вещи той трябваше да отиде пеша до най-близкото пристанище. Оттам щеше да замине в изгнание, без право да се връща в Англия под страх от смъртно наказание. Господарят му Бренууд беше съден от специална съдебна комисия. Бившият помощник-шериф арогантно бе признал всичките си престъпления, присмивайки се открито на краля. После безизразно бе приел присъдата на върховния кралски съд да бъде отведен на „законното място за екзекуции и там, по време, посочено от съда, да бъде обесен, свален от бесилката още жив, изкормен, обезглавен и разчекнат. Главата му да бъде изложена на Лондонския мост, а четирите части от тялото му – изпратени в четири главни града на кралството.“

Корбет отвори очи.

– Не ме интересува какво казва кралят! – промърмори той с

крайчеца на устата си. – Щом доведат Бренууд, си тръгвам.

Ранулф кимна разсеяно. Мислеше си за прекрасната Алиша, сега сравнително заможна обитателка на манастира на миноритките и най-вече за собственото си участие в разгадаването на френския шифър. Той затвори очи и произнесе наум кратка молитва. Надяваше се Корбет да се окаже прав. Оставаше му само да чака и да се надява. По настояване на господаря му кралят беше затворил всички пристанища и ограничил презморските пътувания от и за Франция. Така Филип не можеше да разбере дали Ахитофел е успял или не. Според новините от Париж, очакваше се нещо да се случи. Гоше дьо Шатийон, чичо на Филип и главнокомандващ на френските армии във Фландрия, беше направил кратко посещение в Лувъра, а сега се връщаше към френската граница. Съюзниците на Едуард във Фландрия, кметовете и официалните представители на някои фламандски градове съобщаваха за раздвижване сред френските войски. Но от Куртре нямаше новини. Едуард беше запазил тайната колкото се може по-дълго и шпионите му във Фландрия съобщаваха, че в околността на града не се забелязва почти никакво движение.

Ранулф вдигна поглед, когато тълпата внезапно изрева. Зловеща, облечена в черно процесия, предшествана от звук на тръби, се появи на пазарния площад. Ранулф зърна полюляващите се черни пера, украсяващи главите на конете. Двама палачи, следвани от група градски сановници, обкръжиха дървената рамка с опъната волска кожа, за която бе привързан Бренууд. Кралски стрелци минаха пред тях, пробивайки път сред тълпата. Процесията спря в основата на ешафода. Бренууд беше развързан и избутан нагоре по стълбите след шестимата мъчители, облечени като дяволи.

Корбет хвърли един поглед, но Бренууд не приличаше на себе си – косата и брадата му бяха сплътсени, тялото му – от врата до чатала – приличаше на една огромна открита рана от врата до чатала. Двама от мъчителите го блъснаха към парапета на ешафода, за да го види тълпата, после го избутахта по стълбите към очакващата го примка.

– Видях достатъчно – прошепна Корбет.

Следван от Ранулф, той си пробви път назад през тълпата в хладния мрак на аркадата на абатството „Сейнт Бартольмо“, където пребледнелият Малтоут държеше юздите на конете им.

– Да тръгваме! – каза Корбет.

Те възседнаха конете и потеглиха. Корбет закри очи, за да не гледа фигурата, която се гърчеше в края на въжето, докато барабаните

загърмяха в смъртоносен ритъм. След няколко минути те излязоха от площада и поеха по тесните улички към Олдърсгейт. Най-последно Корбет дръпна юздите.

– Всичко свърши, Ранулф – прошепна той и потупа коня си по врата. – Отиваме в Лейтън. Лейди Мейв ни очаква.

– Ами чичо Морган? – обади се Ранулф. Корбет потърка бузата си.

– Да, не бива да забравяме скъпия чичо Морган.

– Какво ще правим след това, господарю? Корбет леко се усмихна.

– Ти ще можеш да се върнеш в Лондон. Аз ще остана в Лейтън, докато пристигнат новините от отвъд морето. – Той стисна китката на Ранулф. – Но каквото и да стане, до Коледа ще бъдеш важен човек, кралски писар, готов да се заизкачва по крехката стълбица на кралското благоволение.

Същия ден, когато Корбет се отправи към Лейтън, френската войска нападна град Куртре. Филип смяташе, че няма войска, която да устои на елита на френските рицари: многобройни редици тежковъоръжени рицари, колони войници и генуезки стрелци. Французите бяха сигурни в победата си. Те, рицарите на Европа, най-силната войска в западния християнски свят, щяха да премажат простите занаятчии и граждани на Фландрия.

Още същата вечер Филип и всички знатни европейски благородници с ужас разбраха, че войската му вече не съществува. Французите бяха нападнали, но фламандците ги чакаха: рицарите на Филип бяха нападнали смело и упорито, но се бяха сблъскали с фламандските пехотинци с дълги копия и къси мечове. Филип бе претърпял смазващо поражение при Куртре и остатъкът от войската му бе побързал да премине обратно през границата. – Единственото, което френският крал можеше да направи, бе да коленичи пред статуята на своя прародител, светеца, и да се чуди какво се е объркало.

Гората около Нотингам беше тиха – зелено море под здрачаващото се небе. Разбойникът Хоблин дебнеше под разперените клони на голям дъб, без да изпуска и за миг от очи пътя.

Времената се бяха променили, но той, вече отминал петдесет и шестото си лято, разсъждаваше философски. Като младеж беше участвал в бандата на Робин Худ. Когато водачът му бе приел опрощението на краля, Хоблин се бе опитал да тръгне по правия път, но не открил, че му е много трудно. Затова се бе върнал в гората, убиваше кралски

елени, криеше се от лесничите и дебнеше самотните пътници.

После Робин се бе върнал и Хоблин отново се бе присъединил към бандата. И той като останалите се чудеше на някои от постъпките на водача им, но не смяташе за нужно да го разпитва. Робин беше непредсказуем като блуждаещ огън. Той беше син на Хърн Ловеца и владееше магии, които му помагаша да се слива с дърветата, разговаряше с птиците и животните, както и с елфите и таласъмите, които обитаваха гората. Сега Робин отново го нямаше. В Нотингам се бе случило нещо ужасно. По кръчмите се носеха всякакви слухове: че Робин убил шерифа, че си отмъстил на командира на гарнизона му Нейлър и после заминал, но някой ден щял да се върне отново. Хоблин не знаеше кое от всичко това е истина; знаеше само, че разбойникът и неговите помощници ги няма вече. Нямаше вече да чуе рога, който го призовава на среща, нито да получава тайни заповеди.

Той се размърда и плю. Какво го интересуваше! Беше убеден, че Робин ще се върне отново. Внезапно наостри уши, дочул конски тропот и дрънчене на сбуруя. Иззад завоя на горската пътека се появи самотен ездач. Хоблин се взря в сгъстяващия се здрач и се усмихна. Очевидно конникът беше добре охранен свещеник. Разбойникът сложи маската си, нахлупи качулката ниско върху лицето си и се промъкна по-близо до пътя. Сложи стрела в лъка си, изчака ездача да се приближи съвсем и изскочи на пътеката. Опъна тетивата и се прицели в гърдите на свещеника.

– Какво искаш? – попита разтреперан мъжът, дърпайки юздите.

– Като начало меха с вино, който носиш на рога на седлото.

Свещеникът го откачи и мехът тупна шумно на земята. Хоблин ми на вдясно.

– И кесията, която виси от колана ти. Внимавай! – излъга той. – Знай, че си обграден.

Свещеникът облиза пълните си устни и се загледа в мрака. Чу шумолене и пукот в храстите и обзет от страх, откачи кесията и я пусна на земята.

– Аз съм свещеник! – смотолеви той. – Тръгнал съм по Божи дела.

– Аз също! – отвърна Хоблин. – Раздавам Божиите богатства на бедните. Можеш да продължиш, свещенико!

Пътникът хвана юздите и разбойникът се отдръпна, за да му направи път.

– Кой си ти? – прошепна свещеникът, вперил уплашен поглед в маскираната фигура с качулка.

Хоблин се усмихна.

– Не знаеш ли? Намираш се в Шъруудската гора. Кажи на приятелите си, че Робин Худ отново е тук!

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Битката при Куртре, както е описана в този роман, била тежко поражение за Филип IV, предшественик на големите разгроми от XIV век, когато рицарски отряди били побеждавали от дисциплинирани, добре въоръжени и смели селяни-пехотинци.

Тайната дипломатическа война, която я предхождала, също е описана тук. Проучването на документите в националния архив, особено тези от категории С.47 и С.49, доказва нарастващото подозрение към французите у Едуард I и неговите военачалници по онова време. Едуард бил обвързан от договора си с Филип и не можел открито да помогне на фламандците. Облекчението му от поражението на френския крал ясно личи от кореспонденцията му след битката при Куртре.

Използването на шифри по онова време също е интересна тема. Някои от тях още не са разгадани; други, като използвания от Едуард III през 1330 г. в кореспонденцията му с Папата, били разбрани едва когато историците получили достъп до ватиканските архиви.

Нотингам също е описан достоверно – построен от норманите град около крепостта, под която съществуват тайни проходи и тунели. През 1330 г., когато младият Едуард III решил да сваля от власт собствената си майка заедно с любовника ѝ Роджър Мортимър, той успял да се промъкне в замъка, съпроводен от отряд рицари, точно по един от тези тунели и да осъществи плана си.

Легендата за Робин Худ е една от най-известните в западноевропейския фолклор, но дали той е съществувал? Моята теория, че Робин е историческа личност и че е подкрепил Симон дьо Монфор, се основава на една любопитна поема, писана на латински, във Фолио 103 от *Registe Prernonstraten.se* (Допълнителен ръкопис М.55 4934 – 5 в Британската библиотека), която сочи, че Робин Худ бил известен още през 1304 година.

В своя труд „Истинската хроника на Шотландия“, писан през 1420 г., Андрю Уинтоун, шотландски летописец, отбелязва: „Малкия Джон и Робин Худ тогава бяха живи и водеха война срещу шерифа в Шъррудската гора“.

Още по-рано, през 1341 г. Джон Фордуен, каноник от Абърдийн, включил в своите „Шотландски хроники“ за 1266 година следното твърдение: „По това време измежду лишените от собственост (т.е., онези,

---

които са се били на страната на Монфор) и поставени извън закона се появили прочутите Робин Худ и Малкия Джон с техните другари. Те живеели като разбойници в гората.“

„Убиецът в зелената гора“ се основава на теорията, че Робин Худ е живял при управлението на Едуард I и според споменатите по-горе доказателства, е бил помилван от краля. Използвал съм и други препратки – че Малкия Джон е бил прислужник на шерифа, свирепата вражда между Робин Худ и Гай Гизбърн и обречената му любов с девойката Мериън. Смъртта на разбойника в Кърклийс може и да е настъпила, както е описана – изследователите от XVIII век описват неговата гробница, на която тогава имало надпис, включващ не само Робин Худ, но и „Уилям Голдбърг и мъж на име Томас“.

Постът на шериф в средновековна Англия е бил такъв, какъвто е описан тук. Много шерифи са влизали в таен съюз с разбойнически банди (като Котърелс в Лестършър в средата на XIV век, които дори имали дързостта да заловят главния съдия на краля). Бренууд би бил на мястото си сред тези мъже. В крайна сметка обаче историята за Робин Худ е смесица от множество легенди и този роман може да се приема просто като една от техните интерпретации.

КРАЙ

© 1993 Пол Дохърти
© 2005 Мариана Димитрова, превод от английски

Paul C. Doherty
The Assassin in the Greenwood, 1993

Сканиране, разпознаване и редакция: cсeсre, 2008

Публикация:

Издаелство „Еднорог“, 2005
Мариана Димитрова, превод, 2005
Христо Хаджитанев, художник, 2005
ISBN 954-9745-89-9

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5458>]